SUSAN EE

SFÂRȘITUL LUMII

SUSAN EE

Seria: Penryn și Sfârșitul lumii
Volumul 3

SFÂRȘITUL LUMII

Original: *Penryn & the End of Days*:
End of Days (2015)

Traducere din engleză de:
ALEX VĂSIEȘ

virtual-project.eu

2017

1.

Oriîncotro zburăm, oamenii se împrăștie pe sub noi.

Văd umbra imensă a roiului nostru pe deasupra lor și fug.

Zburăm pe deasupra unui ținut urban care a fost ars din temelii, distrus și aproape abandonat. San Francisco era unul dintre cele mai frumoase orașe din lume, cu tramvaiele lui și cu vestitele-i restaurante. Turiștii obișnuiau să facă tururi prin Fisherman’s Wharf și croaziere pe aleile aglomerate din Chinatown.

Acum, supraviețuitorii mizerabili se luptă pentru resturi și asaltează femei îngrozite. O iau la goană și dispar în umbră de îndată ce ne zăresc. Singurii rămași sunt cei mai disperați, cei care aleg să stea sub cerul liber, sperând să scape de bandele de răufăcători în cele câteva secunde cât ne ia nouă să zburăm pe deasupra.

Dedesubt, o fată se încovoaie peste un bărbat mort, cu brațele răsfirate. Abia dacă ne observă sau pur și simplu nu îi pasă. Ici, colo, văd o lumină reflectându-se printr-un geam, semn că cineva ne privește printr-un binoclu ori poate că încearcă să tragă în noi pe când trecem.

Trebuie că suntem o apariție impresionantă. Un nor de lăcuste cu cozi de scorpion de dimensiuni umane mânjește cerul.

Iar în mijlocul tuturor, un demon cu aripi enorme, cărând o adolescentă. Raffe arată ca un demon, cel puțin pentru cine nu știe că e un arhanghel ce zboară cu aripi împrumutate.

Oamenii cred probabil că a răpit-o pe fata pe care o ține. Nimeni nu ar avea cum să își dea seama că mă simt în siguranță în brațele lui. Că îmi odihnesc capul pe curba gâtului său fiindcă îmi place să îi simt pielea.

— Așa arătăm mereu de deasupra noi, oamenii? îl întreb.

El răspunde. Îi pot simți vibrația din gât și îi văd gura mișcându-se, dar nu îl pot auzi peste bâzâitul răsunător al roiului de lăcuste.

Oricum, poate că e bine că nu l-am auzit. Probabil îngerii cred că arătăm ca niște gândaci gonind dintr-o umbră în alta.

Dar nu suntem gândaci ori maimuțe ori monștri, indiferent de ce cred îngerii despre noi. Suntem în continuare aceiași oameni care am fost odată. Cel puțin pe dinăuntru.

Sau măcar așa sper.

Arunc o privire spre sora mea tăiată, care zboară alături de noi. Chiar și acum trebuie să îmi reamintesc că Paige e aceeași fată pe care am iubit-o dintotdeauna. Ei bine, poate că nu exact aceeași.

Plutește pe trupul stafidit al lui Beliel, care este cărat precum un palanchin de câteva lăcuste. E plin de sânge și arată ca și cum ar fi mort de mult timp, deși știu că încă e în viață. Nu că nu ar merita-o, dar o parte din mine încă se minunează de cruzimea întregii situații.

O insulă gri, stâncoasă, apare în fața noastră, în mijlocul golfului San Francisco. Alcatraz, fosta închisoare rău famată. Deasupra insulei e un vârtej de lăcuste. E o mică parte a roiului care nu a venit atunci când Paige a strigat după ajutor pe plajă, cu câteva ore în urmă.

Arăt spre o insulă din spatele Alcatrazului. E mai mare și mai verde, fără clădiri, din câte pot vedea. Sunt destul de sigură că e insula Angel. În ciuda numelui, orice loc trebuie să fie mai frumos decât Alcatrazul. Nu vreau să o știu pe Paige pe stânca aia demonică.

Virăm pe după vârtejul de lăcuste și ne îndreptăm spre insula mai mare.

Îi fac semn lui Paige să vină cu noi. Lăcusta ei și cele din apropiere ne urmează, dar majoritatea se alătură roiului de deasupra Alcatrazului, făcând și mai mare vârtejul în formă de pâlnie de deasupra închisorii. Unele par derutate, la început urmându-ne, iar apoi schimbându-și direcția și întorcându-se spre Alcatraz, ca și cum ar fi fost constrânse să facă parte din roi.

Numai câteva lăcuste rămân alături de noi atunci când înconjurăm insula Angel, căutând un loc bun pentru aterizare.

Soarele ce răsare luminează verdele de smarald al copacilor înconjurați de golf. Din unghiul acesta, Alcatraz se situează în fața panoramei largi a orizontului din San Francisco. Trebuie să fi fost o priveliște uluitoare cândva. Acum arată ca un rând zimțat de dinți distruși.

Aterizăm în apropierea apei, pe malul din vest. Tsunamiurile au lăsat moloz de cărămidă pe plajă și o grămadă de așchii de copaci pe o coastă a dealului, în timp ce cealaltă e aproape intactă.

Când ajungem la sol, Raffe îmi dă drumul. Mă simt ca și cum aș fi stat ghemuită în brațele lui timp de un an. Mâinile îmi sunt practic paralizate în jurul umerilor săi, iar picioarele îmi sunt înțepenite. Lăcustele se poticnesc de jur-împrejur atunci când aterizează, ca și cum ar avea aceleași probleme.

Raffe își întinde gâtul și își scutură brațele. Aripile sale din piele de liliac se îndoaie și dispar în spatele său. Încă își poartă masca de la petrecerea devenită masacru din cuib. E de un roșu intens, impregnată cu argintiu și îi acoperă întreaga față, mai puțin gura.

— Nu ai de gând să îți dai aia jos? îmi scutur eu mâinile să scap de amorțeală. Arăți ca moartea roșie cu aripi de demon.

— Bun. Așa ar trebui să arate fiecare înger.

Își rotește umerii. Presupun că nu e ușor să ai pe cineva agățat de tine ore întregi. Deși încearcă să își relaxeze mușchii, e clar în alertă, fiindcă ochii lui scanează împrejurimile cufundate într-o tăcere de mormânt.

Îmi aranjez cureaua de pe umăr, pentru ca sabia, deghizată într-un ursuleț de pluș, să îmi stea lipită de șold, ca să am acces la ea cu ușurință. Apoi pășesc în față să îmi ajut sora să coboare de pe Beliel. Când mă apropii de Paige, lăcustele ei sâsâie, scoțând spre mine acele lor scorpionice.

Mă opresc cu inima bubuindu-mi.

Raffe apare lângă mine într-o secundă.

— Las-o pe ea să vină la tine, spune el încet.

Paige coboară de pe mijlocul ei de transport și dezmiardă în palmă una dintre lăcuste.

— Șșșt. E în regulă. Asta e Penryn.

Încă mă uimește faptul că monștrii ăștia ascultă de surioara mea mai mică. Privirile noastre intense durează puțin mai mult, până când bestiile își retrag acele, odată cu fredonatul blând al lui Paige. Răsuflu și facem un pas în spate, lăsând-o pe Paige să le calmeze.

Paige se apleacă să adune aripile rupte ale lui Raffe. A stat întinsă pe ele, iar penele pătate par zdrobite, dar încep să se înfoaie aproape instantaneu în brațele ei. Nu îl pot învinui pe

Raffe că le-a tăiat de pe Beliel înainte ca lăcustele să sugă din ele până nu mai rămânea nimic, împreună cu restul demonului, dar îmi doresc să nu fi fost nevoit s-o facă. Acum, va trebui să găsim un doctor să i le atașeze din nou lui Raffe înainte să se usuce.

Pornim pe plajă și vedem vreo două bărci cu vâsle, legate de un copac. Până la urmă, insula trebuie să fie ocupată.

Raffe ne face semn să ne ascundem, îndreptându-se spre pantă.

Pare să fi fost un rând de case acolo, pe una dintre coastele dealului. În partea de jos au mai rămas doar temeliile de beton, acoperite cu plăci de scândură zdrobite, stropite cu apă și sare. Însă mai sus, câteva clădiri acoperite cu plăci sunt intacte.

O luăm la fugă în spatele celei mai apropiate clădiri. Este suficient de mare să fi fost vreo baracă. Precum celelalte, e închisă cu plăci albe. Arată ca și cum ar fi fost închise cu mult înainte de Marele Atac.

Întreaga chestie îți dă sentimentul unui așezământ de fantome, cu excepția casei de pe deal, cu vedere spre golf. E o clădire victoriană perfect intactă, împrejmuită cu un gard din scânduri albe. E singura care arată precum locuința unei familii și singura care îți inspiră culoare sau viață.

Nu văd nicio amenințare, cu siguranță nimic ce lăcustele nu ar putea intimida, dar rămân, oricum, ascunsă. Mă uit la Raffe, care face un salt pentru a-și lua zborul din vârful dealului, mișcându-se din spatele ascunzătorii barăcii până la copac, croindu-și calea spre casa principală.

Când ajunge acolo, focuri de armă spulberă liniștea.

2.

Raffe se lipește de un perete.

— Nu suntem aici ca să vă facem rău, strigă el.

Un alt foc de armă îi răspunde de la o fereastră de sus. Tresar, cu nervii întinși la maximum.

— Vă pot auzi vorbind acolo, strigă Raffe, care crede probabil că suntem toți surzi (în comparație cu îngerii, suntem, presupun). Iar răspunsul este nu. Mă îndoiesc că aripile mele vor valora la fel de mult ca aripile de înger. Nu e nicio șansă să mă puteți răpune, așa că nu vă mai amăgiți. Nu vrem decât casa. Fiți deștepți. Plecați.

Ușa de la intrare se deschide, izbindu-se. Trei bărbați masivi ies afară, îndreptându-și puștile în direcții diferite, ca și cum nu ar ști cu certitudine unde se află dușmanii lor.

Raffe își ia zborul, iar lăcustele îl urmează. Lovește aerul cu aripile lui imense de demon, arătând intimidant, înainte să aterizeze înapoi în dreptul casei.

Lăcustele zboară spre el, intrând și ieșind din coroana copacilor, cu acele scorpionice curbate în spatele lor.

De îndată ce bărbații văd clar cu ce au de-a face, o iau la fugă. Se prăbușesc printre copacii din fața lăcustelor. Apoi, o iau pe lângă molozul dinspre plajă.

În timp ce bărbații pleacă fugind, o femeie iese în goană din casă, ca un câine bătut. O ia la fugă în direcția opusă bărbaților. Privește înapoi să vadă unde sunt, părând că ar fugi mai degrabă de ei decât de creaturile înaripate.

Dispare pe dealul din spatele casei, în timp ce bărbații iau bărcile și se îndreaptă spre golf.

Raffe se plimbă prin fața casei părăsite, ascultând cu atenție. Ne face cu mâna să venim, iar el merge înăuntru.

Când ajungem la casa victoriană, Raffe strigă:

— E liber.

Pun o mână pe umărul lui Page când intrăm în curte, trecând de gardul din lemn alb. Ea se prinde de aripile împănate ale lui Raffe ca de o păturică de siguranță atunci când privește casa. Clădirea victoriană e zugrăvită în culoarea untului, cu

decorațiuni maro. Are o verandă cu mobilă de răchită și seamănă cu o casă de păpuși.

Una dintre lăcuste îi dă drumul lui Beliel lângă gard. El zace acolo ca o bucată de carne. Carnea lipicioasă a trupului său are culoarea și textura păstramei de vită, iar sângele încă îi picură din rănile pe care i le-a făcut Paige, mușcându-l de obraji și de brațe. Arată demn de milă, dar e singura victimă a lăcustei pentru care nu îmi pare rău.

— Ce ar trebui să facem cu Beliel? îl întreb pe Raffe.

— Mă ocup eu de el. Raffe pășește pe verandă, venind spre noi.

Având în vedere toate lucrurile îngrozitoare pe care le-a făcut Beliel, nu sunt sigură de ce Raffe doar i-a tăiat aripile, în loc să îl ucidă. Poate s-a gândit că lăcustele aveau să o facă sau că atacul lui Paige din cuib avea să-i fie fatal. Dar acum, că a ajuns atât de departe, Raffe nu pare tentat să îl omoare.

— Haide, Paige. Sora mea pășește alături de mine pe veranda din lemn și în casă.

Înăuntru mă aștept să văd praf și moloz, dar e surprinzător de drăguț. Sufrageria arată ca și cum ar fi fost folosită pe post de expoziție. O rochie de femeie din anii o mie opt sute e expusă în colț. Lângă ea, sunt frânghii de muzeu îngrămădite la un loc pe suporturi de alamă, fiindcă nu mai e nevoie ca publicul să fie ținut la distanță de mobila antică de sufragerie.

Paige privește împrejur și merge la fereastră. Dincolo de sticla diformă, Raffe îl trage pe Beliel până la poartă. Îl lasă acolo și merge în spatele casei. Beliel pare mort, însă știu că nu este. Victimele înțepăturilor de lăcuste sunt suficient de paralizate încât să pară moarte, deși sunt conștiente încă. Asta face parte din cât e de îngrozitor să fii înțepat.

— Haide să cercetăm și restul casei, spun, dar Paige continuă să se holbeze pe geam la silueta stafidită a lui Beliel.

Afară, Raffe apare din nou în câmpul vizual, cu brațele încărcate de lanțuri ruginite. Creează o imagine destul de intimidantă, înfășurând lanțurile în jurul lui Beliel, făcându-i noduri în jurul gâtului, prinse de stâlpul gardului și în jurul coapselor. Le închide pe toate cu un lacăt, în mijlocul pieptului.

Dacă nu aș ști ce și cum, aș fi îngrozită de Raffe. Pare nemilos și inuman felul în care se ocupă de demonul neajutorat.

În mod ciudat, Beliel e cel care continuă să îmi atragă atenția, totuși. E ceva la el, așa prins în lanțuri, care continuă să îmi capteze privirea. Ceva familiar.

Mă scutur de senzația asta. Trebuie că mă aflu la limita halucinațiilor, din cauza extenuării.

3.

Niciodată nu am fost o fată matinală, iar acum, că am avut parte de câteva nopți fără somn, mă simt ca un zombi. Îmi vine să mă prăbușesc undeva, pe o canapea, și să dorm timp de o săptămână.

Dar mai întâi trebuie să o ajut pe sora mea să se instaleze.

Îmi ia o oră să o curăț în cadă. E acoperită de sângele lui Beliel și de cheaguri. Mă tem că, dacă oamenii din Rezistență au crezut că e un monstru atunci când era îmbrăcată într-o rochie curată, cu imprimeu floral, acum cu siguranță s-ar transforma, dacă ar vedea-o, în săteni cu torțe, furci și topoare, gata să o linșeze.

Mă tem să o frec din cauza tuturor copcilor și a vânătăilor pe care le are. În mod obișnuit, mama noastră ar face asta. Întotdeauna era uimitor de blândă când venea vorba de a o îngriji pe Paige.

Poate gândindu-se la același lucru, Paige întreabă:

— Unde e mama?

— E cu Rezistența. Ar trebui să fi ajuns în tabără până acum. Picur apă peste ea și tamponez cu grijă printre copci cu un burete.

— Am venit să vă căutăm, dar am fost prinși și duși la Alcatraz. Acum e bine, totuși. Rezistența a venit să salveze pe toată lumea de pe insulă și am văzut-o în barcă în timp ce evadau.

Vânătăile îi par încă infectate și nu vreau să îi trag din greșeală de o copcă. Mă întreb dacă sunt genul de copci care se dizolvă ori dacă trebuie să le scoată un doctor.

Asta mă face să mă gândesc la Doc, tipul care a cusut-o mai întâi. Nu îmi pasă care era situația. Nicio ființă umană cumsecade nu ar ciopârți și mutila copilași, făcându-i monștri mâncători de oameni, doar pentru că Uriel, îngerul megaloman, i-a spus să o facă. Îmi vine să-l lovesc pe Doc de să-l fac bucăți când văd cât de rănită și abuzată e Paige.

Deci cât de nebunesc e faptul că nutresc o mică speranță că el ar putea-o ajuta?

Oftez și las buretele în apă. Nu pot suporta să mă mai uit la coastele ieșindu-i prin pielea plină de cusături. Oricum, e pe cât de curată e posibil să fie. Îi arunc în chiuvetă hainele însângerate și merg într-unul dintre dormitoare să văd dacă îi pot găsi ceva de îmbrăcat.

Scotocesc prin sertarele vechi, neașteptându-mă să găsesc ceva de fapt. Pare că locul ăsta era mai degrabă un amplasament turistic și istoric decât casa cuiva. Dar cineva a stat aici. Poate chiar a hotărât că asta ar putea fi locuința lui.

Nu sunt multe lucruri, dar cel puțin o femeie s-a stabilit aici, măcar pentru un timp. Mă întind și scot o bluză albă și o fustă de in. Chiloți tanga. Un sutien dantelat. Un maiou transparent. Un tricou scurt. O pereche de boxeri strâmți, de bărbat.

Oamenii erau amuzanți în prima perioadă de după Marele Atac. Chiar și atunci când și-au evacuat casele, și-au luat cu ei celulare, laptopuri, chei, portofele, valize și pantofi care ar fi fost minunați pentru vacanțe la tropice, dar nu pentru fugit pe străzi. Era ca și cum oamenii nu puteau să accepte că nu avea să fie dat uitării totul în câteva zile.

În cele din urmă, însă, acele lucruri au ajuns să fie abandonate în mașini și pe străzi sau, în cazul acesta, în sertarele unei case memoriale. Găsesc un tricou care e cât Paige de mare. Nicio șansă să îi găsesc o pereche de pantaloni, deci o rochie-tricou va trebui să fie suficientă deocamdată.

O culc la etaj și îi las pantofii lângă pat, în caz că trebuie să plecăm în grabă.

O sărut pe frunte și îi spun noapte bună. Ochii i se închid asemenea unei păpuși și începe să respire adânc aproape instantaneu. Sigur e absolut epuizată. Cine știe de când n-a mai dormit? Cine știe când a mâncat ultima dată?

Cobor apoi la parter și îl găsesc pe Raffe aplecându-se peste masa din sufragerie, cu aripile întinse înaintea sa. Și-a dat jos masca, ce ușurare să-i pot vedea fața din nou.

Își îngrijește aripile. Se pare că și-a spălat sângele de pe ele. Îi stau întinse pe masă, umede și moi. Își smulge penele rupte și le netezește pe cele întregi.

— Măcar le ai înapoi, îi zic.

Lumina îi atinge părul negru, scoțându-i în evidență șuvițele.

Trage adânc aer în piept.

— Ne-am întors de unde am pornit.

Stă pe un scaun de lemn, pe care s-a lăsat moale, aproape scurs.

— Trebuie să caut un doctor, spune el cu o voce deloc optimistă.

— Aveau ceva chestii la Alcatraz. Niște consumabile chirurgicale angelice, cred. Făceau tot felul de experimente. Crezi că ți-ar fi de folos ceva de acolo?

Mă privește cu niște ochi atât de albaștri, încât sunt aproape negri.

— Poate. Oricum ar trebui să survolez insula aia. E prea aproape de noi ca s-o ignorăm.

Își freacă tâmplele.

Pot vedea cum frustrarea îi înțepenește linia umerilor. În vreme ce arhanghelul Uriel creează o falsă apocalipsă și îi minte pe îngeri ca să îi convingă să-l voteze drept Mesagerul lor, Raffe se străduiește să își vadă cusute la loc aripile de înger. Până atunci, nu se poate întoarce în societatea îngerilor ca să pună lucrurile la punct.

— Ai nevoie de somn, îi spun. Cu toții avem.

Sunt atât de obosită încât picioarele vor să-mi cedeze. Mă legăn puțin. A fost o noapte lungă și încă sunt surprinsă că am reușit cu toții să scăpăm cu viață și să mai fim martorii unei dimineți.

Mă aștept să mă contrazică, însă el dă din cap aprobator. Asta doar îmi confirmă că, într-adevăr, avem nevoie să ne odihnim, iar el poate că are nevoie de timp să se gândească cum va găsi un doctor care să-l poată ajuta.

Urcăm târșâit spre cele două dormitoare.

Mă întorc spre Raffe în fața celor două uși.

— Eu și Paige vom…

— Sunt sigur că Paige va dormi mai bine singură.

Pentru o secundă, mă gândesc că poate vrea să fie singur cu mine. Am un moment de jenă nebună combinată cu entuziasm, apoi îi văd expresia feței.

Raffe mă privește sever. Cam atât cu teoria mea.

Pur și simplu nu vrea ca eu să dorm în aceeași cameră cu sora mea. Nu știe că noi două am împărțit deja o cameră când eram cu Rezistența. A avut destule ocazii să mă atace.

— Dar…

— Ia tu camera asta, îmi arată Raffe camera din capătul holului. Eu dorm pe canapea.

Vocea lui e impunătoare ca întotdeauna. E, în mod clar, obișnuit ca toată lumea să i se supună.

— Nu e nicio canapea. E doar o sofa antică, făcută pentru femei pe jumătate cât tine.

— Am dormit pe pietre în zăpadă. O sofa înghesuită e lux. Voi fi bine.

— Paige nu mă va răni.

— Nu, nu te va răni. Vei fi prea departe de ea ca să o tentezi în timp ce dormi și ești vulnerabilă.

Sunt prea obosită ca să-l contrazic. Arunc o privire în camera ei ca să mă asigur că încă doarme, înainte să intru în camera mea din capătul holului.

Soarele dimineții își răsfrânge căldura prin fereastră peste pat. Pe măsuța de alături sunt flori de câmp uscate, adăugând niște mov și galben camerei. Prin fereastra deschisă adie mirosul de rozmarin.

Îmi dau jos pantofii și îl așez pe Ursul Pooky pe pat, la îndemână. Ursulețul de pluș stă pe rochia străvezie care acoperă teaca sabiei. Am simțit o urmă de emoție venind de la ea de când ne-am întors cu Raffe. Un sentiment deopotrivă de fericire că îi sunt aproape și de tristețe că îi sunt interzisă. Mângâi blana moale a ursulețului și îl lovesc ușor cu mâna.

În mod normal, dorm cu hainele pe mine, în caz că trebuie s-o iau la fugă. Dar m-am săturat să dorm așa. E incomod, iar camera asta primitoare îmi amintește cum era înainte să fim constant panicați.

Decid că asta va fi una dintre acele rare ocazii în care pot dormi confortabil. Traversez camera până la dulapuri și cotrobăi prin hainele pe care le-am găsit mai devreme.

Nu am prea multe opțiuni, dar reușesc să mă descurc cu ce se vede. Aleg tricoul scurt și boxerii bărbătești. Tricoul e larg, dar mi se potrivește. Îmi vine pe deasupra coastelor și îmi lasă talia dezgolită.

Boxerii elastici îmi vin perfect, chiar dacă cred că sunt pentru băieți. Una dintre mâneci e zdrențuită și deșirată, dar sunt curați, iar elasticul nu e prea strâmt.

Mă târăsc în pat, minunându-mă de așternuturile mătăsoase. Imediat ce capul îmi aterizează pe pernă, încep să adorm.

Briza blândă adie prin fereastră. O parte din mine știe că afară e însorit și călduros, așa cum poate fi octombrie câteodată.

Dar o altă parte din mine vede numai furtuni. Soarele se topește în ploaia aceasta, iar camera cu vedere la grădină se transformă în nori de furtună în timp ce eu alunec în somn.

•

Mă aflu înapoi acolo unde cei Căzuți sunt târâți spre Gheenă, în lanțuri. Țepii din gâturile și frunțile, încheieturile și gleznele lor picură cu sânge, în timp ce dracii îi călăresc.

E același vis pe care l-am avut prin sabia mea atunci când am fost în tabăra Rezistenței. Dar o parte din minte ține minte că, de data aceasta, nu dorm cu sabia lângă mine. E rezemată de pat, dar nu mă atinge. Asta nu pare a fi o amintire venită de la sabie.

Visez despre propria mea experiență de a fi în amintirile sabiei. Un vis despre un vis.

În furtună, Raffe alunecă în jos, atingându-și mâinile cu câțiva dintre nou-Căzuți, în timp ce se îndreaptă spre pământ. Le văd fețele pe măsură ce Raffe își atinge mâinile de ei. Acest grup de Căzuți trebuie să fi fost Păzitorii – grupul de elită de îngeri războinici care au căzut pentru că le-au iubit pe Fiicele Omului.

Erau sub comanda lui Raffe, soldații săi loiali. Se uită la el, așteptând în mod clar salvarea, deși ei au ales să încalce legea angelică, luându-le pe Fiicele Omului de soții.

Unul dintre chipuri îmi atrage atenția. Fața lui omenească mi-e familiară.

Mă străduiesc să îl văd mai bine și, în final, îl recunosc.

E Beliel.

Arată mai bine decât îl știu, iar rânjetul lui obișnuit a dispărut. E destulă mânie pe chipul lui, însă dincolo de asta e și durere autentică. Apucă mâna lui Raffe un moment mai îndelungat decât o fac ceilalți Căzuți, aproape scuturând-o.

Raffe dă din cap înțelegător și continuă să se îndrepte spre pământ.

Fulgeră, iar întreg cerul vuiește în timp ce ploaia se scurge pe fața lui Beliel.

•

Când mă trezesc, soarele s-a mutat deja pe cealaltă parte a cerului.

Nu aud nimic neobișnuit, așa că, sper eu, Paige încă doarme. Mă ridic și mă îndrept spre fereastră. Afară e încă însorit, cu briza bătând prin copaci. Păsările ciripesc și albinele bâzâie de parcă nimic nu s-ar fi schimbat pe pământ.

În ciuda căldurii, însă, când mă uit afară, mă trec fiorii.

Beliel încă zace înlănțuit la poarta grădinii, chinuit și scorojit. Dar ochii îi sunt deschiși și se holbează la mine. Mă gândesc că e deja complet dezmorțit din paralizie. Nici nu mă mir că am avut un coșmar cu el.

Dar n-a fost tocmai un coșmar, nu? A fost mai degrabă o amintire a ceea ce îmi arătase sabia înainte. Scutur ușor din cap, încercând să găsesc un sens în toate acestea.

E posibil ca Beliel să fi fost unul dintre Păzitorii lui Raffe?

4.

Camera se încălzește de la soare. Presupun că e amiază. E absolut glorios să ai o pauză de la toată nebunia.

Nu sunt pregătită să renunț la somnul meu prețios, dar un pahar de apă sună bine. Când deschid ușa, îl văd pe Raffe în hol, cu ochii închiși.

Mă încrunt.

— Ce faci?

— Eram prea obosit să cobor până la sofa, răspunde, fără să deschidă ochii…

— Stăteai de pază? Puteam să stau și eu, dacă-mi ziceai. Cu privire la cine ne facem griji?

Raffe pufnește.

— Adică e vorba de vreun dușman anume în acest moment?

Stă cu fața îndreptată spre ușa lui Paige. Trebuia să-mi dau seama.

— N-o să îmi facă niciun rău.

— Asta credea și Beliel.

Ochii îi sunt încă închiși, iar buzele abia i se mișcă. Dacă n-ar fi vorbit, aș fi crezut că doarme.

— Beliel nu e sora ei mai mare, și nici nu a crescut-o.

— Poți să crezi că sunt sentimental, dar îmi surâde mai mult ideea de a te ști întreagă. Pe lângă asta, nu e singura care ar putea fi interesată de carnea ta gustoasă.

Îmi înclin capul.

— Cine ți-a spus că sunt gustoasă?

— Nu știi expresia? Gustos ca un nesăbuit?

— Tocmai ai inventat-o.

— Hm. O fi o vorbă angelică. E ca să-i avertizeze pe nesăbuiți de lucrurile care fac zgomot noaptea.

— E zi.

— Aha, deci nu negi că ai fi nesăbuită?

Își deschide, în sfârșit, ochii, și rânjește. Dar îi cade fața de îndată ce mă vede.

— Ce porți?

Îmi măsoară din priviri ținuta. Mă simțeam atât de confortabil, încât am uitat că încă purtam tricoul scurt și boxerii elastici. M-am privit, întrebându-mă dacă ar trebui să fiu mai jenată. Sunt rezonabil de acoperită, în afară de zona taliei, și presupun că picioarele îmi sunt mai la vedere decât de obicei.

— Asta venind de la cineva care aleargă peste tot fără să poarte măcar un tricou?

Sigur că îmi cam place să-l văd fără tricou, arătându-și mușchii abdominali, dar nu menționez asta.

— E greu să porți un tricou atunci când ai aripi. Și, în plus, nu s-a plâns nimeni până acum.

— Să nu ți se urce la cap, Raffe. Nici complimente n-ai auzit.

Îmi vine să îi spun că avem și noi destui tipi care arată la fel de bine ca el, dar aș minți.

Încă mă cercetează.

— Porți chiloți bărbătești?

— Cred că da. Dar îmi vin bine.

— Ai cui sunt?

— Ai nimănui. I-am găsit într-un sertar.

Întinde mâna și trage un fir de pe cracul zdrențuros. Firul se desface, răsucindu-se de-a lungul coapsei și scurtând progresiv cracul, și așa scurt, al boxerilor.

— Ce-ai face dacă ar trebui să o iei la fugă? întreabă el cu voce răgușită în timp ce se holbează vrăjit la firul care se tot desface.

— Mi-aș lua papucii și aș fugi.

— Îmbrăcată așa? spune și ochii îi alunecă pe abdomenul meu. În fața tuturor bărbaților nelegiuiți?

— Dacă-ți faci griji cu privire la perverșii care ar da buzna în casă, n-o să conteze că sunt îmbrăcată așa sau în blugi largi și hanorac. Fie sunt oameni cinstiți, fie nu. Faptele lor reprezintă responsabilitatea lor.

— O să le fie greu să facă ceva în timp ce le zdrobesc fețele. Lipsa de respect nu va fi tolerată.

Zâmbesc cu jumătate de gură.

— Da, pentru că la tine totul e despre respect.

Oftează de parcă ar fi ușor dezgustat de el însuși.

— Aparent, în ultimul timp, totul e despre tine în ceea ce mă privește.

— Ce te face să zici asta?

Îmi doresc ca vocea să nu-mi fi sunat atât de gâtuită.

— Stau pe podea în fața camerei tale în timp ce tu dormi liniștită, nu?

Alunec de-a lungul peretelui și mă așez lângă el pe podeaua din hol. Mâinile noastre aproape că se ating, iar liniștea se așterne în jurul nostru.

După un timp, îi zic:

— Cred că ți-ar prinde bine să dormi. Poți să iei tu patul. Stau eu de pază.

— Nicio șansă. Tu ești cea în pericol, nu eu.

— Și ce crezi că o să mi se întâmple?

În timp ce mă întorc să-l privesc, brațul mi se freacă de-al lui.

— Lista de posibilități e infinită.

— De când ești tu atât de protector?

— De când dușmanii mei au hotărât că tu ești Fiica Omului, a mea.

Înghit în sec. Gâtlejul mi-e uscat.

— Asta au hotărât?

— Beliel ne-a văzut împreună la carnaval. Chiar și cu masca, Uriel știa că eu am fost cel care a stat pe plajă cu tine.

— Păi și sunt? șoptesc. Fiica Omului, a ta?

Aproape că-mi aud inima bătând frenetic. Bate și mai tare când realizez că probabil o poate auzi și el. El privește în direcția opusă.

— Unele lucruri pur și simplu nu se pot întâmpla. Dar nici Uri, nici Beliel nu înțeleg asta.

Expir încet, controlat. Putea la fel de bine să spună că nici eu nu înțeleg.

— Și cine anume ar veni după mine? îl întreb.

— Pe lângă cei la care te-ai aștepta, întreaga ceată de îngeri m-a văzut cu tine atunci când i-am tăiat aripile lui Beliel. Ei cred că tu călătorești în compania unui „demon” mascat, care taie aripile „îngerilor”. Asta le e de ajuns pentru a porni în căutarea ta, chiar și numai ca să mă găsească pe mine. În plus, tu ești un ucigaș de îngeri acum, iar pedeapsa pentru asta e condamnarea la moarte. Ești o fată destul de populară.

Mă gândesc la asta un minut. Pot face ceva în privința asta?

— Dar toți arătăm la fel pentru ei, nu? Cum pot să ne distingă? Ei, toți, arată la fel pentru mine. Toți sunt perfecți din toate punctele de vedere: corpuri perfect olimpiene, fețe perfect

frumoase, până și părul e perfect. Dacă n-ai fi tu, aș fi zis că îngerii sunt complet interșanjabili.

— Asta pentru că sunt mai mult decât perfect?

— Nu, pentru că ești atât de modest.

— Modestia e supraestimată.

— La fel ca autoevaluarea lucidă, aparent.

— Războinicilor adevărați nu le arde de chichițe psihologice.

— Nici de gândire rațională.

Se uită la picioarele mele dezgolite.

— Într-adevăr, nu atât de rațional, recunosc, se ridică el și îmi întinde o mână. Haide, du-te și dormi.

— Doar dacă faci și tu asta.

Îi apuc mâna și el mă ridică.

— Bine, dacă asta te va face să taci din gură.

Ne îndreptăm spre camera mea, iar eu mă târăsc în pat. Mă culc deasupra așternuturilor, gândindu-mă că doar se asigură că o să mă culc. Însă, în loc să plece, se urcă în pat, lângă mine.

— Ce faci? îl întreb.

Își așază obrazul pe pernă, lângă al meu și își închide ochii ușurat.

— Trag un pui de somn.

— Nu cobori?

— Nu.

— Și cum rămâne cu sofaua?

— Prea incomodă.

— Parcă ziceai că obișnuiai să dormi pe pietre în zăpadă.

— Am făcut asta. De-asta dorm în paturi moi ori de câte ori am ocazia.

5.

Mă aștept ca el să zacă acolo extrem de tensionat, la fel ca mine, însă în curând începe să inspire adânc și rar.

Trebuie să fie epuizat. Pe lângă privarea de somn și faptul de a fi mereu în alertă de cod roșu, încă își revine după rănile de la aripi, atât după amputarea inițială, cât și după operație. Nu îmi pot imagina prin ce trece.

Eu zac întinsă, încercând să adorm lângă el.

Mireasma de rozmarin e purtată de briza caldă înăuntru, pe fereastră. Bâzâitul albinelor lângă plantele de jos sună distant și liniștitor. Razele untoase ale soarelui radiază peste pleoapele mele închise.

Mă întorc cu spatele la fereastra luminată și ajung față în față cu Raffe. Nu mă pot abține să deschid ochii și să îl privesc. Genele negre i se odihnesc ca o semilună pe obraz. Lungi și curbate, ar putea stârni invidia oricărei fete. Linia nasului e puternică și dreaptă. Buzele – delicate și senzuale.

Senzuale? Aproape mă hlizesc. Ce fel de cuvânt e ăsta care tocmai mi-a venit în cap? Nu cred că m-am mai gândit înainte la ceva ca fiind *senzual.*

Pieptul lui musculos se umflă și se lasă într-un ritm constant, care e fascinant. Mâna îmi zvâcnește din dorința de a îi mângâia mușchii netezi.

Înghit în sec și mă întorc pe cealaltă parte.

Cu el în spatele meu, trag aer adânc în piept și îl expir ușor, ca și cum aș încerca să mă calmez în timpul unei lupte.

El geme ușor și se mișcă. Trebuie să-l fi deranjat foiala mea.

Îi simt în ceafă respirația caldă. Trebuie să se fi întors pe o parte, către mine. E atât de aproape încât pot simți de-a lungul coloanei furnicături electrizante de la aproape atingerea noastră.

Atât de aproape.

Răsuflarea lui păstrează un ritm adânc, stabil. E complet adormit, în timp ce eu sunt extrem de alertă cu privire la faptul că stă lângă mine în pat. Ce-i și cu asta? Nu ar trebui să fie invers?

Încerc să înghesui harababura asta de emoții derutante în locul acela din spatele minții. Dar fie acel loc e plin, fie grămada asta de emoții e prea mare sau prea încăpățânată sau prea dificil de înfundat acolo.

Între timp, corpul mi se arcuiește ușor în spate, până când ne atingem.

În secunda în care coapsa mea o atinge pe a lui, el geme și se mișcă, aruncându-și un braț peste mine. Mă trage în spate, spre corpul lui puternic.

Ce să fac?

Acum întregul meu spate e lipit de pieptul său.

Ce să fac?

Puternic. Cald. Musculos.

Picuri de transpirație îmi gâdilă fruntea. Când s-a făcut atât de cald aici?

Greutatea brațului său îmi apasă corpul, trăgându-l spre el și țintuindu-mă adânc în pat. Am un moment de panică în care mă gândesc să sar din pat.

Dar asta l-ar trezi. Un val de rușine mă inundă la gândul că m-ar putea vedea înfierbântată și excitată în timp ce el dormea.

Mâna lui fierbinte zace pe coastele mele. Sunt intens conștientă de faptul că degetul lui mare se odihnește pe marginea de jos a sânului meu.

Îmi răsare un gând în minte. Aparent, nu pot scăpa de el, oricât de tare aș încerca să îl dau la o parte.

Oare cum ar fi dacă aș avea mâna lui Raffe pe acea parte a corpului meu?

Am șaptesprezece ani, urmează să împlinesc optsprezece și niciodată vreun tip nu mi-a dezmierdat sânul. După cum merg lucrurile, probabil niciodată nu o va face vreunul său, cel puțin, nu într-un mod bun și drăgăstos. Într-o lume a apocalipsei, violența e garantată, iar experiențele plăcute sunt doar un vis frumos. Asta mă face să îmi doresc cu atât mai mult să simt ceva plăcut. Ceva blând și dulce care ar fi trebuit să se petreacă la timpul potrivit cu tipul potrivit dacă lumea nu s-ar fi dus dracului.

În timp ce mintea mi se dezlănțuie în controverse și haos, mâna mea o acoperă pe a lui. Tandru, atât de tandru. Cum ar fi ca mâna lui să îmi mângâie sfârcul?

Pe bune?

Chiar mă gândesc la asta?

Dar a mă gândi nu e cuvântul potrivit pentru ceea ce se petrece înăuntrul meu. E mai mult o… dorință. O dorință irezistibilă, neîndoielnică, zdrobitoare, cutremurătoare.

Îi mișc ușor mâna în sus, astfel încât degetul lui să îmi apese carnea moale a sânului.

Apoi îl înghiontesc puțin în sus, numai puțin.

Respirația lui Raffe e încă regulată. Încă doarme.

Încă puțin. Doar un milimetru…

Până când îi pot simți căldura mâinii răspândindu-mi-se pe piept.

Iar apoi, totul se schimbă.

Respirația îi devine neregulată. Își împinge mâna în sus și începe să îmi maseze carnea. Provocator. Aproape dureros, dar nu chiar. Nu chiar. Mă străbate o senzație incredibilă, începând de la sân și inundându-mă în tot restul corpului.

Încep să gâfâi fără să îmi dau seama.

El geme și mă sărută pe ceafă. Își face drum către gura mea. Buzele sale se opresc peste ale mele, fierbinți și umede, sărutându-mă. Limba lui se strecoară înăuntru, masând-o pe a mea.

Întreaga mea lume e o mare de senzație – sărutul moale al buzelor lui, masajul cald al limbii lui, apăsarea puternică a corpului său peste al meu.

Mă întoarce pe spate și se așază peste mine. Greutatea corpului său mă apasă în saltea. Mâna îmi alunecă în jurul gâtului său, iar picioarele și șoldurile mi se mișcă neobosite.

Scâncesc sau gem sau mă tânguiesc, nu sunt sigură care dintre astea. Sunt atât de profund absorbită în vârtejul ăsta de senzații, încât singurul care contează e aici și e acum.

Raffe.

Îmi plimb mâinile peste mușchii săi de pe piept, peste umeri, peste brațele lui proeminente.

Apoi el se retrage și mă lasă gâfâind.

Deschid ochii amețită, simțindu-mă drogată, întinzându-mă după el.

El mă privește intens. Supărat, dar cu ochii învolburați de dorință.

Se trage forțat de lângă mine.

Se întoarce și se ridică în șezut, cu spatele la mine.

— Hristoase! Își trece ambele mâini prin păr. Ce s-a întâmplat?

Deschid gura să îi răspund, dar singurul lucru pe care îl pot spune e:

— Raffe.

Nu îmi dau seama dacă e o întrebare sau o rugăminte.

El stă cu spatele drept ca bradul, cu mușchii încordați, cu aripile împăturite strâns pe spate. Îi ating umărul, iar el are un impuls de parcă l-aș fi electrocutat.

Fără să mai spună vreun cuvânt, se ridică și pleacă brusc din cameră.

6.

Aud pașii lui Raffe clămpănind pe scările de lemn. Ușa din față se deschide și se trântește. Apoi zăresc pe fereastră vârful unei aripi albe măturând aerul de afară, atunci când el își ia zborul.

Închid ochii cu o desăvârșită umilință.

Cum se poate ca lumea să se sfârșească într-o uriașă violență de proporții biblice și totuși să mai lase loc de rușine?

Rămân acolo zăcând pentru ceea ce pare o eternitate, dorindu-mi să pot uita complet ce s-a întâmplat. Dar nu pot. O confuzie enormă mă cuprinde ca un vârtej, înțeleg. El nu ar trebui să… Fiica Omului… bla, bla, bla.

Nimic nu poate fi simplu? Oftez și mă holbez la tavan.

Aș fi putut sta acolo întreaga zi dacă nu aș fi aruncat un ochi prin ușa pe care a lăsat-o deschisă Raffe când a ieșit.

Pe hol, ușa lui Paige e deschisă, iar patul ei este gol.

Mă ridic în șezut.

— Paige?

Niciun răspuns. Apuc tenișii, vârându-mi picioarele în ei în timp ce ies pe hol.

— Paige?

Nu se aude nimic. Nu e în bucătărie, nici în sufragerie și nici în camera de zi. Mă uit pe fereastra camerei de zi.

Iat-o. Corpul ei minion e pe pământ, încovoiat lângă Beliel, care e încă legat în lanțuri de gard.

Ies în fugă afară.

— Paige? Ești în regulă?

Ridică capul, clipind adormită spre mine. Bătăile inimii încetinesc și expir, dând afară tensiunea.

— Ce faci aici?

Pășesc cu grijă pe lângă locul în care zace Beliel. Și Paige stă întinsă în afara razei lui de acțiune. Se poate să fie în mod straniu atașată de el, dar nu e proastă.

Demonul Beliel stă nemișcat. E jumulit și roșu pe porțiunile de pe care i-a fost smulsă carnea, deși acum nu mai sângerează. Sunt destul de convinsă că și-a revenit din paralizie, dar nu s-a mai mișcat încă de când eram în cuib.

Pielea îi e zbârcită. Respirația îi e răgușită, ca și cum i-ar sângera plămânii. Nu se vindecă pe cât de repede mă așteptam. Dar ochii lui ne urmăresc, alerți și ostili.

Așez un braț sub umerii surorii mele și o ridic în brațe. Până nu demult, începea să devină mult prea mare pentru asta, dar Marele Atac a schimbat totul. Acum nu cântărește mai mult decât o păpușă plușată.

Privește în jur agitată. Scoate sunete de copil adormit, exprimându-și neechivoc dorința de a nu fi luată de acolo. Se întinde către Beliel, care rânjește disprețuitor. Nu pare deranjat sau derutat de atitudinea ei contradictorie în ceea ce îl privește.

— Vocea ta sună familiar, spune Beliel. Nu s-a mișcat, nu a clipit. E ca un corp neînsuflețit care își poate mișca ochii și buzele. Unde te-am mai văzut?

Mă sperie puțin faptul că se gândește la același lucru la care m-am gândit și eu când l-am văzut pentru prima dată în lanțuri.

Plec de acolo ținând-o pe Paige în brațe.

— Îngerul tău nu mai are mult timp să își recapete aripile, spune Beliel.

— De unde știi? Nu ești medic.

— Raphael mi-a smuls aproape de tot o aripă de pe spate. A trebuit să mi-o coasă la loc doctorașul ăla mărunt de oameni. M-a avertizat că nu mai am mult timp dacă îmi vor fi date jos din nou.

— Ce doctoraș mărunt? Doc?

— L-am ignorat. Dar acum, că mă gândesc la asta, căcăciosul avea probabil dreptate. Raphael nu a făcut nimic altceva în afară de a ne lăsa pe amândoi fără aripi.

— El nu a rămas fără aripi.

— Va rămâne, zâmbește el macabru, arătându-și dinții însângerați.

Continui să înaintez pe verandă. Aproape ajung la ușă când el vorbește din nou.

— Ești îndrăgostită de el, nu-i așa? întreabă pe un ton iritant. Te crezi atât de specială. Destul de specială încât să ai parte de iubirea unui arhanghel.

Scoate un sunet huruit, sec, care e probabil un râset.

— Ai idee câți oameni au crezut că i-ar putea câștiga dragostea de-a lungul secolelor? Că le-ar putea fi loial așa cum ei îi erau lui?

Știu că ar trebui să îl ignor. Nu te poți încrede în nimic din ce spune – știu asta – dar, în orice caz, mă roade curiozitatea. O las din brațe pe sora mea la ușă.

— Du-te înapoi în pat, Paige.

Cu puțină muncă de convingere, ea intră în casă. Mă întorc și mă reazem de balustrada verandei.

— Vrei să știi prin câte Fiice ale Omului a trecut? Câte inimi crezi că a frânt Raphael, marele arhanghel?

— Vrei să spui că e un zdrobitor de inimi?

— Vreau să spun că nu are inimă.

— Urmează să îmi spui că ți-a greșit? Că nu meriți să fii înlănțuit precum un animal turbat?

— Nu e băiat bun îngerul tău. Niciunul dintre ei nu este.

— Mersi de avertisment.

Mă întorc să intru în casă.

— Nu mă crezi. Îți pot arăta.

Rostește cuvintele acestea ca și cum nu i-ar păsa dacă îl cred sau nu. Mă opresc în prag.

— Nu sunt o mare fană a tipilor dubioși care se oferă să îmi arate ceva.

— Sabia aceea pe care o duci după tine, ascunsă sub animalul de pluș, spune el, poate face mai mult decât să fie strălucitoare. Îți poate arăta chestii.

Mi se face pielea de găină. De unde știe?

— Îți pot arăta ce am pățit în mâinile arhanghelului aceluia de care ești atât de fermecată. Trebuie doar să atingem amândoi sabia.

Mă întorc înapoi spre el.

— Nu sunt într-atât de proastă încât să îți dau sabia mea.

— Nu trebuie să mi-o dai. Trebuie doar să o ții în timp ce eu o ating.

Mă uit la el să văd dacă nu e nicio șmecherie.

— De ce aș risca să îmi pierd sabia doar ca să văd dacă spui adevărul?

— Nu riști nimic. Sabia nu mă va lăsa să o ridic ori să fie luată de la tine. Va fi perfect sigur pentru tine.

Îmi vorbește ca și cum aș fi idioată. Mă imaginez în transa unei amintiri prin intermediul ușoarei atingeri a lui Beliel.

— Mersi, dar nu.

— Ți-e frică?

— Nu sunt proastă.

— Îmi poți lega mâinile, mă poți înlănțui, lega fedeleș, pune într-o cușcă. Fă orice vrei tu ca să te asiguri că ești în afara oricărei primejdii în fața unui demon bătrân care nu poate nici măcar să se mai țină pe picioare de unul singur. Odată ce ai făcut asta, știi că sabia nu îți va putea fi luată, așa că vei fi totalmente în siguranță.

Mă holbez la el, încercând să îi ghicesc jocul.

— Tu chiar te temi că o să te rănesc? mă întreabă. Sau poate pur și simplu nu vrei să știi adevărul despre arhanghelul tău neprețuit. El nu e ceea ce pare. E un mincinos și un trădător, pot să dovedesc asta. Sabia nu mă va lăsa să te mint, ea nu lucrează cu cuvinte frumoase. Doar cu amintiri.

Ezit. Ar trebui să-i întorc spatele și să plec, iar el știe asta. Ar trebui să ignor tot ce spune.

Dar în loc să fac asta, rămân țintuită pe verandă.

— Tu ai propriile tale planuri, a-mi arăta mie adevărul nu cred că face parte din ele.

— Normal că am. Poate o să mă eliberezi odată ce îți dai seama că el e personajul negativ, nu eu.

— Tu ești băiatul bun acum?

Vocea lui Beliel devine rece.

— Vrei să vezi sau nu?

Rămân în lumina soarelui, uitându-mă la priveliștea frumoasă a golfului și a dealurilor verzi de după acesta. Cerul e albastru, înțesat de câțiva nori pufoși.

Ar trebui să explorez mai mult din insulă ca să văd dacă e aici ceva ce ne-ar folosi. Ar trebui să pun la cale un plan care să o ajute pe soră-mea să fie mai bine. Ar trebui să mă fac utilă, în loc să flirtez cu dezastrul.

Însă visul meu tot revine. E posibil ca Beliel să fi fost unul dintre Păzitorii lui Raffe?

— Ai fost… Ai lucrat vreodată cu Raffe?

— Ai putea spune așa. Era ofițerul meu comandant. Era o vreme când aș fi făcut orice pentru el. Orice. Asta a fost înainte să mă trădeze. Așa cum o să o facă și cu tine. E în natura lui.

— Știu că ai mințit-o pe sora mea doar ca să te distrezi. Nu sunt o fetișcană de șapte ani, speriată și singuratică, așa că lasă jocurile astea de manipulare.

— Cum vrei tu, micuță Fiică a Omului. Oricum, n-ai fi crezut nici dacă ai fi văzut. Îi ești prea loială arhanghelului ca să crezi că el a fost sursa atâtor suferințe.

Mă întorc și merg spre casă. Verific dacă Paige doarme în camera ei. Verific dulapurile din bucătărie ca să inventariez puținele cutii de supă pe care le-au lăsat oamenii care au poposit aici înaintea noastră.

În timp ce mă plimb în jur, dorința de a afla ce are Beliel de oferit mă sâcâie. Poate îmi va arăta ceva care să mă aducă cu picioarele pe pământ în legătură cu Raffe. Poate îmi voi reveni și îmi voi putea trăi viața – o viață cu alte ființe umane, acolo unde mi-e locul.

Nici măcar nu mă pot gândi la ce s-a întâmplat mai devreme cu Raffe fără ca obrajii să mi se aprindă de jenă. Cum să mai dau ochii cu el când se întoarce?

Dacă se întoarce.

Gândul îmi pune un nod în gât.

Lovesc cu piciorul o pernă decorativă de pe podea, fără să mă satisfacă felul în care ricoșează de perete.

Gata. Destul.

Doar aș arunca o privire în amintirea lui Beliel. Oamenii lui Obi își riscă viețile în fiecare zi, încercând să-i spioneze pe îngeri pentru frânturi de informații. Iar eu stau aici, cu cel mai bun dispozitiv de spionaj din lume și cu oferta de a intra în amintirile inamicului. Voi avea sabia cu mine în tot acest timp și e adevărat că nu va avea cum să o folosească împotriva mea.

Îmi voi scoate din minte treaba asta și voi merge mai departe. Voi fi extrem de grijulie.

Indiferent de ceea ce are Beliel de arătat, eu și Paige vom părăsi insula după aceea și ne vom întoarce la Rezistență. O vom găsi pe mama, iar apoi vom încerca să-l găsim pe Doc. Poate că o va putea ajuta pe Paige să mănânce din nou mâncare normală.

Și apoi, după toate acestea, vom… supraviețui.

Singure.

Mă duc sus să-l iau pe Ursul Pooky, apoi ies și mă îndrept spre Beliel. Stă aproape de stâlpul gardului, chircit în aceeași poziție în care l-am lăsat. Pot vedea în ochii lui că se aștepta să mă întorc.

— Ce trebuie să fac?

— Trebuie să îți ating sabia.

Îmi ridic sabia, îndreptând-o spre el. Strălucește în lumina soarelui. Simt nevoia să-l întreb dacă vrea să facă asta. Dar nu vreau să par stupidă în fața lui Beliel.

— Apropie-te.

Își întinde mâna ca să i-o apuc. Ezit.

— Trebuie să o ții sau e suficient să o atingi?

— Să o ating.

— Bine. Întoarce-te.

Se întoarce pe pământ fără să protesteze. Spatele lui pare împletit cu fâșii de mușchi uscați. N-aș vrea să-l ating nici cu un paloș de trei metri. Totuși, apăs vârful sabiei pe spatele lui.

— O mișcare greșită și o înfig cu totul.

Nu sunt sigură dacă pot realiza o conexiune doar cu vârful sabiei, dar el nu pare să își facă griji în privința asta. Trage aer adânc în piept și expiră lent.

Simt că ceva se deschide în mintea mea.

Nu e ca dățile trecute, când mă trezeam subit într-un alt loc. De data aceasta e ceva mai slab, mai ușor, ca și cum aș putea alege să nu merg în acel loc dacă îmi doresc, ca și cum sabia nu ar fi sigură de această călătorie.

Trag și eu adânc aer în piept. Mă asigur că picioarele îmi sunt în poziție de luptă și mă pregătesc pentru atac.

Apoi îmi închid ochii.

7.

Mă simt amețită pentru un moment, apoi aterizez pe pământ solid.

Primul lucru pe care îl simt e căldura copleșitoare. Apoi mirosul de ouă stricate.

Sub un cer negru-violet, un car de război e tras de șase îngeri înhămați precum caii. Sânge și transpirație se scurg pe umerii și piepturile lor acolo unde hamurile le taie în carne. Se zbat să tragă carul condus de un demon gigantic.

Demonul are, desigur, aripi. Putea pur și simplu să zboare. În schimb, alege să se plimbe agale pe domeniul său.

Demonul e atât de mare, încât Beliel pare un copil pe lângă el. Aripile sale sunt învăpăiate cu ceva ce arată ca un foc reflectat de pielea sa transpirată.

Poartă un toiag cu un cerc de capete stafidite în vârf. Pe capete, ochii clipesc și gurile încearcă să urle. Sau poate se îneacă și încearcă să tragă aer în piept. Nu sunt sigură, pentru că nu scot niciun sunet. Fiecare are păr lung și blond, care se revarsă în jurul capetelor ca iarba de mare legănându-se după curent.

După ce trec peste oroarea inițială, îmi dau seama că ochii au aceeași nuanță de verde. Din câte capete trebuie să alegi ca să poți aduna un grup cu exact aceeași nuanță de păr și de ochi?

Pământul e acoperit cu sticlă spartă și bucăți de oase. Fiecare roată a carului e drapată cu câte doi îngeri, ca și cum demonul-monstru ar fi vrut să-și protejeze roțile de solul accidentat. Îngerii Căzuți sunt înlănțuiți pe roți, iar pielea lor e străpunsă de fragmente de tot felul.

Beliel e unul dintre Căzuții înlănțuiți pe roți.

Aripile sale sunt de culoarea unui apus muribund. Acestea trebuie să fi fost aripile sale îngerești inițiale. Sunt pe jumătate întinse, ca și cum ar spera să le protejeze de zdrobire. Însă multe dintre pene sunt deja arse și smulse.

Nu m-am gândit niciodată cum demonii ajung să devină ceea ce sunt. Poate e un timp de tranziție între a fi înger și a deveni

demon. De vreme ce Beliel încă are pene, îmi dau seama că n-a trecut prea mult timp de la căderea lui.

Fața îi e recognoscibilă, deși e ceva mai netedă, mai inocentă. Privirea lui încă nu are tăișul și duritatea cu care am ajuns să mă obișnuiesc. Arată aproape chipeș fără rânjetul său amar, deși pot citi durere pe chipul său.

Multă durere.

Însă el îndură fără un scâncet.

Roata se învârte, zdrobindu-i corpul de fragmentele de os care acoperă pământul, făcându-l să îndure atât greutatea carului, cât și pe cea a monstrului care conduce. Chipul lui e concentrat și hotărât, părând că își încleștează fălcile pentru a nu urla.

Aripile lui tremură în încercarea de a pluti deasupra pământului. Asta le protejează de daunele majore, însă tot ajung să se târâie prin câmpul de oase ascuțite și sticlă.

În timp ce roțile se învârt, aripile îngerilor înlănțuiți de ele ajung să se zdrobească și să se despice. Încă își poartă tecile goale, care zăngănesc și se târăsc pe pământul aspru ca o amintire a ceea ce au pierdut.

Demonul gigantic își scutură toiagul deasupra capului, care se desface biciuind aerul. Capetele stafidite încep să țipe imediat ce sunt lăsate libere. Sunt lansate către îngerii înhămați, iar părul lor străbate aerul înaintea lor ca niște sulițe șerpuite.

Când lovesc îngerii care trag carul, părul lor ascuțit le sfâșie pielea.

Capetele își deschid apoi larg gurile și încep să muște frenetic Căzuții. Unul dintre ele apucă să își înfigă dinții adânc în spatele unui înger până ca demonul să apuce să își tragă biciul.

Îngerii Căzuți par lihniți și sunt acoperiți de răni purulente. Îmi imaginez că până și îngerii au nevoie de hrana lor ca să își poată alimenta abilitatea de a se vindeca rapid.

Apoi, în toiul celor petrecute, o ceată de draci cu fețe de liliac și aripi întunecate se strecoară printre ei. Sunt mai mari decât cei pe care i-am văzut în alte amintiri ale sabiei. Mai musculoși și cu aripi pestrițe, ca și cum boala ar înflori pe ei.

Dracii aceștia au un licăr viclean în ochii lor, care îi face să pară mult mai periculoși decât cei pe care îi văzusem înainte. Se uită în jur, sunt atenți, se mișcă cu scop. Dracii moderni par să fi

involuat în versiuni mai mici, mai slabe și mai stinse ale acestora.

Totuși, dracii aceștia nu se compară cu demonul comandant. Par jalnice umbre pe lângă creatura impunătoare care conduce carul și de care sunt în mod vizibil înspăimântați.

Poate că nu sunt din aceeași specie. Nu arată deloc ca el. Dracii arată ca niște animale dințoase, cu aripi de liliac și fețe turtite, în timp ce gigantul arată ca un înger transformat în ceva malefic.

Dracii târăsc pe cineva în urma lor. Era cândva frumoasă, cu păr ca mahonul și ochi gri, dar acum arată ca o păpușă folosită. Ochii îi sunt goi, fața ștearsă, ca și cum, mental, ar fi în cu totul altă parte.

O târăsc pe pământul aspru, ținând-o de glezne. Mâinile i se târâie prin spatele capului, iar părul ei încâlcit se agață în bucățile de oase de pe jos. Rochia ei e franjuri și fiecare parte a corpului ei e murdară sau însângerată. Vreau s-o ajut, să alung dracii de lângă ea, dar sunt doar o umbră în amintirile lui Beliel.

Văd pete indistincte din vopseaua folosită de Halloween de către nevestele Păzitorilor în noaptea în care l-am văzut pe Raffe luptând pentru ei. Nu o recunosc pe fată, însă e mai mult ca sigur una dintre nevestele luate de draci. Raffe a reușit să salveze câteva, însă nu pe toate. Am fost acolo, am văzut cât de mult s-a străduit. Poate ea a fost una dintre acelea care au fugit disperate.

Dracii o târăsc pe săraca fată în jurul roților carului, rămânând departe de demon, dar îndeajuns de aproape pentru a-i vedea pe îngeri. Tremură când trebuie să se apropie de demon și să-l privească, de parcă le-ar fi frică de urgia lui.

Demonul șuieră în direcția lor, iar aerul devine, instantaneu, infect. A suflat cumva sulf urât-mirositor înspre draci, asemenea unui sconcs? Nici nu e de mirare că miroase a ouă putrede aici.

Jumătate din draci o iau la fugă terorizați. Cealaltă jumătate rămân în urmă, chircindu-se și tremurând până când demonul își pierde interesul pentru ei.

Își reiau plimbarea în jurul carului. Se uită la chipurile îngerilor în timp ce trec pe lângă ei.

Căzuții se încordează când o văd pe fată, holbându-se cu oroare fascinată. Cu toții se uită atent la ea ca să vadă dacă o

recunosc. Mulți închid ochii după ce o văd, de parcă gândurile îi torturează mai mult decât ceea ce li se întâmplă.

Când dracii îi atrag atenția lui Beliel, ochii i se cască oripilați.

— Mira, spune el răgușit.

Femeia clipește la auzul numelui ei. Ochii ei încep să se concentreze. Își întoarce capul.

— Beliel?

Vocea ei e stinsă, de parcă sinele ei e încă departe de ceea ce i se întâmplă. Dar când îl vede, fața i se schimbă de la absență la recunoaștere. Apoi se transformă în pură agonie.

Întinde mâna către el.

— Beliel!

— Mira! urlă îngerul, cu teroarea simțindu-i-se în voce

Dracii încep să simtă și țopăie entuziasmați. Trăncănesc, aproape că aplaudă încântați ca niște copii mici.

Apoi își arată colții amenințători, arătându-i lui Beliel că au de gând să o rănească pe Mira în moduri pe care el nu și le poate imagina.

— Nu! se zbate Beliel în lanțuri, urlând amenințări către draci. Mira!

Apoi, dracii se năpustesc asupra fetei.

Țipătul lui Beliel e terifiant. Mira cedează și urlă și ea, strigătele ei devin umede și gâlgâitoare.

Beliel începe să strige cu o voce spartă, înfrântă.

— Raphael! Unde ești? Trebuia să o protejezi, trădător nenorocit!

Mă uit în jur ca să văd dacă pot ieși de aici. Nu mai fac față.

Dracii au târât-o pe fată mai departe, pentru a ține pasul cu carul și pentru a se asigura că Beliel vede tot ce i se întâmplă.

Beliel se zbate în continuare în lanțuri. E atât de frenetic, încât ajung să cred că ar putea scăpa din ele. Acestea nu sunt strigătele unui om furios. Sunt urletele coșmarești ale cuiva căruia îi este sfâșiat sufletul în fața ochilor.

Beliel cedează și suspină. Suspină pentru a sa Fiică a Omului. Pentru fata care, chiar și acum, se uită la el și așteaptă să fie salvată și ocrotită. Poate chiar și pentru copiii lor, care cel mai probabil sunt vânați și omorâți acum de către cineva despre care credea că îi este prieten. Un prieten ca Raffe.

8.

Eram atât de concentrată la ceea ce se petrecea între cei doi îndrăgostiți, încât n-am fost atentă la nimic altceva. Dar acum simt o înțepătură în spatele gâtului. Al șaselea simț al meu îmi șoptește insistent, încercând să răzbată peste zgomotul din fața mea.

Mă uit în jur. Și atunci văd că demonul comandant care conduce carul se uită direct la mine.

Cum poate să mă vadă? Sunt doar o fantomă în amintirea lui Beliel.

Dar el se holbează direct la mine. Ochii îi sunt injectați, arătând de parcă ar trăi într-o lume a fumului veșnic. Chipul îi este deopotrivă curios și mânios, de parcă s-ar simți ofensat de privirea curioasă a unui intrus.

— Spion, șuieră el. Nu ai ce căuta aici.

Vocea lui sună ca o sută de șerpi târâtori, însă pot să îl înțeleg.

Imediat ce demonul a pronunțat cuvântul *spion,* toți dracii și-au ațintit privirea asupra mea. Ochii li s-au lărgit ca și cum nu le-ar fi venit să creadă că a dat norocul peste ei. Nu-mi ia mult până să-mi dau seama că nu mai sunt invizibilă.

Demonul se uită iar atent, cu ochii injectați. Apoi biciuiește toiagul în direcția mea. Capetele din vârf – capetele urlătoare, înecate, însângerate – se năpustesc asupra mea din vârful biciului.

Expresiile fețelor sunt un amestec de disperare și speranță. Sunt disperat de încântați că se îndreaptă spre mine, cu dinții ciobiți arătându-se din gurile lor deschise larg. Părul, care ar fi trebuit să fluture în urma lor, se întinde spre mine.

În același timp, dracii se năpustesc și ei, cu ghearele și colții îndreptați în direcția mea.

Mă dau în spate și mă clatin pe picioare.

Încerc să mă întorc și să fug, dar solul abrupt mă face să mă împiedic și să cad pe sticla ascuțită și pe bucățile de oase.

Capetele urlă în timp ce se apropie de mine.

Cad.

Cad.

•

Mă împiedic și cad în fund.

Sunt înapoi pe insulă. Beliel, fără aripi și ofilit, zace în fața mea pe pământ.

Apoi un drac sare din spatele lui Beliel. Saltă cu ghearele întinse în direcția mea.

Strig, dându-mă în spate asemenea unui crab.

Zboară pe lângă mine, însă îmi atinge umărul. Sângele îmi curge șiroaie pe braț în jos.

Vârful sabiei mele e încă înfipt în spatele lui Beliel. Încerc să o scot. Întâmpin rezistență, de parcă cineva de pe partea cealaltă o trage. Repulsia îmi reverberează prin braț de parcă sabia ar fi o extensie a mea.

Încă doi draci se înghesuie pe lângă sabie ca niște gemeni siamezi. Țâșnesc din spatele lui Beliel, care sângerează pe unde ies dracii.

Țâșnesc din amintirile lui.

Reușesc să scot, în sfârșit, sabia și mă dau în spate, cât mai departe de Beliel.

Dracii aterizează în grădină cu o bufnitură. Se rostogolesc și cad pe picioare, scuturându-și capetele și mișcându-se ca beți în timp ce se uită în jurul curții. Privesc chiorâș din cauza razelor de soare și își ridică mâinile ca să își apere ochii. Asta îmi oferă răgaz să mă pun pe picioare și să-mi trag sufletul.

Dar apoi se năpustesc asupra mea. Tot ce pot să fac e să îmi ridic sabia și să o flutur orbește în față.

Am noroc, pentru că par dezorientați, iar unul dintre ei se împiedică în propriile picioare. Își schimbă cursul și stau departe de sabia mea.

Însă dezorientarea lor nu durează mult. Mă încercuiesc până reușesc să se orienteze în spațiu, calculându-mi mișcările cu ochi vicleni. Dracii ăștia sunt mai isteți decât cei cu care am luptat în visele mele din sabie.

Unul dintre ei fentează, în timp ce altul încearcă să se poziționeze în spatele meu. Unde e al treilea?

Dracul rămas țâșnește dintr-un tufiș și se repede la mine dintr-o parte.

Mă învârt, ridicând sabia ca să retez bestia. Brațele mi se ajustează în timp ce mă mișc – sabia mea de înger e cea care

mă folosește, nu invers. Lama se ajustează în poziția perfectă pentru a tăia în trunchiul dracului. Acesta cade pe iarbă, tremurând și sângerând.

Îmi termin pirueta și îl lovesc cu piciorul pe cel din spatele meu.

Aterizează în partea opusă a gardului. Se ridică și șuieră la mine.

Cei doi draci supraviețuitori se retrag, cu ochii ațintiți asupra mea.

Apoi o iau la fugă și zboară, dispărând între copaci.

Beliel chicotește:

— Bun venit în lumea mea, Fiică a Omului.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să mă tragi pe sfoară.

Încep să gâfâi în timp ce pun presiune pe umărul meu rănit, pentru a opri sângerarea. Sângele se simte neted pe degetele mele, în timp ce îmi îmbibă tricoul.

Beliel se ridică și lanțurile scot un clinchet. E mult mai mobil decât aș fi crezut.

— Doar pentru că dracii au venit după tine nu înseamnă că ce ai văzut n-a fost adevărat. De unde era să știu că pot pătrunde?

Dar nu sună deloc surprins de acest lucru.

— Ceea ce s-a întâmplat cu Mira, continuă el, vei păți și tu. Și neprețuitul tău Raphael va fi responsabil pentru asta. Cândva, îl credeam și eu prieten. A promis că o va proteja pe Mira. Acum știi ce se întâmplă cu oamenii care se încred în el.

Mă ridic tremurând și mă îndrept spre casă. Nu cred că mai pot avea încredere să fiu în același loc cu creatura aceea oribilă pentru mult timp.

Aș putea să-mi trag două pentru că l-am ascultat de la bun început, dar pe de altă parte presupun că nici nu mai am nevoie. A făcut-o el pentru mine.

9.

Îmi spăl sângele de pe umăr în bucătărie când îl văd pe Raffe întorcându-se.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el, lăsând sacul de gunoi din mână să cadă pe podea și venind grăbit spre mine.

— Nimic, sunt bine.

Vocea mea e crispată și distantă. Mă gândesc să îmi acopăr rana, dar bluza mea e sfâșiată, așa că nu reușesc. Vechiul tricou scurt îmi atârnă pe umăr de un fir. Fără îndoială că ar arăta totul foarte sexy dacă n-ar fi sângele.

Îmi dă mâna la o parte și se apleacă spre mine ca să se uite la tăieturile de pe umărul meu.

— Rănile astea sunt de la dracul mort din curte? Stă îndeajuns de aproape de mine cât să-i simt respirația mângâindu-mi gâtul. Fac un pas în spate, jenată.

— Mda. Și de la cei doi prieteni ai săi.

Își încleștează mandibula atât de tare, încât îi pot vedea mușchii obrazului zvâcnind.

— Nu-ți face griji, îi spun. Faptul că sunt în preajma ta nu are nimic de-a face cu asta.

Își apleacă capul.

— Ce te face să crezi că eram îngrijorat de asta?

Ups. Mi-a pomenit vreodată de draci? Sau știu că își face griji că ar veni după mine pentru că am aruncat o privire prin amintirile lui folosindu-l pe Ursul Pooky?

Aș putea să-l mint, dar… Oftez. Cu toții trebuie să ne asumăm defectele. Al meu e că nu mă pricep să mint.

— Am… ăăă… văzut niște chestii prin sabia ta. Nu intenționat. Nu la început.

— Chestii? Își încrucișează el brațele, țintuindu-mă cu privirea. Ce fel de chestii?

Îmi mușc buza în timp ce mă gândesc ce să-i spun. Își mută apoi privirea spre vechea lui sabie, care stă așezată pe tejghea. Luciul de pe lama lui Pooky pare să pălească sub privirea lui.

— Ți-a arătat sabia mea amintiri cu mine?

Umerii mi se relaxează.

— Deci știi că poate să facă asta?

— Știu că obișnuia să-mi fie loială și că am avut încredere în ea.

Vorbește cu Ursul Pooky acum, nu cu mine.

— Cred că a fost doar un accident. Încerca doar să mă învețe să o folosesc. Adică… n-am ținut niciodată până acum o sabie în mână.

Raffe continuă să vorbească cu sabia lui.

— Una e să fii forțată să renunți la stăpân pentru că tu crezi că s-ar putea să fi decăzut. Dar e cu totul altceva să-i expui cele mai intime momente.

— Uite, îi spun. E deja oricum destul de ciudat să ai o sabie semiconștientă, darămite să te afli în toiul unei certe între voi doi. Nu poți s-o lași baltă pur și simplu?

— Ce ți-a arătat? întreabă, apoi ridică mâna. Stai. Nu-mi spune. Nu vreau să știu că m-ai văzut dansând în chiloți pe muzica mea preferată.

— Îngerii poartă chiloți?

Doamne, îmi doresc să nu fi zis asta. Îmi sap singură groapa.

— Nu, își scutură capul. Vorba vine.

— Ah, aprob eu, încercând să îmi scot din cap imaginea lui Raffe dansând pe vreo piesă rock, probabil gol pușcă. Păi, vorbind de lucruri ciudate, dracii au ieșit prin sabie.

— Ce?

Îmi dreg vocea.

— Dracul pe care l-ai văzut în curte și încă doi au ieșit din Beliel prin sabie.

Încă sper că nu va trebui să-i mărturisesc totul, dar sigur a făcut școala îngerească de interogatorii, căci reușește să afle totul de la mine.

Se încruntă și pornește la pas prin bucătărie în timp ce-i spun tot ce s-a întâmplat.

Când termin, îmi spune:

— Nu poți avea încredere niciodată în Beliel.

— Asta îmi spune și el despre tine.

Începe să cotrobăiască prin sacul de gunoi pe care l-a lăsat mai devreme pe podea.

— Poate că are dreptate. Nu trebuie să ai încredere în nimeni.

Scoate niște conserve și niște consumabile de prim ajutor din sac. Culege niște pansament, unguente și leucoplast și se apropie de mine.

— De unde ai făcut rost de astea?

— Alcatraz. Mă gândeam că s-ar putea să ne fie de folos.

— Ce ai mai găsit pe acolo?

— O ruină.

Își trece degetele peste rănile mele cu blândețe. Tresar.

— Vreau doar să mă asigur că nu ai nicio fractură, îmi spune.

— Știai că se poate întâmpla asta? Că dracii pot ieși printr-o sabie de înger?

— Am auzit povești, dar credeam că sunt doar basme. Presupun că un demon ar putea ști lucrurile astea. Beliel s-a gândit probabil că ar putea să atragă niște draci ca să-l ajute.

Îmi curăță cu grijă tăieturile cu loțiune antibacteriană.

— Trebuie să ai grijă. Dracii vor fi peste tot de acum încolo.

— Ce-ți pasă ție? Vei ieși din viața mea odată ce îți vei recăpăta aripile. Ai fost foarte clar în privința asta.

Trage aer adânc în piept. Apasă o dischetă de tifon pe umărul meu. Îmi mângâie brațul cu blândețe.

— Mi-aș dori să fie altfel, îmi spune, aplicând leucoplastul peste dischetă. Dar nu e. Am oamenii mei. Am responsabilități. Nu pot pur și simplu să…

— Oprește-te, îmi scutur capul. Înțeleg. Ai dreptate. Ai viața ta. Eu o am pe a mea. Nu trebuie să fie cu cineva care nu…

Care nu mă vrea. Care nu mă iubește.

M-am săturat de genul ăsta de persoane în viața mea. Sunt o fată părăsită de tatăl ei, care ne-a lăsat doar cu un număr de telefon scos din rețea și fără nicio adresă, și cu o mamă care…

— Ești o fată foarte specială, Penryn. Uimitoare. Genul de fată despre care nu îmi puteam imagina că există. Și meriți pe cineva care să te trateze ca și cum ai fi cel mai important lucru din viața lui, pentru că ești. Cineva care-și ară pământul și își crește porcii doar pentru tine.

— Vrei să-mi faci lipeala cu un porcar?

Ridică din umeri.

— Sau, mă rog, orice ar face bărbații decenți atunci când nu sunt la război. Deși ar trebui să fie capabil să te protejeze. Nu te mulțumi cu un bărbat care nu te poate proteja.

Smulge leucoplastul din cutie cu o forță surprinzătoare.

— Ești serios? Vrei să mă căsătoresc cu un porcar care știe să-și folosească vătraiul ca să mă protejeze? Pe bune?

— Tot ce zic e că trebuie să-ți alegi un bărbat care știe că nu e demn de tine, și care își va dedica viața protejându-te și oferindu-ți tot ce ai nevoie.

Apasă o altă dischetă lângă cealaltă. Tresar din nou.

— Și ai grijă să fie bun cu tine și să te trateze cu respect în toate privințele. Altfel, poate să se aștepte la o vizită din partea mea.

Vocea lui e fermă și necruțătoare.

Îmi scutur capul în vreme ce rupe o altă bucată de leucoplast. Nu știu dacă să fiu nervoasă pe el sau să glumesc cu el.

Mă îndepărtez de atingerile lui, sperând că așa îmi voi putea clarifica emoțiile.

Raffe oftează. Își ridică mâna și își trece cu blândețe degetele peste ultima bucată de leucoplast pe care a pus-o pe pansament.

Aștept să continue. Când se oprește, mă întreb dacă are rost să vorbim despre ce se întâmplă între noi doi. Poate că am nevoie de puțin spațiu, ca să-mi dau seama cum să procesez totul. Îmi apuc sabia și o conservă de ton și ies pe ușa din spate.

10.

Afară, stau la soare și las căldura să îmi pătrundă în oase. Trag o gură sănătoasă de aer înmiresmat de rozmarin și expir lent.

Tatăl meu obișnuia să spună că există magie în căldura razelor solare. Spunea că, dacă închidem ochii, inspirăm adânc și lăsăm soarele să ne îmbibe, vom vedea că totul va fi bine. De obicei, spunea asta imediat după ce mama avea o sesiune de crize care o ținea toată ziua și striga și arunca lucruri prin apartament.

Dacă tehnicile tatii puteau funcționa pentru maratoanele de furie ale mamei, ar trebui să poată funcționa și pentru apocalipsă. Pentru băieți, însă, e altă treabă. Sunt sigură că tata nu ar fi avut o metodă prin care să se ocupe de cineva ca Raffe.

Flori mici și galbene punctează zona de deal a insulei, amintindu-mi de parcul în care obișnuiam să mergem cu tata înainte de a ne părăsi. Singurele lucruri care nu par să aparțină locului sunt grupul de bestii cu cozi de scorpion monstruoase și fetița cu vânătăi pe tot corpul.

În iarba înaltă, sora mea bandajează degetul unui monstru de parcă ar fi animalul ei de companie, și nu o lăcustă biblică destinată să tortureze omenirea în plin stil apocaliptic.

Sub tricoul ei uriaș, știu că coastele lui Paige ies la suprafață în linii clare. M-a durut să le văd azi dimineață când am pus-o la culcare. Are cearcăne în jurul ochilor, iar mâinile ei sunt numai oase în vreme ce se joacă de-a asistenta medicală cu monstrul.

Stă în iarbă lângă animalele ei de companie. Am observat că se așază cu fiecare ocazie. Cred că-și conservă energia. Cred că moare de foame.

Trebuie să mă forțez să pășesc în direcția lor. Oricât de mult timp aș petrece cu lăcustele, nu mă pot simți confortabil în preajma lor. În timp ce mă apropii, lăcustele își iau zborul, spre ușurarea mea.

Mă așez lângă ea pe iarbă și îi arăt conserva de ton.

— Ții minte sandvișurile cu ton pe care obișnuia tata să ni le facă? Erau preferatele tale până să devii vegetariană.

Trag de cheița de pe conservă și-i arăt peștele roz dinăuntru. Paige se trage la o parte.

— Ții minte cum obișnuia tata să pună tonul pe pâine și să facă o față zâmbitoare din el? Îți făcea ziua mai frumoasă.

— Tăticul vine acasă?

Mă întreabă, de fapt, când se întoarce. Răspunsul e *niciodată.*

— Nu avem nevoie de el.

N-ar fi grozav dacă asta ar fi adevărat? Nu cred că m-aș întoarce, să fiu în locul lui. Mă-ntreb ce crede despre noi.

Se uită la mine cu ochi de căprioară.

— Mi-e dor de el.

Încerc să mă gândesc la ceva liniștitor de spus, dar nu pot scoate nimic.

— Și mie.

Apuc o bucată de ton cu degetele și i-l duc la gură.

— Uite. Ia o bucată.

Își scutură capul înainte și înapoi cu tristețe.

— Haide, Paige.

Își pleacă privirea în pământ, parcă rușinată. Gropile din obrajii ei și dintre oasele claviculei mă sperie.

Bag tonul în gură și mestec lent.

— E bun.

Se uită la mine din spatele părului.

— Ți-e foame? o întreb.

Aprobă din cap. Pentru o secundă, ochii ei se opresc la pansamentul de pe umărul meu. S-au ivit câteva pete de sânge.

Mută privirea în altă parte, de parcă i-ar fi rușine, și privește către lăcustele care zboară în cercuri deasupra noastră. Însă ochii ei se tot întorc către pansamentul meu, iar nările ei se dilată de parcă ar fi mirosit ceva bun.

Poate că e timpul să mă retrag.

Pun jos conserva când aud un animal scoțând sunete. Sună ca o hienă. Nu sunt sigură că am auzit vreodată o hienă, însă recunosc cu toate măruntaiele sunetul unui prădător în sălbăticie. Mi se ridică părul pe ceafă.

O umbră sare dintre copacii din stânga mea.

O altă umbră saltă prin ramuri, apoi altele.

Și în timp ce următoarea sare înspre cel mai apropiat copac, văd forma dinților și a aripilor.

Draci.

O mulțime de draci.

Copacii din jurul nostru încep să clocotească cu umbre care saltă din copac în copac, apropiindu-se. Râsul nebun de hienă își păstrează ritmul în timp ce roiul de umbre sare înspre noi.

Lăcustele lui Paige zboară în direcția dracilor. Dar sunt prea mulți.

O apuc de mână pe Paige și alergăm spre casă. Perii de pe spate mi ce se ridică, încercând să repereze cât de aproape sunt ghearele care vor să se înfigă în mine.

Strig înspre casă:

— Draci!

Raffe privește pe geamul sufrageriei.

— Câți? mă întreabă în timp ce alergăm în casă.

Arăt înspre umbrele care saltă tot mai aproape de noi dinspre pădure. Raffe dispare din geam.

O secundă mai târziu, țâșnește pe ușa din față și iese pe verandă cu un rucsac care are legată de el o pătură făcută sul.

În timp ce aleargă pe lângă gardul de lemn, ne uităm amândoi la lanțurile lui Beliel atârnând de stâlp. Beliel nu e nicăieri.

Presupun că l-au eliberat dracii. Nu se vor fi plăcând ei, dar sunt în aceeași echipă. Nu ăsta e motivul pentru care Beliel m-a invitat să privesc în trecutul lui, ca să poată atrage dracii pentru a-l ajuta?

Raffe aruncă rucsacul în direcția mea. Presupun că sulul legat conținea aripile lui.

Iau rucsacul pe umeri în timp ce două lăcuste aterizează lângă Paige. Încep să șuiere la umbrele care se adună în jurul lor.

Fac un pas înapoi. Încă nu pot să mă apropii prea tare de bestiile astea.

— Trebuie să plecăm, Paige. Nu le poți spune să ne ia în zbor?

Inima începe să-mi bată necontrolat la gândul de a fi ținută de unul dintre monștrii aceștia, dar ideea mi-e mult mai confortabilă decât cea de a fi în brațele lui Raffe. A fost foarte clar în privința sentimentelor lui față de mine – față de noi – și că nu există un… noi.

Raffe îmi aruncă o privire obscenă. Se apleacă și îmi ia genunchii pe sus, ridicându-mă în brațe.

— Pot să merg cu una dintre lăcuste.

Mă încordez în brațele lui și încerc să mă trag cât pot mai departe de el.

— Poți pe dracu'.

Aleargă câțiva pași înainte să-și întindă aripile. Din două bătăi ale aripilor lui largi, suntem în aer.

Brațele mele se înfășoară în jurul gâtului său. Nu am de ales decât să mă aplec mai aproape de el și să mă țin bine. Nu e timpul potrivit să ne certăm.

Lăcustele sunt în spatele nostru, cu sora mea.

Umbrele continuă să salte înspre noi dintre copaci. Insula Angel pare să fie un congres al dracilor acum. Ori asta, ori dracii ăștia noi sunt foarte pricepuți în a se organiza.

Raffe conduce convoiul înspre San Francisco. În spatele nostru, un nor de draci țâșnește dintre copaci, urmărindu-ne.

11.

Ca de obicei, un roi de lăcuste plutește într-un vârtej sub formă de pâlnie deasupra Alcatrazului. Părul îmi biciuiește fața, din cauza curentului făcut de aripile lor. Pe măsură ce ne apropiem, unele dintre ele se îndreaptă spre noi.

Se alătură micului nostru grup, până când ne umflăm și noi într-un vârtej al nostru. Creaturile astea nu se fac ghem lângă noi, dar nici nu ne atacă. Par să ne însoțească din pur instinct în zbor.

Adunătura de draci din spatele nostru se oprește. Nu e nici pe departe de dimensiunea marelui roi de lăcuste. Preț de câteva secunde plutește în aer, ca și cum ar cântări situația, apoi face stânga-mprejur și devine tot mai mică în depărtare.

Inspir adânc, dând drumul tensiunii. Pentru moment, suntem în siguranță.

Raffe le privește încruntat cum pleacă, profund îngândurat. Privesc înapoi spre dracii aflați în retragere și îmi dau seama care e problema. Dracii nu sunt atât de proști pe cât ar trebui.

Trăiesc o grijă cicălitoare cu privire la ceea ce tocmai s-a întâmplat. Ce am eliberat în lume?

Vârtejul de deasupra Alcatrazului se subțiază pe măsură ce și mai multe dintre ele se rup de roiul mare și se îndreaptă spre noi.

Acest nou grup de lăcuste zboară în formație de spin, fiind condus de o lăcustă cu o coadă de scorpion foarte mare, îmbârligată deasupra capului. Ceva în legătură cu asta mă neliniștește. O urmează pe sora mea din pur instinct, nu-i așa?

Alung anxietatea ca pe o reacție firească la vederea unui roi imens de lăcuste venind în direcția mea.

Dar o secundă mai târziu, liderul lor îmi confirmă temerile. E suficient de aproape încât să îi pot vedea dunga albă din păr. Devin rece ca gheața când îl recunosc.

El este cel care s-a jucat cu mine azvârlindu-mă pe poarta grilajului glisant din metal, unde era plin de oameni înfometați pentru amuzament. El e cel despre care a spus Beliel că l-au crescut și antrenat ca să fie parte din grupul liderilor de lăcuste.

E mai mare decât ceilalți și mi-l amintesc pe Beliel spunând că liderul de grup primește hrană mai bună. De ce se află aici? Poate Paige să le ordone lăcustelor să se întoarcă împotriva lui? Ăsta e prea dus și prea periculos ca să fie lăsat să trăiască. Nu îl vreau nicăieri în preajma noastră.

Când ajunge la noi, apucă de braț lăcusta de care avea grijă Paige mai devreme, smucind-o și oprind-o în aer. Dungă Albă pare a fi de două ori mai mare decât lăcusta lui Paige.

Dungă Albă îi smulge o aripă și aruncă în apă lăcusta care urlă.

Paige țipă. Privește cu ochii holbați cum animăluțul ei dă în zadar din singura aripă care i-a rămas pe măsură ce cade precum o piatră în apă.

Face un pleosc stins în golful întunecat. Apa îl înghite ca și cum nu ar fi existat niciodată.

Dungă Albă rage către celelalte lăcuste ale lui Paige, vânturându-și amenințător prin aer acul enorm.

Mica ceată de lăcuste a lui Paige zumzăie în cercuri. Par confuze. Îl privesc pe Dungă Albă și se uită fugar către Paige, care își plânge animăluțul mort.

Dungă Albă rage din nou.

Toate lăcustele lui Paige, mai puțin patru dintre ele, dau din aripi fără tragere de inimă, către roiul din spatele lui Dungă Albă.

Lăcustele lui Dungă Albă restrâng cercul în jurul nostru. Zumzetul aripilor lor e asurzitor, iar nouă ne zboară părul în toate direcțiile. Dungă Albă se leagănă înainte și înapoi, privind-o de sus pe Paige.

Arată ca o păpușică peticită în brațele unui monstru, cu un și mai mare monstru ținându-se după ea.

Raffe trebuie că îmi simte încordarea, pentru că zboară tocmai în calea lui Dungă Albă, către Paige. Aripile de demon ale lui Raffe spintecă aerul cu fiecare bătaie. Se oprește în fața lui Dungă Albă, lăsându-și aripile în formă de semilună să strălucească în soare.

Dungă Albă face ochii mari, ca de om nebun. Mă întreb ce a fost în Lumea Dinainte. Un criminal în serie?

La vederea lui Raffe, se înfoaie cu aroganță, măsurându-l din priviri. Îmi aruncă o privire, întrebându-se, probabil, dacă Raffe îmi va da drumul ca să se lupte cu el.

Rage la lăcustele lui Paige, neîndrăznind să îl înfrunte în mod direct pe Raffe, cel puțin nu în momentul ăsta. O fi el un criminal când vine vorba de prizonieri înfometați și de fetițe, însă nu e dispus să se lupte cu un demon-înger.

Se întoarce și lovește cu coada una dintre lăcustele care au rămas de partea lui Paige. Nu înțeapă, ci doar își folosește acul ca să îi spintece fața lăcustei lui Paige, trasându-i astfel o linie de sânge pe obraz. Lăcusta mai mică se pitește, ca și cum s-ar fi temut că cea mare țintea de fapt să îi spintece gâtul.

Dungă Albă se întoarce cu spatele la noi, de parcă ar vrea să ne arate că nu îi e frică. O apucă de păr pe lăcusta lui Paige și pleacă în zbor, cu mica lăcustă fluturând stângaci din aripi ca să rămână pe loc.

Animalul șovăielnic se întoarce și îi aruncă lui Paige o privire îndurerată. Nu vrea să plece. Dar tot ce poate Paige să facă e să îi întindă mâna în vreme ce lighioana se pierde tot mai mult în depărtare.

Asta e un fel de confruntare în care se decide cine e liderul, iar roiul pare să aștepte să afle pe cine ar trebui să urmeze. Orice ar fi făcut ea azi-noapte să le întoarcă pe lăcuste împotriva îngerilor nu funcționează împotriva lui Dungă Albă.

Un criminal în serie împotriva unei fete de șapte ani. Nu se poate pune problema unei competiții. Sunt pur și simplu bucuroasă că el nu a făcut nicio mișcare să o rănească, mulțumită lui Raffe.

Paige a rămas cu lăcusta care o duce în brațe și cu cele două care o flanchează. Fiind mai mic, grupul nostru poate zbura mai ușor fără să fie observat și împușcat, însă nu îmi place sentimentul că suntem intimidați și hărțuiți, mai ales de insecta aceea prădătoare.

Ne mișcăm din loc.

Observ îngrijorare în privirea lui Paige. Presupun că nu o deranjează să i se ia puterea, însă urăște să își vadă lăcustele pedepsite.

12.

— Trebuie să mergem la Rezistență, spun, agățându-mă de gâtul lui Raffe. Poate e Doc acolo. Poate reușește să vă ajute, pe tine și pe Paige. Și mama mea ar trebui să fie acolo, așteptându-ne.

— Un medic de oameni?

— Instruit de îngeri. Cred că el i-a cusut aripile lui Beliel… adică i-a cusut lui aripile tale.

Rămâne tăcut în timp ce mătură aerul cu aripile sale mari de demon.

— Nici mie nu îmi place ideea, spun. Dar ce altă opțiune avem?

— De ce nu? pare el resemnat. Aș putea la fel de bine să zbor tocmai între dușmani, unde nativii primitivi să mă poată face bucăți, să îmi vândă părțile corpului pentru bani, iar resturile să le macine spre a fi consumate la ceai pentru potență sexuală.

Îmi strâng brațele în jurul gâtului său.

— Nu mai suntem atât de primitivi.

El ridică o sprânceană perfectă spre mine, cu un aer profund sceptic.

— Avem Viagra acum.

Îmi aruncă o privire cu coada ochiului, ca și cum ar suspecta ce e asta.

Zburăm pe deasupra apei și peste suprafața East Bay-ului, în timp ce soarele apune. Evitând în mod clar cuibul, alegem calea mai lungă, ocolitoare, până la sediul Rezistenței. Sunt surprinzător de mulți îngeri în aer astăzi. Zboară în formație, din toate direcțiile, către Half Moon Bay, unde se află noul cuib.

Când zărim în aer un grup deosebit de mare, aterizăm în fața unui mall și rămânem culcați în fața unui magazin La Macy.

— Probabil că zboară spre cuib fiindcă sunt alegerile pentru Mesager, spune Raffe, în vocea căruia se simte îngrijorare din cauza oștii de îngeri ce zboară deasupra noastră.

Îmi desfac brațele din jurul gâtului său și mă retrag de la căldura pe care o emană. Îmi e rece de una singură sub marchiza magazinului.

— Vrei să spui că vin și mai mulți îngeri în zonă? Ca și cum nu am avea destui pe cap deja.

Din depărtare, îngerii arată ca și cum ar înainta centimetru cu centimetru pe cer. Raffe îi privește cum zboară pe deasupra capetelor noastre. Corpul îi zvâcnește ușor, părând că face un efort să nu salte în aer și să li se alăture.

— Cum era să fii unul dintre ei? întreb.

El privește pierdut cerul pentru o clipă, înainte să răspundă.

— Eram odată cu Păzitorii mei într-o misiune în care trebuia să „curățăm” zona de o invazie a demonilor. Problema era că nu găseam niciun demon. Însă Cyclone, unul dintre Păzitorii mei, era atât de înflăcărat după o luptă, încât nu putea accepta că nu avea cu cine să o poarte.

Dă din cap către îngerii care zboară în depărtare.

— Zburam într-o formație cum e asta când Cyclone a decis brusc că, dacă ar putea face o scenă de proporții, atunci demonii ar fi atrași de gălăgie și de distrugere și ar veni ei înșiși la noi. Așa că a început să zboare în cerc cât de repede putea, convins de faptul că va crea un ciclon.

Zâmbește la amintirea asta.

— Jumătate dintre noi l-au urmat în glumă, în vreme ce noi, ceilalți, am aterizat ca să privim și să huiduim. Am început să aruncăm cu lucruri în el, crengi, frunze, noroi, orice puteam găsi, fiindcă oricine știe că o tornadă face mizerie.

În timp ce-și amintește, are o privire malițioasă în ochi.

— Cei care se aflau în aer au zburat spre un copac despre care pot să jur că era bolnav, pentru că avea portocalele putrezite, nemișcate pe crengi. Au început să arunce cu portocalele în noi și totul s-a transformat într-o mare bătaie cu noroi și portocale.

Chicotește uitându-se pierdut către cer. Chipul îi e relaxat și fericit, într-un fel pe care nu l-am mai văzut până acum.

— Am avut pulpă de portocale întărită în urechi și în păr zile întregi după asta.

Îi privește pe îngeri zburând departe de noi.

Aproape pot vedea anii de singurătate revenindu-i în minte ca niște umbre care se înalță la finalul zilei. Fericirea i se evaporă de pe chip, iar el devine din nou intrusul înrăit ce înaintează printr-o apocalipsă.

— Ești sigur că doctorul ăsta de oameni poate face transplant de aripi? întreabă el.

— Asta a spus Beliel.

Bineînțeles, Beliel a spus multe lucruri.

— Și ești sigură că se află în tabăra Rezistenței?

— Nu, dar sunt destul de sigură că a fost salvat de la Alcatraz de către Rezistență. Dacă nu e acolo, poate știe cineva pe unde e.

Am tot soiul de griji cu privire la mersul în tabără și la a avea încredere în doctorul care a cârpăcit-o pe Paige din prima.

Oftez.

— Nu îmi vine în minte vreun plan mai bun. Ție?

Îi mai privește pe îngeri un moment îndelungat înainte să se întoarcă și să se îndrepte spre La Macy.

Nu e o idee rea. Atât eu, cât și Paige trebuie să ne schimbăm în niște haine normale, așa că am putea foarte bine să mergem la cumpărături în timp ce așteptăm să se elibereze cerul. Lăsăm lăcustele afară și îl urmăm pe Raffe în magazin.

Înăuntru, electricitatea nu funcționează, dar soarele bate suficient de tare prin ferestrele imense astfel încât să lumineze partea din față a magazinului. Majoritatea polițelor atârnă aiurea ori zac împrăștiate pe podea. Haine din toate materialele sunt dezordonate printre rânduri, în vitrine, manechine goale stau întinse unele peste altele în poziții sexuale.

Cineva a dat cu spray pe tavan. Figura nefinisată a unui cavaler se ivește singură, cu sabia în mână, îndreptată spre un dragon de zece ori cât ea care scuipă flăcări. Coada dragonului dispare în întuneric, unde lumina care intra prin geamul vitrinelor se pierde.

Alături de cavaler sunt cuvintele „Unde s-au dus toți eroii?”

Îmi pare că artistul nu l-a crezut pe cavaler în stare să izbândească în fața dragonului. Cunosc perfect sentimentul.

Privesc de jur-împrejur și încerc să îmi amintesc cum era să merg la cumpărături. Trecem printre rochiile de ocazie. Polițele și podeaua sunt acoperite de mătase și sclipici.

Acesta ar fi fost anul balului meu. Mă îndoiesc că m-ar fi invitat cineva și, chiar dacă ar fi făcut-o, oricum nu ne-am fi permis vreuna dintre rochiile astea. Trec mâna prin materialul strălucitor de pe un raft plin de rochii de ocazie, întrebându-mă

cum ar fi fost să merg la bal în loc de un bâlci mascat, plin de ucigași.

Îl surprind pe Raffe privindu-mă. Lumina din spate îi înconjoară cu o aură părul întunecat și umerii lați. Dacă ar fi fost om, fetele de la mine de la școală și-ar fi dat viața doar ca să se afle în aceeași încăpere cu el. Dar, desigur, el nu este om.

— Asta ți-ar veni bine, spune el și dă din cap spre rochia de star cinematografic pe care o țin în mână.

— Mersi. Crezi că se potrivește cu cizmele militare?

— Nu vei lupta mereu, Penryn. Va veni o vreme când te vei plictisi atât de tare, încât îți vei dori să poți lupta.

— Nu pot decât să visez la asta.

Iau rochia și mi-o lipesc de corp, simțindu-i materialul fin, strălucitor.

El face un pas în față și mă examinează în presupusa mea rochie. Apoi dă din cap aprobator.

— Cum crezi că ar fi stat lucrurile…

Mi se pune un nod în gât. Înghit în sec și continui.

— Dacă ai fi fost om sau dacă aș fi fost eu înger?

Se întinde ca și cum nu s-ar putea abține și își trece arătătorul peste umărul rochiei.

— Dacă aș fi om, aș brăzda pământurile celei mai frumoase ferme pentru tine.

Sună totalmente sincer.

— Mai bine decât oricine altcineva. Ar avea ananași aurii, cei mai suculenți struguri și cele mai aromate ridichi din întreaga lume.

Mă holbez la el pur și simplu, încercând să îmi dau seama dacă glumește. Cred că vorbește serios.

— Nu ai văzut prea multe ferme, nu-i așa, Raffe? Marea majoritate dintre noi nu mai sunt fermieri.

Zâmbesc vag.

— Dacă eu aș fi înger, ți-aș gâdila picioarele cu penele mele și ți-aș cânta angelic în fiecare dimineață.

Îi tremură sprânceana, arătând de parcă e dureros pentru el să își imagineze asta.

— Ai dreptate, dau eu din cap. Niciunul dintre noi nu are idee cum ar fi să trăiască în lumea celuilalt. M-am prins.

Se uită în jos spre mine cu ochi sinceri.

— Dacă aș fi fost om, aș fi primul la rând pentru tine… Dar nu sunt, adaugă el, mutându-și privirea. Sunt arhanghel, iar ai mei au probleme. Nu am de ales decât să încerc să îndrept lucrurile. Nu mă pot lăsa distras de o Fiică a Omului.

Dă dezaprobator din cap, ca pentru sine.

— Nu pot.

Cu grijă, agăț rochia la loc pe policioară și mă forțez să ascult ce îmi spune. Trebuie pur și simplu să accept situația.

Îl cercetez cu atenție, așteptându-mă să văd determinare și poate chiar milă. Dar în loc de asta văd tulburare. Dincolo de ochii săi, se dezlănțuie o luptă.

În piept mi se aprinde un licăr de speranță. Nici măcar nu mai știu la ce sper. Creierul meu nu pare să se sincronizeze cu inima.

— Doar de data asta, spune el, mai mult ca pentru sine decât pentru mine. Doar un moment.

Apoi se apleacă și mă sărută.

E genul de sărut la care am visat de când m-am născut.

Buzele îi sunt mlădioase, atingerea îi e tandră. Îmi strânge ușor părul.

Îmi linge buzele – o alunecare iscoditoare și umedă – apoi îmi atinge limba cu a sa. Senzații electrizante mă trec prin tot corpul, de la vârful limbii până în vârfurile degetelor de la picioare și înapoi.

Mă simt ca și cum m-aș afunda cu totul în el. Cine ar fi știut că așa ceva există? Deschid gura și îl cuprind mai strâns, aproape urcându-mă la el în brațe.

Ne sărutăm animalic pentru ceea ce pare a fi un an, când, de fapt, e doar o fracțiune de secundă. Respirația îmi e istovită și am senzația că nu am aer. Toate măruntaiele mi se topesc, plutindu-mi ca lava prin corp.

Apoi, el se oprește.

Trage aer adânc în piept și pășește înapoi, ținându-mă cu brațul la distanță.

Amețită, fac un pas spre el din pur instinct. Pleoapele îmi sunt grele și nu vreau decât să mă pierd în senzația asta care e, de fapt, Raffe.

E un amestec de dorință și tristețe în ochii săi, dar nu îmi dă voie să mă apropii.

Văzând asta, îmi revin. Revin la aici și acum.

Invazia. Mama mea. Sora mea. Masacrele. Toate vin puternic din spate. El are dreptate.

Suntem în război.

La marginea unei apocalipse pline de monștri și tortură, într-o lume de coșmar.

Iar eu stau aici – o adolescentă visătoare, agățându-mă de un soldat inamic. Ce, sunt nebună?

De data asta, eu sunt prima care își întoarce spatele.

13.

Îmi simt mintea încărcată, am nevoie de o pauză de la tot ce simt acum.

Cutreier tot mai adânc în magazin, departe de Raffe. În zona semiobscură din magazin, înainte să se facă întuneric total, găsesc o platformă pe care să mă pot așeza. E destul de luminos ca să pot vedea în jur și destul de întunecos încât să pot fi confundată cu o umbră în caz că cineva aruncă o privire. Uneori simt că întreaga mea viață e trăită în spațiul acesta crepuscular dintre lumină și întuneric.

Stau și privesc încruntată la rafturile răsturnate și la resturile civilizației noastre vechi. Când mă satur de asta, mă uit la partea întunecată a magazinului. Nu pot vedea nimic, dar îmi imaginez lucruri care, poate sau nu, mișcă. Apoi, uitându-mă în jur, văd, totuși, ceva.

În spatele unui indicator înclinat, lângă o mare de pantofi și câteva manechine răsturnate, văd o lanternă mică. E pornită, dar lumina e slabă, lansând mai mult umbre decât lumină.

Îmi pun mâna pe blana moale a Ursului Pooky și mă gândesc dacă să fug de acolo sau să investighez zona. Nu simt nevoia să alerg la Raffe, așa că sar în picioare și mă îndrept încet în direcția lanternei.

Înainte să ajung acolo, cineva pășește în lumină.

E Paige. Poartă încă tricoul acela uriaș, care îi atârnă strâmb pe un umăr și îi cade până sub genunchi. Tenișii ei sunt aproape înnegriți de sânge uscat.

Lumina slabă îi lovește gropile feței, accentuându-i figura scheletică de după cusături și aruncându-i pe spate umbre lungi de după păr. Pășește spre manechine de parcă ar fi somnambulă. Privește hipnotizată la ceva de pe podea.

Arunc și eu o privire către manechine și descopăr că una dintre ele e un bărbat.

Stă pe spate, peste pantofii răsfirați pe jos, cu capul și umerii amestecați cu membre de manechine, de parcă ar fi căzut peste ele. O mână palidă se întinde spre lanterna căzută, în timp ce

alta ține încleștată o bucată de hârtie la pieptul lui. Pare că a murit din cauza unui infarct.

Paige îngenunchează lângă el de parcă ar fi în transă. Dacă ar ridica privirea, m-ar putea vedea, dar e prea concentrată asupra bărbatului acela. Poate că acum e în stare să miroasă oameni, așa cum prădătorii pot mirosi prada.

Știu ce are de gând să facă.

Dar n-o opresc.

Vreau. Doamne, vreau asta.

Dar n-o fac.

Ochii îmi ard și mă usturăde la lacrimi. E prea mult pentru mine. O vreau pe mama.

În tot acest timp, mă gândeam că eu sunt cea puternică, că eu iau deciziile grele și că eu port toată greutatea familiei mele pe umeri. Dar îmi dau seama acum că cele mai grele decizii, cele care ne vor bântui pentru tot restul vieții, sunt cele de care mama mea continuă să mă ferească.

Nu asta s-a întâmplat atunci când Rezistența a capturat-o pe Paige ca pe un animal? Eu încercam s-o hrănesc cu supă și hamburgeri în timp ce mama știa de ce avea nevoie. Nu ea a fost cea care a luat-o pe Paige de acolo și a dus-o în dumbravă ca să îi găsească o victimă?

Nu pot să-mi mut privirea. Îmi simt picioarele de plumb, iar ochii refuză să mi se închidă. Aceasta este sora mea acum.

Buzele i se încrețesc, dezvăluindu-i vârfurile dinților ca niște lame.

Aud un mormăit slab. Inima aproape că-mi stă în loc. De la cine a venit sunetul, de la bărbat, sau de la Paige? E încă în viață?

Paige e suficient de aproape ca să își poată da seama. Îi ridică brațul și îl duce la gură, scoțându-și la iveală toți colții.

Încerc să o chem, dar nu pot scoate niciun sunet. E mort. Trebuie să fie. Totuși, nu pot să nu mă uit, iar inima îmi bate până în gât.

Se oprește cu mâna lui în fața gurii ei, nasul i se încrețește, iar buzele i se retrag asemenea unui câine care mârâie.

Bucata de hârtie pe care bărbatul încă o ține ajunge în fața ochilor ei. Se oprește pentru a se uita la ea.

Îi retrage brațul pentru a putea privi mai bine.

Pielea de pe nasul ei se îndreaptă, iar gura i se închide, ascunzându-i dinții. Ochii i se încălzesc în timp ce se holbează la bucata de hârtie. Gura începe să îi tremure și îi mută mâna înapoi pe piept. Se îndepărtează de om.

Paige își ia capul în mâini, legănându-se încet înainte și înapoi ca o femeie epuizată de prea multe probleme.

Apoi se întoarce și se retrage în întuneric.

Eu stau în umbră, inima mi se frânge de la ceea ce i se întâmplă. Surioara mea alege să fie umană, în ciuda instinctelor ei animalice. Și o face cu prețul vieții ei, alegând să moară de foame.

Mă îndrept spre bărbat și mă aplec pentru a vedea ce ține în mână. Trec printre pantofi cu tocuri și cutii de machiaj ca să ajung la el. Încă respiră, dar e inconștient.

Încă respiră.

Mă așez tremurând lângă el, nu sunt sigură că picioarele mă mai pot ține.

Hainele lui sunt murdare și uzate, barba și părul îi sunt zdrențăroase, de parcă ar fi fost pe drumuri de săptămâni întregi. Cineva mi-a spus odată că atacurile de cord pot ține cu zilele. Mă întreb de câte zile e aici.

Am cel mai nebun impuls de a chema o ambulanță.

E greu să crezi că obișnuiam să trăim într-o lume în care niște străini i-ar fi oferit medicamente și l-ar fi legat la aparate pentru a-i monitoriza starea. Ar fi avut în permanență grijă de el. Niște străini care nu ar fi știut nimic despre el. Străini care nu i-ar fi cotrobăit prin lucruri pentru a fura obiecte utile.

Și toată lumea ar fi crezut că așa ceva e perfect normal.

Îi ridic brațul pentru a vedea ce scrie pe hârtia pe care o ține. Nu vreau să i-o iau din mână, căci, orice ar fi, sigur e ceva suficient de important încât să o țină încleștat în mână în timp ce moare.

E o bucată ruptă și pătată de hârtie cu un desen făcut de un copil cu creionul. O casă, un copac, o figură adultă ținând în mână o altă figură, mai mică – un copil. Pe fundul hârtiei stau scrijelite, cu litere majuscule, în creion roz, tremurânde, cuvintele „Te iubesc, tati”.

Mă uit la hârtie pentru un timp îndelungat în lumina slabă, după care îi pun cu blândețe mâna înapoi pe piept.

Îl trag cu atenție, atât cât pot, de pe podeaua cu gresie, până stă întins perfect pe covor, ca să nu rămână pe grămada de manechine.

În apropiere, văd un rucsac, pe care îl iau și îl pun lângă el. Probabil și l-a dat jos când a început să i se facă rău. Cotrobăi prin el și găsesc o sticlă de apă.

Îi simt capul cald și greu pe brațul meu în vreme ce i-l aplec ca să-i dau apă. Mare parte din apă se varsă pe lângă buzele lui, dar câteva picături îi ajung în gură. Gâtlejul începe să înghită din reflex, făcându-mă să mă întreb dacă e complet inconștient.

Îi pun capul jos, asigurându-mă că îi stă pe o geacă împăturită pe post de pernă. Nu mă pot gândi ce altceva aș putea să fac. Așa că îl las să moară în liniște.

14.

Pun mâna pe cele mai normale haine pe care le pot găsi pentru Paige. O bluză roz cu o inimă sclipitoare, blugi, teniși și un hanorac cu fermoar. Mă asigur că totul în afară de bluză e de culoare închisă, așa încât să nu poată fi văzută noaptea. De asemenea, mă asigur că hanoracul are o glugă suficient de mare încât să îi ascundă fața în caz că trebuie să trecem neobservate.

Pentru mine, am ales ghete negre, blugi negri și o bluză maro care să ascundă sângele care o va păta inevitabil. Sper doar ca sângele să aparțină altcuiva. Mai bine să mă îmbrac practic pentru postapocalipsă. Iau, de asemenea, o jachetă la fel de ușoară precum... Mai bine nu, o las jos și apuc una de lână închisă la culoare. Nu am chef de mementouri angelice acum.

Raffe a găsit o șapcă de baseball și un trenci închis la culoare care îi acoperă aripile. Îi stă bine cu șapcă de baseball.

Îmi dau mental ochii peste cap. Sunt așa o tocilară! Lumea se sfârșește, sora mea e un monstru canibal, e un om pe moarte în magazin cu noi și am fi norocoși dacă am mai supraviețui încă o noapte. Iar eu salivez după un tip care nici măcar nu mă dorește. Care nici măcar nu e om. Cât de depravată e toată treaba asta? Câteodată îmi doresc să iau o vacanță de la mine însămi.

Îndes trenciul și șapca în rucsac cu mai multă forță decât e necesar.

Când ieșim din magazin, îngerii au plecat. Raffe se apropie ca să mă ia pe sus.

Fac un pas înapoi.

— Nu e nevoie să faci asta. Pot să iau una dintre lăcuste.

Trebuie să forțez cuvintele să iasă. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să fiu în brațele unui monstru cu coadă de scorpion.

Dar Raffe a spus foarte clar că asta – orice ar fi chestia asta pe care o avem între noi – nu e un punct valid de pornire. A fost foarte clar în privința plecării sale. Și dacă e ceva ce am învățat până acum e că, dacă încerci să forțezi pe cineva să rămână cu

tine atunci când nu vrea, ajungi cu siguranță să ai inima sfărâmată. Întreab-o pe mama.

Îmi încleștez dinții. Pot să fac asta. Și ce dacă e absolut înfiorător să mă plimb în zbor în brațele unei creaturi de coșmar care are o coadă cu ac în vârf care aproape că te-a omorât odată? O fată trebuie să aibă măcar o fărâmă de mândrie în ea, chiar și în Lumea de Apoi.

Raffe mă privește de parcă mi-ar citi gândurile. Apoi se uită la lăcuste. Buzele i se încrețesc în timp ce le evaluează, ochii lui scrutează picioarele groase ale bestiilor, torsurile de insectă și aripile fluorescente. Apoi se uită, în final, la cozile de scorpion.

Își scutură capul.

— Aripile alea sunt atât de fragile încât n-aș avea încredere în ele să te poată purta. Iar ghearele acelea uriașe... ai putea să te infectezi dacă ajungi zgâriată. Le poți folosi când o să-și îmbunătățească designul.

Face un pas în față și, dintr-o mișcare fluidă, mă ia în brațele lui ferme.

— Până atunci, ai rămas cu mine în calitate de taxi aerian.

Își ia zborul înainte ca eu să mă pot împotrivi.

Vântul bate dinspre golf și nu are niciun sens să purtăm o conversație. Așa că îmi relaxez mușchii și îmi culc fața în curbura gâtului său. Poate pentru ultima dată, îi las corpul cald să mă protejeze.

În vreme ce soarele apune, zăresc câteva luciri de foc pe sub noi, probabil focuri de tabără ascunse, care au scăpat de sub control. Arată ca niște lumânări minuscule într-o masă de umbre.

Trebuie să aterizăm de patru ori în drumul nostru spre sud pentru a evita vreo întâlnire cu îngerii. Nu am văzut atâția până acum. Raffe se încordează de fiecare dată când vedem formațiunile aeriene.

Ceva serios se petrece cu oamenii lui, dar nu poate să se apropie de ei, cu atât mai puțin să se implice. Cu fiecare minut care trece, pot să simt cât îi e de urgent să își primească înapoi aripile de înger, pentru a putea să reintre în lumea sa.

Încerc să nu mă gândesc la ce se va întâmpla cu lumea mea când o va face.

Până la urmă, zburăm deasupra sediului Rezistenței – cunoscut și ca Paly High. Arată ca orice alt grup de clădiri părăsite, fără vreun indiciu că ar fi ceva deosebit acolo.

În parcare, toate mașinile sunt cu fața la stradă, pentru a nu pierde timp dând cu spatele. Presupunând că planul de evacuare al lui Obi a fost executat fără greșeli, mașinile sunt alimentate și pregătite de plecare în orice moment, cu cheile în contact.

În timp ce descindem, văd corpuri încovoiate în spatele unor anvelope și a unor copaci, zăcând în spațiul deschis ca niște cadavre. Câțiva se furișează ici și colo în lumina lunii, dar arată la fel ca orice oameni care umblă rătăciți în Lumea de Apoi. Obi a făcut o treabă bună antrenând oamenii să nu atragă atenția către sediul lor, chiar dacă tabăra trebuie că e suprapopulată după salvarea refugiaților de la Alcatraz.

Facem cercuri în jurul dumbrăvii de peste drum de Paly. Luna se ridică în umbrele amurgului, lăsându-ne să vedem fără a fi văzuți. E destulă lumină pentru a putea vedea câteva umbre împrăștiindu-se în tufișuri în timp ce descindem. Sunt surprinsă că mai găsesc oameni care să stea afară după ce se lasă seara, având în vedere cât de speriați sunt cu toții de monștrii din întuneric.

Când aterizăm, Raffe îmi dă drumul. Aerul nopții se simte rece pe pielea mea după ce am stat atâta timp în brațele lui.

— Rămâi aici peste noapte, îi spun. O să mă uit dacă e Doc prin preajmă.

— Nicio șansă. Raffe întinde mâna după rucsac și scoate de acolo trenciul și șapca.

— Știu că e greu pentru tine să aștepți până evaluez situația, dar mă descurc. În plus, cine va avea grijă de Paige?

Îmi dau seama că am greșit chiar în momentul în care pun întrebarea. Nu-i poți spune unui soldat de elită să rămână în urmă cu copiii.

— O pot păzi animalele ei de companie.

Își îmbracă trenciul, mișcându-și umerii până când aripile se așază sub material. Își pune rucsacul pe spate. Aripile lui împănate sunt rulate într-o pătură și legate de rucsac, arătând ca un sac de dormit normal. Aripile lui de demon se pot mula pe spatele lui, dar rucsacul îi ascunde eventualele umflături de sub haină care ar putea atrage atenția.

Tot ce ține de situația asta mă agită. Raffe intră într-o tabără plină de elemente ostile. Paige n-ar trebui să fie atât de aproape de oamenii care deunăzi voiau să o sfâșie în bucăți. Și Obi, ultima dată când l-am văzut, m-a arestat.

Mai e o parte din mine care nu vrea ca Raffe să tragă cu urechea la ce spun oamenii. Desigur, am avut încredere în el în repetate rânduri, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că el e unul dintre inamici. În orice minut am putea fi puși să alegem cui rămânem loiali. Când se va întâmpla asta, aș fi o idioată să cred că am fi în aceeași tabără.

Dar instinctul îmi spune că, dintre toate lucrurile de care trebuie să-mi fac griji, ăsta e destul de jos pe listă. Senseiul meu mi-a spus mereu să am încredere în instinctele mele, că vintrele mele știu lucruri pe care creierul nu le știe și își pot da seama de anumite lucruri mult mai rapid.

Desigur, instinctul mi-a spus și lucruri despre Raffe care au dat cu rest. Obrajii încă mi se încălzesc la gândul a ceea ce s-a întâmplat cu el în pat, azi mai devreme.

Își răsucește gulerul de la trend și se încheie la nasturi până sus pentru a-și acoperi pieptul gol, apoi își pune șapca. Chiar dacă a fost o zi călduroasă, nopțile de octombrie sunt suficient de răcoroase încât să nu pară suspect că se îmbracă așa. Nopțile din California pot fi cu cinci-șase grade mai friguroase decât zilele.

— Rămâi aici, Paige. Ne întoarcem imediat, bine?

Paige e deja ocupată cu liniștirea lăcustelor ei și nu pare să ne bage în seamă. Nu-mi place să o las în urmă, dar nici nu pot să o iau la tabără. Ultima dată când a fost acolo, oamenii înfricoșați ai Rezistenței au legat-o ca pe un animal și cine știe ce i-ar fi făcut dacă lăcustele n-ar fi atacat. Nu-mi imaginez că atitudinea lor de săteni înfuriați s-a schimbat de atunci.

Odată porniți, simt ochi care mă privesc. Continui să mă uit în jur, dar nu văd nimic. Cu colțul ochiului, însă, pot vedea umbre mișcându-se.

— Victime ale lăcustelor, șoptește Raffe.

Presupun că asta înseamnă că nu am fost acceptați în tabără. Nu cred că sunt periculoși, dar îmi odihnesc mâna pe Ursul Pooky, lăsându-mă liniștită de blana moale. Apoi inspir adânc și continui să merg prin dumbrava întunecată.

15.

Domeniul școlii e liniștit și în aparență părăsit. Presupun că sunt câteva mii de oameni aici, în acest moment. Dar n-ai putea să-ți dai seama.

Obi a făcut o treabă atât de bună cu organizarea taberei de refugiați, încât până și oamenii noi urmează regulile. Știu să nu iasă în zone deschise. Cantitatea de gunoi nu e mai mare aici decât în orice altă parte din Silicon Valley. Întregul campus e atât de liniștit, încât m-aș mira dacă aș vedea pe cineva aici.

Dar, odată ce ne apropiem de clădiri, putem vedea luminile slabe lucind înăuntrul lor. Ferestrele sunt acoperite cu pături și prosoape, însă neglijent în unele locuri, lăsând lumina și mișcările să se întrevadă pe margini.

Mă apropii de o fereastră și mă uit printr-o crăpătură. Camera e burdușită cu oameni. Par a fi bine hrăniți, unii dintre ei sunt aproape curați. Nu îi recunosc – trebuie că sunt refugiații din Alcatraz. Privesc printr-o altă fereastră și văd același lucru. Cu atât de mulți oameni, locul ar trebui să fie copleșit de haos și derută.

Văd printr-o fereastră un tip intrând într-o sală de clasă cu o sacoșă de mâncare. O dă mai departe, iar sacoșa se golește aproape instant. Ridică mâinile și le spune ceva oamenilor care încă se întind către el chiar dacă mâncarea s-a terminat. Începe o ceartă, dar tipul iese pe ușă înainte ca lucrurile să se intensifice.

Cei norocoși înfulecă mâncarea cât pot de rapid, în timp ce restul oamenilor se uită la el cu o încordare inconfortabilă. Gloata începe să se frământe prin sală, agitându-se până când un nou grup de oameni ajunge în locul ideal din apropierea ușii, așteptând probabil următoarea tură de mâncare.

— Ce faci? întreabă o voce aspră.

Mă întorc din călcâie și văd doi bărbați îmbrăcați în camuflaj și înarmați cu puști.

— Păi… nimic.

— Atunci du-te înăuntru, unde păsăroii nu te pot vedea, și continuă să nu faci nimic. Nu ai ascultat ce ți s-a spus la instructaj?

— Caut pe cineva. Știți unde sunt gemenii? Dee și Dum?

— Sigur, zice unul dintre gardieni, de parcă ar avea ei timp să vorbească cu fiecare fetișcană speriată care plânge după cățelușul ei pierdut. Mai urmează să întrebi de Obadiah West. Oamenii ăia au o întreagă tabără de gestionat. Nu au timp de întrebări stupide.

Nu pot decât să clipesc în direcția lor, convingându-i probabil că da, exact asta plănuiam, să pun întrebări stupide. Îmi arată cea mai apropiată ușă.

— Întoarceți-vă în camera alocată. Va veni cineva cu mâncare îndată ce se va putea, iar apoi veți ajunge într-o cameră drăguță de hotel, când va fi destul de întuneric ca să ascundem grupul.

— De cine să îi ascundeți?

Mă privesc de parcă aș fi nebună.

— De îngeri.

Unul dintre ei aruncă o privire care spune *evident.*

— Dar ei pot vedea în întuneric, le spun.

— Cine ți-a zis asta? Nu pot vedea în întuneric. Singurul lucru pe care-l pot face mai bine decât noi e să zboare.

Celălalt spune:

— Pot să și audă mai bine ca noi.

— Da, bine, răspunde primul, dar nu pot vedea în întuneric.

— Dar vă spun eu…

Mă opresc când Raffe îmi lovește încet brațul. Dă din cap, arătându-mi ușa, și o ia la pas. Îl urmez.

— Ei nu știu că îngerii pot vedea în întuneric.

Uit că știu lucruri despre îngeri pe care poate alții nu le știu.

— Au nevoie să știe asta.

— De ce? întreabă Raffe.

— Pentru că oamenii trebuie să știe că îngerii ne pot vedea dacă vom încerca vreodată să – îi atacăm – ne ascundem în întuneric.

Mă ochește de parcă mi-ar fi citit gândurile, dar, desigur, nu are nevoie să facă asta. E destul de evident că i-ar ajuta mult pe oameni dacă ar ști ce abilități au îngerii.

Raffe urcă cu mine treptele care duc la uși.

— Poți vorbi până îți cad buzele, dar n-o să rezolvi nimic. Ăștia sunt doar soldați. Treaba lor e să urmeze ordinele. Nimic mai mult.

Probabil că știe ce spune. Doar și el e soldat, nu? Un soldat din armata greșită.

Îmi dau seama că, deși Uriel creează o falsă apocalipsă și e pe cale să îl ucidă pe Raffe, asta nu înseamnă că Raffe e dispus să îi ajute pe oameni să câștige războiul împotriva propriilor lui oameni. Mulți oameni au încercat să mă omoare de când a început Marele Atac, dar asta nu înseamnă că sunt dispusă să îi ajut pe îngeri să îi radă pe oameni de pe fața pământului. Nici pe departe.

Gardienii ne urmăresc până când intrăm în clădire.

Imediat ce ajungem înăuntru, trebuie să mă lupt cu un val de claustrofobie. Holul e plin de oameni care se mișcă în toate direcțiile. Când ești de mărimea mea, tot ce poți vedea într-o mulțime de oameni sunt torsurile și capetele celor care sunt în apropierea ta.

Raffe pare să se simtă mai inconfortabil decât mine. Într-o mulțime atât de densă, oamenii ajung să se atingă de rucsacul care îi ține aripile înfășurate în pătură. Nu putem decât să sperăm că nu observă nimeni nimic.

Stă încordat, cu spatele la ușă, fără să intre în mulțime. Arată atât de scos din decor încât îmi pare rău pentru el. Scutură capul în direcția mea.

Încerc să mă amestec în mulțime cât de bine pot. Nu ar trebui să rămânem aici pentru mult timp, așteptăm doar ca paznicii să părăsească zona.

Obi e probabil extrem de ocupat cu toți acești oameni. Le-am pus în cârcă din scurt operațiunea de salvare de la Alcatraz, așa că e un miracol că a reușit să adune bărci și să organizeze oameni pentru a-i salva pe captivii de pe insulă. Sigur că n-a avut timp să se pregătească pentru ei, odată ce a ajuns acolo.

Îmi imaginez că a fost o zi plină pentru Rezistență. Obi nu mai conduce doar luptători pentru libertate. A trebuit să încropească o tabără plină ochi de oameni speriați și înfometați și, în același timp, să păstreze totul cât mai ascuns.

Am problemele mele cu Obi. Nu pot spune că îmi va fi vreodată cel mai bun prieten, dar trebuie să recunosc că și-a asumat o treabă pe care nimeni n-ar fi fost în stare să o facă.

Mă gândesc să mă infiltrez mai adânc în clădire ca să văd dacă îi pot găsi pe Doc sau pe Dee-Dum. Gemenii sigur știu unde e Doc. Dar e prea înghesuit și haotic aici, iar mie nu-mi convine ideea de a rămâne captivă într-o clădire plină de refugiați panicați, în cazul în care se întâmplă ceva.

Sunt pe cale să-i spun lui Raffe că ar trebui să plecăm imediat ce paznicii merg mai departe, când îmi aud numele. Nu recunosc vocea și nu-mi pot da seama cine e, pentru că nimeni nu se uită la mine. Toată lumea pare ocupată cu propriile conversații.

Apoi, altcineva îmi rostește numele de cealaltă parte a holului. Iarăși, nimeni nu se uită la noi.

— Penryn.

Îl văd pe tipul care a vorbit. Are păr cârlionțat și poartă un tricou uriaș, care atârnă de pe umerii lui de sperietoare, și o pereche de pantaloni prea mari pentru el, încinsă cu o curea. Arată de parcă ar fi fost obișnuit să fie supraponderal și nu s-a adaptat mental la greutatea lui postapocaliptică. E la câțiva metri distanță de mine, dar îndeajuns de aproape ca să-l pot auzi. Nu îl recunosc nici pe el, nici pe cei din apropierea lui.

— Penryn? întreabă o femeie care vorbea cu el. Ce fel de nume o mai fi și ăsta?

Ei nu mă chemau. Ei vorbeau *despre* mine.

Tipul ridică din umeri.

— Probabil ceva nume străin, care înseamnă Ucigașul de Îngeri.

— Da, sigur. Și crezi asta?

— Ce să cred? Că a reușit să omoare un înger?

De unde știau de lucrul ăsta?

Ridică iar din umeri.

— Nu știu, răspunde el, apoi își coboară vocea: Tot ce știu e că ar fi uimitor să avem o păsuire de la îngeri.

Femeia își scutură capul.

— În niciun caz nu s-ar ține de cuvânt. De unde am putea noi ști că au pus cu adevărat o recompensă pe capul ei?

Fac un schimb de priviri cu Raffe când auzim cuvântul *recompensă.*

— Probabil ceva gașcă de cartier a inventat totul doar ca să o omoare, continuă ea. Poate că e unul dintre dușmanii lor. Cine știe? Întreaga lume a luat-o razna.

— Știu un singur lucru, spune un tip care stă mai aproape de mine, cu o lentilă vizibil crăpată la ochelari. Fie că au fost îngerii, găștile sau demonii din iad care să fi pus o recompensă pe capul ei, eu n-o să fiu acela care să o predea.

Scutură din cap.

— Nici eu, spune un alt bărbat din apropiere. Am auzit că Penryn a fost cea care ne-a salvat de coșmarul de la Alcatraz.

— Obadiah West ne-a salvat, spuse femeia. Și gemenii aceia caraghioși. Cum se numeau?

— Tweedledee and Tweedledum.

— Nu, n-are cum.

— Nu glumesc.

— Da, dar Penryn, fata aia, le-a spus să o facă. Ea a fost cea care i-a convins să ne salveze.

— Am auzit că i-a amenințat că o asmute asupra lor pe ei pe sora ei monstru dacă nu o fac.

— Penryn…

— E o prietenă de-a mea, spune o femeie pe care n-am văzut-o niciodată. Suntem ca două surori.

Îmi plec capul, sperând că nu mă va recunoaște nimeni. Din fericire, nimeni nu ne observă. În timp ce îmi fac drum către ușă, văd un afiș lipit pe ea. Tot ce pot să prind în trecere e „Spectacol de talente”.

Am viziuni cu cântăreți la tubă amatori și cu dansatori de step. Să ții un spectacol de talente în timpul apocalipsei ar fi un lucru ciudat. Pe de altă parte, e ciudat să ții așa ceva în orice situație.

Raffe iese pe ușă, iar noi pornim în noapte.

16.

Afară, aerul e curat și liniștit în comparație cu îmbâcseala și zgomotul dinăuntru. Ne furișăm printre umbre până când ajungem la clădirea din chirpici pe care Obi o folosește ca sediu central. Și ușa aceasta are același afiș. Mă opresc să-l citesc.

SPECTACOL DE TALENTE

Nu rata cel mai mare eveniment de la
Oscaruri încoace!
Mai mare decât Marele Atac! Mai mare decât egoul lui Obi!
Mai mare decât mirosul corporal al lui Boden!
Veniți cu mic, cu mare
La cel mai mare spectacol dintre toate!

Câștigă o autorulotă blindată, făcută la comandă!
Plină cu toate proviziile necesare pentru
supraviețuire pe care ți le poți imagina.
Da. Chiar așa.

Miercurea viitoare, la amiază,
la Teatrul Stanford, pe Calea Universității.

Uimește-ți prietenii. Uluiește-ți dușmanii.
Dă-te mare cu ce știi.
Probe în fiecare seară
Doamnele sunt binevenite
Sunt aplicate pe participanți regulile obișnuite de pariuri.

– Eveniment realizat de Știi Tu Cine –

Afișul are tot felul de comentarii scrijelite de mai multe mâini:

„Nimic nu poate fi mai mare ca egoul lui Obi”.
„Așa le numesc femeile mai nou? Hey, Obi, lasă niște femei și pentru noi, ce zici?”

„Obadiah West e un mare om. Un erou. Mă gândesc chiar să îi dau un sărut”.

„E spectacolul de non-talente!”

„Fii cuminte sau îți crăp capul și beau tot ce e înăuntru”.

„Participanții vor purta haine?”

„Sper din tot sufletul. I-ai văzut pe bărbații de aici? Sunt păroși, omule. Extrem de păroși”.

Cred că tipii ăștia chiar duc dorul Internetului.

Raffe trage ușa, iar noi intrăm într-un hol luminat slab. Clădirea principală e ocupată de oameni, dar mult mai puțin înghesuită decât prima clădire. Oamenii de aici pășesc cu încredere, pe când cei din cealaltă clădire păreau pierduți și nesiguri.

Ăștia sunt probabil veterani în comparație cu refugiații de la Alcatraz din cealaltă clădire. Recunosc câteva fețe ici și colo. Îmi țin capul aplecat, sperând ca părul să îmi ascundă fața.

O văd pe femeia cu care am spălat rufe când am fost capturată de Rezistență pentru prima dată. Ține în mână o planșetă și taie lucruri de pe o listă. E cea care își adora câinele. Sunt aproape surprinsă să văd că încă a rămas cu Rezistența. Am auzit că le-au dat drumul tuturor câinilor care lătrau în momentul în care au aflat că îngerii au un auz suprauman.

Îl văd și pe funcționarul de la primul hotel din cuib. Vorbește cu o femeie, zâmbind obosit. Pare mult mai relaxat decât a fost vreodată la cuib, chiar dacă amândoi cară după ei o sacoșă cu arme. Mă întreb dacă a fost spion al Rezistenței.

Apoi îl văd pe bucătarul de la prima tabără din pădure. A fost cumsecade cu mine și mi-a dat o lingură de tocăniță în plus când a aflat că sunt nouă acolo. Împinge un cărucior cu pachete de biscuiți și rulouri cu aromă de fructe pe hol în jos.

Toată lumea arată epuizată. Și toată lumea e înarmată până în dinți – pistoale, puști, cuțite, leviere și tot ce poate să taie, să zdrobească sau să sfâșie. Toată lumea de aici poartă cel puțin două arme.

Raffe își trage șapca peste față. Îmi pot da seama că e tensionat. E pe teritoriu inamic. Acum că stau să mă gândesc, el e mereu pe teritoriu inamic, indiferent de facțiune. Fără aripile lui îngerești, ceilalți îngeri nu-l acceptă. Și, indiferent de ce fel de aripi poartă, nici oamenii nu-l pot accepta.

Uriel, sau cineva din gașca lui, a spus că îngerii sunt făcuți pentru a aparține unui grup, însă orice ar face Raffe, el va fi mereu un străin.

Din fericire, nimeni nu pare să îi dea atenție aici. În clădirea aceasta, cel mai frecvent nume pe care îl aud e Obi.

— Obi vrea să…

— Dar credeam că planul lui Obi era…

— Da, asta a spus Obi.

— Am nevoie de permisiunea lui Obi ca să…

— Se va ocupa Obi de ei.

Cele două clădiri au, în tot cazul, propriile lor personalități. Una găzduiește o tabără de refugiați, în vreme ce cealaltă ține în ea o armată de luptători pentru libertate. Obi își dă cu siguranță tot interesul ca să păstreze intacte ultimele urme ale umanității în timpul celei mai mari crize ale istoriei.

Și eu credeam că mie îmi merge greu încercând să-mi păstrez familia vie. Nu-mi pot imagina câtă presiune o simți cu atâtea vieți în responsabilitatea lui.

Vreo doi tipi cu mușchi și bronz de constructori se întorc ca să-mi trimită ocheade. Lângă mine, Raffe scoate un mârâit jos. Tipii ăștia îl privesc pentru o clipă și apoi se uită respectuos în zare.

Unul dintre ei arată cu degetul către o cameră de la capătul holului. Ne îndreptăm spre ea, iar eu împing ușa fără să mă gândesc la ce pot găsi înăuntru.

— … hoteluri, spune Obi la capul mesei de conferință. Cum stăm cu mâncarea și cu echipamentele medicale…

Ridică privirea și mă observă. Arată la fel de obosit ca tot restul oamenilor, dar ochii îi sunt încă luminați și alerți. Nu e nici cel mai mare, nici cel mai zgomotos, dar încă e la el ceva care impune atenție. Poate e statura lui dreaptă sau încrederea din voce.

Sunt vreo doisprezece oameni în jurul lui, stând la masa de conferință. Toată lumea arată trasă la față și extenuată, cu cercuri vinete în jurul ochilor și cu părul nespălat burzuluindu-se în toate direcțiile. A fost probabil o noapte obositoare cu salvarea refugiaților din Alcatraz, apoi una și mai lungă cu stabilirea lor în tabără.

Camera cade tăcută, iar toată lumea se întoarce și mă privește.

Nici vorbă să trec neobservată.

17.

— Îmi cer scuze, le spun, încercând să părăsesc grațios camera.

Doc sare în picioare și răstoarnă scaunul, care zăngănește pe podea la cădere.

— Penryn.

— O cunoști? întreabă Obi.

— Ea e sora copilei de care vă spuneam.

— Sora lui Penryn e marea armă secretă? întreabă Obi.

O, nu. Nu-mi place cum sună asta.

— Ai găsit-o? E aici?

Doc se învârte pe lângă masă și se îndreaptă spre mine. Încă arată ca un student, cu părul lui castaniu și cămașa cu nasturi, doar că acum are un ochi vânăt.

Gemenii sunt așezați lângă Obi. Părul lor e tot identic, de un blond oxigenat. Am uitat că și-au vopsit părul, din joacă. Încă arată ca niște sperietori de ciori slăbănoage, indiferent că sunt roșcați sau blonzi. Câțiva dintre ceilalți îmi par familiari, dar nu îi cunosc bine pe niciunul.

Obi mă invită înăuntru. Ezit, pentru a nu atrage atenția prea mult asupra mea sau a lui Raffe. Dar nu pot s-o iau la fugă, așa că intru în cameră, zvâcnind o mână la spate ca să-i fac semn lui Raffe să nu mă urmeze.

— Cred că glumești, zice un tip pe care îl recunosc. Sora ei e un monstru. Nu te poți aștepta să ne ajute.

Îmi amintesc de unde îl recunosc. El a fost unul dintre bărbații care au legat-o pe Paige ca pe un animal sălbatic ultima dată când a fost aici.

— Martin, nu acum, spune Obi.

Gemenii se dau pe spate în direcții diferite pentru a mă vedea mai bine.

— Acela e Raffe? întreabă Dee.

— E clar Raffe, spune Dum.

Închid ușa.

— Nu, nu, nu, spune Dee.

Ambii se ridică în picioare și aleargă spre ușă.

— Raffe, ești viu, spune Dum în timp ce împinge ușa pentru a o deschide.

Raffe rămâne cu capul plecat și cu ochii în umbra cozorocului de la șapcă.

— Normal că e, spune Dee. Doar e un luptător. Tot ce trebuie să faci e să te uiți la el și să-ți dai imediat seama. Cine să-l omoare? Godzilla?

— Oh, Raffe versus Godzilla. Asta e o luptă pe care aș vrea să pariez, spune Dum.

— Nu e un muritor oarecare, continuă Dum. Uită-te la el. Probabil are ceva poțiune pentru superputere undeva într-un buzunar. O dușcă și mușchii lui dezvoltă alți mușchi.

— Da, și n-am avea nevoie de fetițe înfricoșătoare dacă am avea câțiva ca el în armata noastră, completă Dee.

— Ce, tu crezi că sora lui Penryn ar putea să se pună cu Godzilla? întreabă Dum.

Dee se gândește la asta.

— Nu, probabil că nu. Dar maică-sa poate că da.

Ochii lui Dum se cască.

— Oh.

Dee întinde mâna spre Raffe.

— Tweedledee. Acesta e fratele meu, Tweedledum.

— Ne mai ții minte? întreabă Dum. Noi ne ocupăm cu lupte și gestionăm pariurile.

— Îmi pare bine că te avem aici, îi spune Obi lui Raffe. Nu ne-ar strica un om ca tine.

— Oh, el nu e un om normal, Obi, spune Dee.

Încerc din răsputeri să nu arăt ca un iepuraș fricos, dar sunt sigură că ochii mei sunt căscați și speriați. Suntem adânc în clădire. Nu știu dacă Raffe ar putea scăpa.

— Te-am putea face o vedetă, Raffe, spune Dum, dând din cap aprobator. Femeile ar fi la picioarele tale.

Pronunță *la picioarele tale* într-un mod exagerat, în timp ce își trece mâinile peste piept și corp.

— Nu-i pasă de așa ceva, spune Dee. E un tip care o arde cu îngerii. Au fost foarte multe fete la cuib, în San Francisco.

Încerc să-mi amintesc să respir. Da. Unul dintre ei l-a văzut la camera de hotel de la cuib.

— Niciodată nu sunt destule, frățioare, spune Dum. Niciodată.

— Cum adică „o arde cu îngerii”? întrebă Obi, ridicându-se de la masă.

Aerul refuză să-mi iasă din piept.

— Ții minte? întreabă Dee. Ți-am spus că Penryn și cu tipul ăsta erau la hotel. Vorbeau cu îngerii.

— Penryn nu e singura care știe lucruri despre ei, aprobă Dum.

Expir larg. Îl țin minte pe Raffe, dar numai ca om.

Obi se îndreaptă spre ușă și îl poftește pe Raffe înăuntru.

— Astea sunt vești foarte bune. Avem nevoie de tot ajutorul și informațiile de care putem face rost.

Îi întinde o mână lui Raffe. Raffe nu-i răspunde.

— Salut, Obi, îi spun, făcându-i cu o mână.

— Penryn, spune Obi, privindu-mă. Dacă nu eram atât de extenuat, sunt sigur că mi-aș aminti treburile noastre nerezolvate. Dar așa, mă bucur să te văd teafără și vie.

Se apropie și mă îmbrățișează.

Rămân nemișcată, încordată și nesigură. Chipul lui Raffe e lipsit de expresie în timp ce ne privește.

— Mulțumesc.

Plutesc până în fața ușii. Țin minte treburile noastre nerezolvate. Obi ne-a încuiat pe mine și pe mama mea într-o mașină de poliție, iar noi am evadat în mijlocul nopții. Dar în ciuda acestor aspecte, e bucuros să mă vadă.

Recunosc, după toate lucrurile prin care am trecut, e cumva bine să îl văd, pe el și gașca lui. Unii ar spune că e ceva depravat în asta. Eu spun că așa e când ai de-a face cu familia. Nu că el ar fi familie, dar dacă lucrurile continuă în felul acesta, mă voi bucura de orice ființă umană pe care o voi întâlni.

— Unde e sora ta? întreabă Doc.

Se întinde spre ușă de parcă ar suspecta că o țin afară pe hol.

— E amuzant că întrebi asta, îi spun, coborându-mi vocea. Pot vorbi cu tine un minut? Afară?

Am nebuneasca speranță că Doc, Raffe și cu mine am putea să ne luăm tălpășița.

— Nu e nevoie de intimitate, spune Obi. Doc ne-a spus tuturor despre munca la Alcatraz și speranțele lui pentru Paige. Ne-ar plăcea să auzim de sora ta. E bine?

Mă uit la fețele din jurul mesei. Toți sunt mai bătrâni ca mine. Unii arată ca niște veterani grizonanți din războaie precedente.

Alții arată de parcă ar fi fost aduși de pe străzi. Ce-ar face dacă ar ști că au un înger în cameră?

— Ce vreți de la ea? întreb cu un ton care sună evident suspicios.

— Doc spune că ar fi cea mai mare speranță.

— Doc e un tip optimist, îi spun.

— Nu-i poate face rău o privire, nu?

— Ultima dată când ați privit-o ați legat-o cu sfori ca pe un animal turbat.

Mă uit instinctiv la Martin. Mai are încă urme de arsură de la sfori pe mâna cu care lovește ritmic un creion de degetele celeilalte mâini.

— Acela n-am fost eu, spune Obi. Eu am intrat cu puțin înaintea ta și încercam să-mi dau seama ce se întâmplă. Uite, oamenii mai fac greșeli. Ne lăsăm conduși de frică și de extenuare și, uneori, de pură stupiditate. Nu suntem perfecți, ca îngerii. Tot ce putem face e să ne bazăm unul pe celălalt. Îmi pare rău pentru felul în care a fost tratată sora ta. Avem nevoie de ea, Penryn. Ar putea schimba cursul războiului.

— Nu și dacă moare de foame, îi spun. Fă-l pe Doc să o repare și apoi mai vorbim despre ce poate face pentru voi.

— Să o repare? întreabă Obi.

Mă uit la Doc.

— O să văd ce pot face, spune Doc. Trebuie să mă asigur mai întâi că e teafără, iar asta înseamnă că trebuie să o consult.

Mă privește tăios.

— Poți să o aduci la noi? întreabă Obi.

Scutur din cap.

— Nu cred că e o idee prea bună.

Mă uit din nou la Martin, care ne privește intens.

— Fie, spune Doc înainte ca Obi să se poată împotrivi. Du-mă la ea.

Mă întorc, sperând la o evadare rapidă, dar Obi îmi spune pe nume.

— Circulă un zvon despre o adolescentă care a omorât un înger. Se zice că are o sabie deghizată în ursuleț de pluș, spune Obi uitându-se la Ursul Pooky cum îmi atârnă la șold. Nu știi nimic despre asta, nu?

Clipesc cu inocență la el, întrebându-mă dacă să-i recunosc sau să-i neg adevărul.

— Văd că trebuie să reconstruim puțină încredere între noi. Lasă-mă să îți fac un tur ca să poți vedea despre ce e vorba. Am avea folos de doi luptători ca voi.

— Am văzut tabăra, Obi, mă tot foiesc eu pe lângă ușă. Știu că ai salvat oamenii de pe Alcatraz. A fost uimitor. Serios. Ați fost fantastici. Dar trebuie să mă ocup de sora mea acum.

Obi aprobă din cap.

— Bine. Vin cu voi. Putem discuta în timp ce Doc o consultă pe sora ta.

Mă străduiesc din răsputeri să nu fac vreun schimb de priviri cu Raffe. Dacă nu reușim să îl luăm doar pe Doc cu noi, nu avem nicio șansă să-l convingem să-i coasă la loc aripile de înger.

— Îți accept eu oferta de a face un tur al locului, spune Raffe. Ar fi interesant să văd ce ați pregătit pe aici.

Chipul îmi îngheață, încerc să nu trădez niciun fel de gând. Devine din ce în ce mai rău.

Obi schițează un zâmbet.

— Excelent. Îți voi face cunoștință cu câțiva oameni. Cred că vei fi mândru să îi numești frați de arme dacă accepți să ni te alături.

— În regulă, spune Raffe.

— Excelent, răspunde Obi. Cred că îți va plăcea ce vezi. Acesta e consiliul. Ei sunt responsabili de strategiile de apărare.

Îi privesc pe Obi și Raffe cum își fac loc în jurul mesei. Oare Raffe crede că e amuzant? Obi are de gând să facă turul taberei de Rezistență unui înger?

18.

Doc mă ia de braț și mă ghidează afară din încăpere.

— E rănită? Ce a mâncat până acum?

Privesc la ușa care se închide în urma lui Obi și Raffe în timp ce o luăm pe hol.

— Ăă, sora mea nu prea a mâncat…

Gemenii ne urmează pe hol. Privesc afară pe geam și veghează asupra celor din jurul nostru, mereu alerți.

— Hei, băieți.

Ieșim pe ușa clădirii și pășim în noapte.

— Ce-i arată Obi lui Raffe?

— Chestiile obișnuite, spune Dum.

— Refugiații noștri, acumulatoarele de ultimul răcnet, mașinile noastre electrice uluitoare, poate chiar și stocul de supă la plic, continuă Dee, ridicând din umeri.

Pășesc amorțită în frig, cu mintea ocupată să decidă care dintre aspectele menționate ar putea fi dăunătoare. Nimic esențial, nu?

Nu?

Probabil că mă mișc prea lent în timp ce vorbim, căci Doc se întoarce la mine și mă întreabă:

— Încotro o luăm?

— Dumbrava de peste drum, îi răspund.

Doc o ia la pas și dispare în stradă. Vreau să pornesc după el, când Dee îmi pune o mână pe umăr.

— Lasă-l să meargă. O să aștepte oricum după noi în dumbravă. Nu știe încotro s-o ia.

Are dreptate, și e bine să-i văd din nou pe gemeni. Las deoparte grija pentru Raffe. Oricum nu pot face nimic în privința lui.

Mă întorc la îngeri.

— Sunteți niște tipi grozavi. Nimeni n-ar fi mers pe Alcatraz ca să-i salveze pe oamenii ăia.

— Nu e mare lucru, spune Dum, mergând la pas cu mine.

— Da, chiar așa, noi salvăm sute de oameni tot timpul, spune Dee.

— Tot timpul, spune Dum.
— Ne-am născut pentru asta.
— Și de câteva ori chiar am refuzat oferte de la femei care voiau să ne arate cât de recunoscătoare erau, continuă Dum, mergând țanțoș pe lângă mine.
— O dată, spune Dee, părând umil.
— Da, bine, dar dacă s-a întâmplat o dată, înseamnă că s-a întâmplat „de câteva ori”, spune Dum.
— Nu contează că era vorba de o bătrână de optzeci de ani care arăta ca bunica noastră, spune Dee.
— O tipă e o tipă, frate, indiferent de vârstă. Și o ofertă e o ofertă, aprobă Dum.
Dee se apleacă și-mi șoptește:
— S-a oferit să ne gătească varză de Bruxelles, iar noi am refuzat-o.
— I-am frânt inima. Probabil a avut nevoie să găsească un tip norocos pe care să-și verse afecțiunea, o relație tampon.
— Tamponul e nașpa, își scutură Dee capul.
— Nu că vom ști noi vreodată cum e.
Gemenii bat Cuba ca niște campioni adevărați.
— Și Obi a fost de acord cu operațiunea de la Alcatraz? îi întreb.
— Da, păi... se prea poate ca Obi să fi avut ceva de-a face cu asta, ridică Dee din umeri.
— Nu că n-am fi fost în stare să mergem să-i salvăm chiar noi cu mâinile goale, dar, știi tu, a fost puțintel mai ușor cu Obi la cârmă.
— E bine de știut că nu e nesuferit cu toată lumea.
— De fapt, ai fi surprinsă să vezi ce băiat cumsecade e, spune Dee.
— Gândește-te că nu te-a aruncat în pușcărie și nici n-a abuzat-o pe sora ta ca pe monstrul lui Frankenstein.
— Ia decizii grele pentru ca noi ceilalți să nu fim nevoiți să le luăm, spune Dum.
Asta mă amuțește. Nu-mi doream și eu ca altcineva să ia deciziile grele pentru mine?
— E doar om, spune Dee. Are defecte.
— De-asta suntem noi aici, spune Dum. Noi compensăm pentru toate imperfecțiunile lui.

— N-o lua personal, spune Dee. Și-ar vinde primul născut, părinții, bunica făcătoare de fursecuri, iubirea lui adevărată, ambele mâini, picioarele și testiculul drept pentru o șansă ca să reabiliteze rasa umană.

— E cel mai dedicat tip pe care îl știm.

— Și nu e niciun sacrificiu pe care ne-ar pune să-l facem pe care nu l-ar face chiar el.

— În cine să mai ai încredere când ești înlănțuit pe o insulă malefică precum Alcatraz?

Au dreptate. Rezistența a fost singurul grup care măcar s-a gândit să inițieze o misiune de salvare.

— Seamănă puțin cu tine, de fapt, spune Dee.

Asta mai că m-a oprit din mers.

— Cu mine? Obi și cu mine nu avem nimic în comun.

— Ai fi surprinsă, spune Dum.

— Căpoasă, loială, total axată pe îndeplinirea misiunii.

— Practic, amândoi sunteți niște eroi nebuni.

— Și toată lumea crede că amândoi arătați bine, spune Dee.

Pufnesc în râs.

— Acum știu că mănânci borș.

— O să-mi spui acum că nu ai observat cum se uită băieții la tine?

— Care băieți? Despre ce vorbiți?

Fac schimb de priviri.

— Fată, spune Dee, chiar și dinainte de ultima ta ispravă, începeai să devii cea mai solicitată luptătoare a tuturor evenimentelor noastre. Fetele care știu să se bată au fost întotdeauna foarte atrăgătoare, dar în lumea postapocaliptică în care trăim, nu e nimic mai sexy decât o tipă care mânuiește săbii, omoară îngeri, are gura spurcată…

— Nu am gura spurcată.

— Da, păi, nimeni nu e perfect, spune Dum.

— De unde ați auzit despre tânăra aceasta care omoară îngeri? Nu că aș crede într-o poveste atât de nebunească sau ceva.

— Îngerii au pus o recompensă pe capul ipotetic al acestei fete. Oricine o predă pe această ucigașă de îngeri primește cale liberă de la îngeri. Nici măcar Obi n-a obținut asta. Recompensa pe capul lui e infimă pe lângă cea a fetei.

— Și zvonurile circulă rapid, spune Dum. Sunt tot felul de povești nebunești despre cum e ea în stare să controleze săbii de înger și chiar să controleze demoni. Toată lumea e entuziasmată. Jumătate dintre oameni te caută… adică pe ea… ca să te predea în schimbul căii libere, cealaltă jumătate îți închină ultima lor bere. Mulți le fac pe amândouă.

— Așa că păzește-ți spatele, spune Dee. Fie că ai fost tu sau nu, oamenii cred că tu ai fost, iar asta ar putea fi destul pentru a ajunge omorâtă.

— Cum tu ai sabia ta ursuleț de pluș și toate poveștile cu demoni și așa mai departe, ridică Dum din sprâncene.

— Tu ai fost, nu-i așa? întreabă Dee, mijind ochii.

— Doar așa, între noi fie vorba, desigur, spune Dum.

— N-am spune nimănui.

Sunt ciudat de identici când spun același lucru în același timp.

O parte din mine ar vrea cu tot dinadinsul să vorbească despre asta. Dar partea mea mai deșteaptă spune „Da, sigur. Nu vă spuneam că pot omorî îngeri și pot controla demoni? Pot să și zbor, dar nu spuneți nimănui asta”.

— Ăhă.

Cei doi mă privesc, căutând indicii în expresia feței. Îmi caut prin minte idei pentru a schimba subiectul.

— Pare că faceți o treabă bună pe aici.

Continuă să mă fixeze, de parcă nu sunt siguri dacă să lase baltă subiectul sau nu.

— Adică, trebuie să fie foarte greu să construiești o tabără de refugiați și să conduci o armată de rezistență în același timp.

— Obi a încercat să le facă pe toate, dar în final am reușit să organizăm un consiliu pentru a-l ajuta în treburile logistice. Doamne, atâta logistică!

— Și toate astea pentru că ai vrut tu o escapadă, iar apoi i-ai dat lui Obi ocazia să facă pe eroul. Apropo de asta, cum a fost plimbarea cu autobuzul?

— Da, ultima dată când te-am văzut, ne trimiteai scrisorele de dragoste din mica ta închisoare din autobuz.

— Ne gândeam să te scăpăm de acolo, dar Obi credea că e mult mai important să îi luăm pe oamenii ăia de pe Alcatraz.

— Nu am fi fost de acord dacă am fi știut că mama ta era acolo.

— O bătaie de cap, să-ți spun sincer.

— Nu trebuie să-mi spui mie, îi răspund. Știu totul despre cât de pacoste poate fi.

Dee râde.

— E o pacoste de clasă mondială. Ne-am dat seama cum să o asmuțim contra celor răi, și apoi a devenit un bun de preț.

— Îi cam speria pe gardienii de acolo până să venim noi.

— Știai că poate fi cu adevărat înfricoșătoare?

Aprob.

— O, da. Știu asta.

— Cei mai mulți dintre noi n-aveam nicio idee. Ne-a luat prin surprindere pe toți.

— E unul dintre căpitani acum.

— Ce?

Mi-e greu să mi-o imaginez pe mama în poziție de putere.

— Da, pe bune. Îți dai seama ce lume de groază e asta?

Clipesc de câteva ori, încercând să sedimentez informația. Recunosc că, dacă e să mă aștept la ceva de la ea, acel lucru e neprevăzutul.

— Mama ta e foarte tare.

Gemenii dau din cap ca păpușile cu cap mișcător.

— Știți pe unde e? îi întreb.

— Mda, spune Dee. Cred că o putem găsi pentru tine.

— Mersi, ar fi grozav.

O luăm pe *El Camino Real,* pregătindu-ne să sărim dintr-o mașină în alta, când se aude un strigăt în noapte. Sună de parcă ar fi o luptă venind dinspre dumbrava de la celălalt capăt al drumului.

Paige e în acea dumbravă.

O iau imediat la goană, fugind cât pot de tare în pădure.

19.

Intrăm în fugă în dumbravă, urmând zgomotul. Nu suntem singurii care aleargă printre copaci. Însă nu pot vedea detalii, iar în jur totul arată a umbre ce se mișcă în noaptea care se adâncește.

Se aud voci furioase. Sunt destul de sigură că dracii nu vorbesc sau, cel puțin, nu în grai omenesc. Sper că nu e asta ziua în care voi afla contrariul.

Sub bolta făcută de copaci, un grup de umbre își ridică și aruncă pumnii, lovesc și urlă la cineva ghemuit în noroi. Apropiindu-ne, reușesc să observ pieile uscate ale victimelor de lăcuste. Unele dintre ele poartă haine sfâșiate, acoperite de noroi, ca și cum s-ar fi târât de curând din morminte.

Pumnii zboară și lovesc puternic victima, care pur și simplu îi încasează și grohăie la fiecare impact.

— Ce se petrece? întreb în timp ce alerg. Nimeni nu pare să mă audă.

— Hei! strigă Dee.

— Ce se petrece? întreabă Dum cu o voce șoptită, dar poruncitoare.

Câțiva dintre cei străpunși de lăcuste ne fixează din priviri. Nu se opresc din lovit, dar unul dintre ei spune:

— E nenorocitul acela de la Alcatraz. El ne-a făcut asta. El a creat monștrii și i-a hrănit cu trupurile noastre.

Lovește cu sete în omul aflat la pământ. Nu pot vedea niciun detaliu, dar e evident că se referă la Doc.

Gemenii trebuie să fi ajuns la o concluzie. Dau buzna în mulțime cu brațele ridicate.

— E destul!

— Consiliul a spus deja să îl lăsați în pace, spune Dee, trăgându-l pe unul de pe Doc.

— Consiliul Rezistenței nu are nicio putere asupra noastră. Nu facem parte din tabăra voastră, îți aduci aminte?

— Mda, spune altul, a cărui față e uscată ca o coajă de salam. Cu toții ne-ați respins. Și e din vina lui.

Încă o lovitură de picior însetată.

— Următoarea persoană care dă cu piciorul în el sau îl pocnește e exclusă de la orice pariu. Veți primi o bulină neagră pentru tot restul vieților voastre stafidite. Acum dați-vă înapoi!

În mod surprinzător, ei se retrag.

Oricine altcineva ar respinge victimele lăcustelor, dar presupun că gemenii nu discriminează la pariurile pe care le organizează.

Dee arată exact la fel de surprins ca și mine. Se uită fugitiv la fratele lui.

— Frate, suntem noul HBO, rânjește el scurt.

Dum se apleacă și ridică un om pe care abia îl pot recunoaște ca fiind Doc. Își ține brațul într-un mod ciudat. Chipul, care îi era deja vânăt, e atât de tumefiat încât abia își poate deschide ochii.

— Ești în regulă? întreb. Ce ai pățit la mână?

— Mi-au călcat-o în picioare. Nici nu au idee ce au făcut.

— E ruptă?

Îmi pică fisa ce înseamnă un chirurg cu o mână ruptă.

— Nu știu.

Mintea lui poate că nu percepe, dar corpul lui sigur știe că îi e rupt brațul, după felul în care și-l ține. Oamenii de genul ăsta mă fac să mă întreb de ce mă mai deranjez să îi salvez.

Doc pare furios în timp ce se atinge de mine în trecere. Face vreo doi pași înainte să se reazeme de un copac și să ia o pauză. Dum îl ține pe Doc, asigurându-se că rămâne pe picioare.

— Avem un alt doctor, îmi spune Dee. Vom vedea ce putem face pentru el.

— Vin cu tine.

Îi văd cu alți ochi pe cei împunși de lăcuste. Piepturile lor stafidite și umerii încă se umflă de mânie și frustrare. Câțiva dintre ei plâng reținut, din sentimente care sunt mult mai adânci decât cele stârnite de această luptă.

Îi urmez pe gemeni, care îl ajută pe Doc să traverseze strada.

20.

Mă reazem de peretele unei săli pline de pacienți în așteptarea doctorului din tabără. Doc are prioritate de prim rang pentru că e singurul medic din tabără. Îl lasă pe unul dintre gemeni să stea cu el în spate, pe când celălalt trage o fugă să rezolve o sarcină.

E o singură lumânare în toată camera, deși ferestrele sunt acoperite cu pături. E ceva deosebit de deranjant în a te afla într-o încăpere în care sunt mai mult umbre decât lumină și în care îi auzi pe oamenii din jur tușind și șușotind.

Ușa se deschide și înăuntru apare capul blond-decolorat al lui Dee.

— Care e verdictul? întreb. E rupt?

— Rău de tot, spune Dee, intrând. Probabil va dura șase săptămâni până să își poată folosi brațul din nou.

Șase săptămâni. Îmi simt stomacul ca și cum aș fi înghițit greutăți din plumb.

— Ar putea să îl dirijeze pe celălalt medic în timpul operațiilor? Știi, adică să fie mâna lui.

— Ea nu e chirurg. Și, în plus, nimeni nu vrea să fie cunoscut ca sluga lui Doc. Știi tu, nu-ți face bine la sănătate.

— Mda, am observat. Îmi mușc buza în timp ce cuget. Nu îmi vine nimic în minte de făcut, în afară de a mă întoarce cu veștile proaste. Ce vom face acum? Doc era singura noastră rază de speranță, atât pentru Paige, cât și pentru Raffe.

Ușa de la intrare se deschide și intră Dum.

— Hei, am văzut-o pe mama ta. I-am spus că sora ta e în dumbravă și că mergi și tu acolo într-un minut.

— Mersi. Părea în regulă?

— Era destul de entuziasmată. M-a sărutat și m-a îmbrățișat, spune Dum.

— Serios? întreb. Ai idee cât timp a trecut de când nu m-a mai sărutat și îmbrățișat pe mine?

— Ei, mda, o groază de femei găsesc șarmul meu irezistibil. Toate sar pe mine cu orice scuză găsesc.

Dă pe gât o înghițitură de Gatorade de culoarea verde-pișat, ca și cum ar crede că asta e ceva sexy.

Merg spre ușă, încercând să îmi dau seama dacă pot face și altceva în afară de a mă întoarce în dumbravă cu vești proaste. Când pun mâna pe mânerul ușii, se întâmplă ceva ciudat ce mă face să mă opresc.

Mă furnica pielea de pe spate înainte ca mintea mea lucidă să știe că ceva nu e bine.

Pași de alergare se aud duduind de cealaltă parte a ușii.

Apoi, oamenii din sala de așteptare se îngrămădesc unii în alții ca niște oi îngrozite, privind speriați.

Cineva de afară țipă.

— Și acum? întreabă Dee.

Vocea îi este dominată de groază, ca și cum ceva i-ar spune să se îngrămădească și el să se ascundă.

O parte din mine nu vrea să deschidă ușa, însă gemenii trag de ea să vadă ce se întâmplă.

Afară, totul pare liniștit și nemișcat. Sunt gunoaie peste tot – mese răsturnate, scaune în toate direcțiile, haine, pături.

Pe măsură ce ochii mi se obișnuiesc cu întunericul, îmi dau seama că mormanele de haine împrăștiate pe gazon sunt, de fapt, oameni. E greu să îți dai seama, având în vedere bucățile care lipsesc.

Nu bucăți ca de la mușcături, bucăți mari – membre. Unora le lipsește chiar și capul.

O femeie fuge dintr-o mașină. O siluetă neclară de mărimea unui lup o urmărește.

Un cuplu care stă în umbră pe o alee sare și urlă de spaimă când altceva – sau, mai bine spus, mai mulți ceva – se furișează din întuneric de pe acoperișul de deasupra lor și îi prind de păr.

Apoi, ca și cum s-ar fi dat un semnal, umbrele țâșnesc din noapte prin toată tabăra.

Reușesc să văd în fugă una când cineva o luminează cu o lanternă. E un drac.

Sunt mai mici decât cei din Gheenă, dar tot îngrozitori. Cu fețe de lilieci, aripi de lilieci, monștri mici și înspăimântători cu bucăți lipsă din schelet și corpuri atrofiate.

Urletele împânzesc școala în timp ce dracii incendiază noaptea din toate direcțiile.

Doi dintre ei sunt din cale-afară de mari – cu corpuri pătate, musculoase și cu ochi roșii. Tendoanele li se flexează de-a lungul oaselor lungi, făcându-i pe ceilalți draci să pară niște sfrijiți. Sunt cei doi care m-au urmărit în amintirea lui Beliel din iad.

Știu că sunt aici. Și au adus prieteni cu ei.

Unul dintre aceștia ridică gura în aer și scoate același strigăt de chemare de hienă pe care l-am auzit pe insula Angel. Dacă o să semene cât de puțin cu ultima dată, ne putem aștepta la foarte multă companie.

Un tip sare din umbră, zvârcolindu-se cu doi draci pe spatele său. În spaima sa, fuge într-o clădire aglomerată, ducând cei doi draci cu el.

Se aude o împușcătură din clădire. Sper că i-au împușcat pe draci, nu pe tip.

Dracii au venit după mine, nu după ei. Eu i-am adus aici.

Așa că e treaba mea să îi ademenesc în altă parte.

Fără să mă mai gândesc, o zbughesc în noapte.

21.

Dau din picioare cât pot de repede. Urlete se sparg în aer, întrerupte de lungi pauze de tăcere. Îmi imaginez oamenii ținându-și respirația ca să nu fie auziți de monștri. Mi se face pielea de găină când mă gândesc la ce s-ar putea întâmpla.

Planul meu, dacă poate fi numit așa, e să fug naibii din școală și să găsesc un vehicul cu cheile în contact.

Ar trebui să fie o grămadă în parcare. Obi și oamenii lui s-au spetit să se asigure că toate mașinile au cheile în contact și că au plinul făcut, în caz de urgențe cum e aceasta. Ei bine, poate că nu au prezis chiar o situație ca asta, dar pe aproape.

Odată ajunsă într-o mașină, plănuiesc să claxonez al naibii de tare, ca și cum nu m-ar auzi nimeni, și să conduc cât de departe pot de aici, în speranța că dracii mă vor urma.

Nu am nici cea mai vagă idee ce voi face dacă nu mă urmează. Sau dacă voi fi prinsă în drum spre mașină. Sau cum să evadez odată ce vor roi în jurul meu. Dar astea-s prea multe lucruri la care să mă gândesc în starea asta de panică.

Și cum rămâne cu Paige și cu mama și cu Raffe?

Scutur din cap. Concentrează-te.

În stânga mea, un om începe să urle.

Dacă continui să fug, probabil că omul va muri. Dacă mă opresc să îl ajut, îmi voi rata șansa de a îi atrage pe draci de la toți ceilalți. Nu există alegeri bune în Lumea de Apoi.

Ezit, dar continui să alerg spre parcare. Ursul Pooky mi se lovește de picioare, ca și cum ar porunci să ia parte la acțiune. Dar trebuie să ajung la mașină cât mai curând și să încep să-i ademenesc pe draci în direcția mea.

Deschid cu putere portiera celei mai apropiate mașini. Nu mă pot abține de la a mă uita în spate.

Deja sunt umbre ce zboară după mine, apropiindu-se cu fiecare secundă. În spatele lor, oamenii fug din clădire în toate direcțiile.

Sar în mașină și trântesc ușa, sperând că există și o cheie. Dracii se trântesc de portiera mea și de parbriz.

Slavă tuturor lucrurilor bune care au mai rămas pe acest pământ că paranoia și obsesia lui Obi de a fi mereu pregătit pentru orice au dat roade. Cheile sunt aici.

Micul Hyundai roșu pornește imediat. Motorul freamătă a viață.

O calc de pe locul de parcare, dând jos creaturile de pe mașina mea. Oricum, se adună și mai multe odată ce opresc.

Apăs tare pe claxon.

Dracii care nu mă observaseră înainte se opresc din a urmări alți oameni pentru a o lua pe urmele mele. Mă tentează să îi calc cu mașina și să le zdrobesc fețele înspăimântătoare de lilieci sub cauciucuri.

Însă treaba mea e să îi ademenesc în altă parte, nu să-mi pierd vremea jucându-mă cu ei. Deschid puțin geamul și strig:

— Hei, voi! E ora cinei! Sunt aici, șobolani râioși ce sunteți! Prindeți-mă!

Hyundai-ul se leagănă de cât e de încărcat de draci, care se îngrămădesc pe el. Sunt pe punctul de a ieși din parcare – sau cel puțin de a mă pune pe treabă până când toți dracii o iau în direcția mea și îi lasă în pace pe ceilalți oameni – când simt o bufnitură. Mașina cade într-o parte. Apoi văd cauciucul sfâșiat al unei roți aruncat peste capotă.

Era roata din față.

Privesc prostită la roata făcută bucăți, cum sare și se duce în zigzag până ajunge într-un punct mort din parcare.

Apoi, atât de mulți draci se adună pe mașină încât nici nu mai pot vedea cauciucul.

Netezesc blănița ursulețului meu de pluș. E singurul lucru la care mă pot gândi.

Ursul Pooky nu mă poate ajuta când sunt într-o mașină. Nu e destul loc aici să tai și să spintec.

Asta înseamnă că trebuie să ies din mașină dacă vreau să am o șansă să scap din chestia asta.

Rămân așezată înăuntru.

Mă întreb cât de mult poate o persoană să stea într-un vehicul.

Dar apoi, desigur, dracii încep să lovească tare în parbriz.

Fețele lor de lilieci și dinții ascuțiți zgârie geamurile. Câtă rezistență poate opune un parbriz?

Dacă reușesc să spargă geamurile, voi fi prea înghesuită ca să îmi pot folosi sabia sau să fug. Dacă deschid portiera, se vor năpusti asupra mea înainte să pot pune măcar piciorul jos.

Unul dintre draci sare pe capotă, dându-i pe ceilalți la o parte. E unul dintre cei cărnoși, care m-au urmărit din Gheenă.

Are la el o piatră.

O ridică deasupra capului său urât și o izbește de parbriz. Sticla se crapă într-un milion de dungi care îmi strică vizibilitatea. Inspir adânc atunci când ridică piatra din nou. Cuprind mânerul portierei, pregătindu-mă să o iau la fugă de aici.

Atunci când piatra se izbește din nou de parbriz, deschid larg portiera.

Atenția tuturor dracilor era captată de piatră, așa că îi iau prin surprindere. Reușesc să lovesc cu portiera câteva dintre micile creaturi. Asta îmi oferă un spațiu minuscul să pot fugi.

De îndată ce reușesc să pun piciorul pe asfalt, sunt apucată de niște gheare. Totul e numai dinți și salivă, acea latură a dracilor pe care nu am văzut-o în visele sabiei. Ei fug de Raffe. În preajma lui, ei sunt victimele. În a mea, ei sunt ucigașii.

Dinții unui drac îmi zgârie obrazul. Îmi prinde brațul, apoi îmi zgârie pieptul cu ghearele. Mă aud pe mine însămi țipând.

Îl apuc de bărbie, împingându-i capul și gura cu toată forța mea. Pentru o chestiuță atât de mică, e extrem de puternic. Mă țin cât de tare pot la distanță de el, în timp ce încerc să îi sucesc gâtul.

Capul i se mișcă violent înainte și înapoi, scrâșnind din dinți către mine. Se apropie de fața mea atât de tare încât îi pot simți respirația de pește putrezit.

Mă crestează cu ghearele fără să încerce măcar să își salveze gâtul. Trebuie să fie nebun. Nu voi câștiga această luptă.

Sunt cu spatele la mașină. Cu coada ochiului, zăresc alți doi draci urcând peste portieră ca să ajungă la mine. Privesc panicată când spre unul, când spre celălalt. N-am pistol, nu îmi pot scoate sabia și sunt prinsă în portiera mașinii.

Cel mai bun lucru la care pot spera e ca oamenii să aibă la dispoziție câteva minute în care să fugă, în timp ce dracii sunt ocupați făcându-mă pe mine bucăți. E o petrecere cu Penryn.

Brusc, toți se opresc.

Își ridică în aer capetele ca de lilieci, nările lor urâte adulmecând nebunește. Unul dintre ei scutură din cap precum un câine care se scutură de apă.

Cel care aproape ajunsese cu ghearele la gâtul meu se retrage, dându-mi drumul. Cei care se urcau pe portieră nu știu cum să fugă mai repede înapoi. De jur-împrejur, simt teroare.

Toți își iau tălpășița.

Îmi ia o secundă să realizez că sunt liberă și încă în viață.

În lumina farurilor din față se arată o pereche de picioare înaintând prin năvala dracilor ce fug de la mașină. Lumina farurilor urcă ușor pe trupul persoanei, în timp ce picioarele acesteia se îndreaptă spre mine, până când pot vedea cine este.

E mama.

Dracii fug. Departe de școală, departe de oameni și, în special, departe de mama.

— Ce dracu'? mă holbez eu stupefiată.

Apoi, mirosul îmi lovește în cele din urmă simțurile. Duhnește aici. Parbrizul e împroșcat cu ouăle putrezite ale mamei. Mâzga învechită de culoare galbenă și neagră se prelinge pe parbriz ca găinațul unei păsări uriașe.

Mirosul.

Ei fug de miros. Fug cu aceeași teroare cu care au fugit de demonul din iad, când acesta a șuierat către ei. Oare mirosul le amintește de conducătorii lor diabolici? Oare presupun că vine un lord demon atunci când simt miros de ouă stricate?

Mă holbez la mama, care se apropie de mine ținând ouă în ambele mâini.

O fi ea nebună, dar a văzut multe și a experimentat multe lucruri. Lucruri pe care alții nu le-au înțeles.

Până ajunge ea la mine, toți dracii sunt deja plecați.

— Ești în regulă? întreabă.

Dau afirmativ din cap.

— Cum ai făcut asta?

— Chiar pute îngrozitor, nu-i așa? strâmbă mama din nas către mine.

Mă holbez la ea amuțită, apoi scot un râset vlăguit.

22.

Intru în dumbravă cu mama. Ne urmează și o altă femeie, care e la câțiva pași în spate.

Mă întorc spre ea și îi spun:

— Salut.

Ea dă ușor din cap. Pare aproximativ de o vârstă cu mama și poartă o haină până la genunchi cu glugă care îi acoperă capul. Sub haină are o rochie până la glezne care îi atârnă peste papuci. E ceva familiar la rochia ei, dar mie îmi zboară gândul de colo-colo și se oprește asupra unor lucruri mai importante decât asta.

— E cu mine, spune mama.

Nu sunt sigură ce să cred despre ea. În mod obișnuit, mama nu are prieteni, dar trăim într-o lume complet nouă, și poate că nu știu despre mama pe cât de multe am crezut.

Dumbrava e cufundată în liniște, cu excepția scrâșnetului făcut de pașii noștri și a zgomotului făcut de cineva care aleargă spre noi. Privesc înapoi și îl văd pe Raffe apropiindu-se de noi pe jos. E aproape invizibil cu trenciul lui negru și cu șapca. Probabil a venit alergând când m-a auzit țipând în timpul atacului dracilor.

Atât mama, cât și prietena ei înmărmuresc când îi văd chipul, dar eu întind o mână și dau din cap, în semn că el e cu mine.

Mama se uită în spate, rămânând cu ochii pe noi și nu se străduiește să fie amabilă în sensul ăsta. E complet vigilentă, cercetând întunericul. Foarte bine pentru ea.

— Ești în regulă?

Vocea lui e blândă, aproape spășită. Mă întreb dacă el crede că ar fi mai bine pentru mine ca dracii să nu îl vadă luptând de partea mea. Erau prea mulți să îi poată ucide pe toți, așa că mulți ar fi scăpat și i-ar fi înștiințat pe alți draci. Sau e posibil să nu poată risca să fie văzut de Obi și de ceilalți luptând la capacitate maximă.

— Mda, sunt bine. Hărțuitorii ăia hidoși oricum s-au temut mai tare de mama decât de orice înger războinic. E mult mai înspăimântătoare.

El dă din cap, părând îngrijorat și neliniștit.

— Ce ți-a arătat Obi?

— Mi-a făcut un tur al taberei.

— Ți-a arătat proviziile de tăieței?

— Mi-a arătat rezervele lor de arme. Planul lor de evacuare. Sistemul lor de supraveghere.

Aproape mă împiedic de o creangă.

— De ce ar face asta? Rostesc întrebarea mai apăsat decât aș fi vrut. Mi se declanșează toate alarmele în cap. Era domnul Paranoic data trecută când te-a văzut.

— Vrea să mă recruteze impresionându-mă. Și de data asta e mai disperat după luptători. Intuiește că am experiență militară.

— Deci te alături Rezistenței?

— Nu tocmai. Le-am văzut mesele pentru disecție.

— Ce mese pentru disecție?

— Cele pe care disecă orice chestie care nu e strict umană. Au o masă principală rezervată în caz că prind vreodată un înger.

— Oh.

Îmi vine să îi reamintesc că suntem în război cu un dușman pe care nu îl înțelegem. Dar nu are sens să mă contrazic cu el. Nu voi fi niciodată de acord cu experimentele lui Uriel pe oameni, indiferent de motivele pe care consideră el că le are, așa că de ce ar înțelege Raffe oricare dintre motivele pentru care îi despicăm noi pe cei din specia lui?

— Și mai lucrează și la o plagă pentru îngeri cu care speră să elimine întreaga mea specie.

— Serios?

— Au atacat laboratorul de pe insula Angel când și-au salvat oamenii, și au furat ceva cu care să poată meșteri molima. Aparent, Laylah lucrează la o plagă umană și produce varii deformări care favorizează daunele. Pe una dintre ele speră să o poată folosi împotriva îngerilor.

— Cât de aproape sunt de a crea această plagă pentru îngeri?

— Nu foarte aproape. În caz contrar, ar fi trebuit să îi ucid.

Mergem în tăcere, cu ideea de a omorî sau de a fi omorâți atârnând greu între noi.

Sunt ușurată când ajungem la Paige, chiar și numai pentru motivul că se întrerupe tăcerea dintre noi.

Sora mea stă lângă lăcusta ei. Mama și prietena ei se opresc la o distanță adecvată și le fixează pe bestii cu privirea.

Paige se ridică, trimițându-le pe lăcuste să zboare pe ramurile de deasupra. Paige e copilașul familiei și are o relație diferită de a mea cu mama. Mama îi mângâie părul, iar Paige se ghemuiește în brațele ei.

— Cum a mers cu Doc? șoptește Raffe.

Inspir adânc și îi dau veștile proaste cu privire la brațul rupt al lui Doc. El nu spune nimic, dar știu că noutățile astea îl zdruncină puternic. Aripile sale amputate se usucă cu fiecare secundă ce trece în care nu sunt prinse de el și sunt destul de sigură că nu vor rezista la fel de mult ca data trecută. Iar acum, singurul doctor care i le-ar putea re-atașa își va relua activitatea abia peste șase săptămâni.

Și apoi, mai e și sora mea înfometată…

Mă simt epuizată. Trebuie să existe un alt răspuns, dar sunt mult prea distrusă emoțional ca să mai pot gândi. Nu vreau decât să mă târăsc în cripta din capul meu și să închid ușa pentru tot restul lumii.

Mă reazem de Raffe și îi simt mușchii lângă brațul meu. Închid ochii și mă relaxez lângă el. Îl simt atât de solid. Nu sunt sigură dacă eu îi ofer lui confort sau invers.

Când deschid ochii, prietena mamei ne privește. Mă îndepărtez brusc de Raffe și rămân dreaptă, ca pentru inspecție. E ciudat din partea ei să ne privească pe noi în loc să se uite la lăcuste ori la fetița ciopârțită.

— Te caută cineva, spune ea.

Oh, desigur.

— Mda, am auzit. Îngerii, dracii… cine nu-și dorește să rupă o bucată din mine în momentul ăsta?

Face semn către Raffe.

— Vorbeam cu el.

Au pus o recompensă și pe capul lui? Purta o mască roșie pe chip atunci când am luptat cu îngerii, deci au crezut că o fi demon, nu?

— Am un mesaj pentru tine, îi spune femeia lui Raffe. Mesajul este „Libertate și recunoștință. Încredere, fratele meu”.

Lui Raffe îi ia câteva secunde să proceseze asta.

— Unde e? întreabă.

— Te așteaptă în centru, la biserica cu vitralii.

— El se află acolo acum?
— Da.
Se întoarce spre mine.
— Tu știi unde e asta?
— Oarecum, spun, având o amintire vagă a câtorva biserici din Palo Alto. Ce se petrece?
El nu îmi răspunde.
Mă întreb dacă gemenii au înțeles greșit mesajul lor. Poate că îngerii îl caută pe Raffe și nu pe mine.
— Mai ai nevoie de ceva din partea mea? întreabă femeia.
Mă sperie puțin cu atitudinea ei calmă și cu vocea-i liniștită.
— Nu, mulțumesc.
Gândurile lui Raffe sunt undeva, departe.
Femeia își dă jos gluga. Are capul ras, părând deosebit de palidă.
Își dă jos haina, lăsând-o să cadă pe jos. Pe corp are înfășurat un cearșaf, legat pe unul dintre umeri. Ochii întunecați par enormi pe capul ras și mă privesc îndelung, pașnic și senin. Își ține mâinile împreunate în față. Singurul lucru care îi tulbură aspectul inspirat de o lume străveche e perechea de teniși de sub cearșaful ei.
Face ușor o plecăciune către noi înainte să se întoarcă spre sora mea. Nu face niciuna dintre afirmațiile repetate la care m-aș aștepta din partea cuiva care, în mod atât de evident, face parte dintr-un cult apocaliptic. Doar merge spre sora mea, apoi se oprește în fața ei.
Mama se înclină în fața doamnei.
— Îți mulțumesc pentru sacrificiul tău. Mulțumesc că ți-ai oferit ajutorul.
— Ajutorul pentru ce? întreb, simțindu-mă inconfortabil.
— Nu îți face griji cu privire la asta, Penryn, îmi face mama semn cu mâna să nu mă amestec. Am eu grijă de asta.
— De ce anume să ai grijă?
Nu sunt obișnuită să o văd pe mama făcând înțelegeri cu oameni și cu siguranță că nu sunt obișnuită să o văd interacționând cu oamenii în felul în care interacționează cu tipa asta.
— De ce anume să ai grijă, mamă?
Mama se întoarce spre mine exasperată, ca și cum aș face-o de rușine.

— Am să îți explic când ai să mai crești.

Rămân în picioare lângă copaci și clipesc de câteva ori spre ea. E singurul lucru pe care mă pot gândi să-l fac.

— Când am să mai cresc? Serios?

— Treaba asta nu-i de tine. Te cunosc, Penryn. Nu vrei să vezi asta.

Îmi face semn să mă îndepărtez.

Fac câțiva pași în spate și mă alătur lui Raffe, să privesc din umbră. Mama ne face semn să ne îndepărtăm și mai mult, așa că ne întoarcem și plecăm. Când mama nu se mai uită la noi, mă furișez după un copac să privesc. Raffe stă lângă mine, dar nu se deranjează să se ascundă.

Femeia din cult își pleacă capul și îngenunchează umil în fața lui Paige. O parte din mine vrea să plece, fără să știu vreodată ce urmează să se întâmple. Însă cealaltă parte vrea să dea buzna între ele și să le despartă.

Ceva are loc cu consimțământul total al mamei, ceva ce în mod cert trebuie supravegheat. Încearcă să o recruteze pe Paige într-un cult? Acum nu mă mai simt deloc vinovată că le spionez. În mod normal, sunt o mare fană a intimității, dar trebuie să mă asigur că nu se întâmplă nimic… ei bine, nimic nebunesc.

— Mă aflu aici spre a-ți servi, Măria Ta, spune femeia.

— E în regulă, îi spune mama lui Paige. S-a oferit. Există un întreg șir de membri de cult care s-au oferit. Ei știu cât ești de importantă. Sunt dispuși să facă sacrificii.

Nu îmi place cuvântul *sacrificii.* Mă îndrept grăbită spre ele.

Paige stă pe un copac căzut, privind în jos spre femeia care acum e îngenunchiată în fața ei. Femeia se leapădă de cearșaf și înclină capul într-o parte să își expună gâtul vulnerabil.

Rămân stană de piatră, procesând scena.

— Ce faceți?

— Nu te amesteca, Penryn, spune mama. Asta e o chestiune privată.

— O oferi drept hrană?

— Asta nu e ca dățile trecute, spune mama. S-a oferit. Pentru ea e o onoare.

Membra cultului mă privește ciudat, ținându-și capul nemișcat într-o parte.

— E adevărat. Am fost aleasă. Sunt onorată să o hrănesc pe Maria Sa, care i-a înviat pe cei morți și ne va conduce spre rai.

— Cine mai vrea să ajungă în rai? Nu e nimic acolo, în afară de îngeri.

Mă uit la ea, să văd dacă glumește.

— Tu chiar te-ai oferit să fii mâncată de vie?

— Spiritul meu va renaște odată ce carnea mea o va hrăni pe Maria Sa.

Privesc înainte și înapoi, întâi spre mama mea, care dă afirmativ din cap, apoi la această femeie, care trebuie să fie drogată sau ceva de genul.

— Glumești? În orice caz, ce te face să crezi că e Maria Sa? Ultima dată când am fost aici, tabăra asta a încercat să o rupă în bucăți.

— Medicul de la Alcatraz i-a spus lui Obadiah și consiliului că ea este Maria Sa, aleasa care ne va salva. Restul taberei nu crede, însă noi, cei care facem parte din Zorii Noi, știm că ea trebuie să fie Maria Sa, cea care e menită să ne salveze de la această sacră tragedie.

— E doar o fetiță.

Îmi vine să spun cuvântul *obișnuită,* dar nu pot.

— Te rog nu opri asta, spune femeia, implorând din priviri. Te rog nu te amesteca. Dacă mă respingi, altcuiva îi va reveni acest privilegiu, iar eu voi fi dezonorată, adaugă ea cu ochii plini de lacrimi. Te rog lasă-mă să ofer vieții mele un sens în lumea asta. Asta e cea mai mare contribuție și cea mai mare onoare pe care aș putea-o avea în viață.

Stau acolo cu gura căscată de uimire, încercând să mă gândesc ce aș putea spune.

Surioara mea, totuși, nu are nicio problemă în a o refuza. Dă timid din cap în semn că nu și se așază turcește, precum un călugăr. Mereu am numit-o mica noastră Buddha, de când a hotărât să fie vegetariană, la doar trei ani.

Femeii îi șiroiesc lacrimi pe obraji.

— Înțeleg. Ai alt plan pentru mine.

Arată ca și cum ar fi fost respinsă din motive personale. Se ridică încet și își leagă ferm cearșaful la loc, arzându-mă pe mine din priviri. Apoi face o plecăciune și se retrage, refuzând să îi întoarcă spatele lui Paige.

Lângă mine, mama oftează exasperată.

— Să știi că asta nu schimbă nimic, îmi spune. Doar că va trebui să mă întorc și să-l găsesc pe următorul care își așteaptă rândul.

— Mamă, nu.

— Ei își doresc să facă asta. E o onoare pentru ei. În plus – se întoarce pentru a o urma pe femeie – vin cu propriile lor cearșafuri, să fie mai ușor de curățat.

23.

— Știi unde e biserica cu vitralii? întreabă Raffe.

— Ce?

Încă mă gândesc la cult și la credința mesianică ce s-a născut în jurul lui Paige.

— Biserica? Raffe arată ca și cum i-ar veni să îmi facă din mână prin fața ochilor. Cea cu vitraliile?

— Sunt vreo două biserici în centru. Putem merge pe jos de aici. Dar ce e cu chestia asta?

— Aparent, cineva încearcă să se întâlnească cu mine.

— Da, am înțeles asta. Cine și de ce?

— Mi-ar plăcea să aflu asta.

Îmi dau seama după expresia lui imobilă și după tonul vocii că probabil are deja idee cine ar putea fi.

— E cumva vreun înger care știe unde e tabăra Rezistenței?

— Probabil că nu. Cineva care poate răspândi vorba printre oameni, dar nu prea are cum să știe de tabără. Probabil a fost trimis la biserică de cineva ca ea, face el semn spre direcția în care a plecat femeia din cult.

Probabil e mai bine să îl conduc pe Raffe la persoana asta misterioasă decât să risc să găsească ea tabăra, căutându-l pe Raffe.

Îi arunc o privire lui Paige, care îngână cântecul de iertăciune al mamei lăcustelor ei cocoțate pe ramurile de deasupra-i. Merg spre ea.

— Dacă plec puțin, ai să te descurci singură?

Dă din cap că da. Din marginea umbrelor, o vedem pe mama venind înapoi către noi. Nu sunt complet sigură dacă lui Paige îi e mai bine cu sau fără ea, însă, din moment ce mama se întoarce singură, probabil mai avem măcar puțin până la următoarea ei mișcare.

Mă întorc la Raffe.

— Sunt numai a ta. Haide să găsim biserica aia.

Nu sunt atât de familiarizată cu centrul din Palo Alto precum sunt cu cel din Mountain View, așa că ne ia mai mult decât am crezut să găsim bisericile. Prima are doar o fâșie mică de

vitraliu, deci presupun că nu despre asta era vorba. Când cineva spune „biserică cu vitralii”, presupun că implică multe vitralii.

Centrul din Palo Alto obișnuia să fie chestia cea mai în vogă. Era cunoscut pentru restaurantele sale cu listă de așteptare și companiile brusc apărute și foarte inovative. Lui tata îi plăcea la nebunie să vină aici.

— Cine te caută? întreb.

— Nu sunt sigur.

— Dar ai o bănuială.

— Poate.

Mergem pe o stradă pe care e un rând de case artizanale. Frumosul cartier suburban pare să fi supraviețuit, cu excepția câtorva străzi unde casele au fost distruse aleatoriu.

— Deci e un secret militar? De ce nu îmi împărtășești bănuielile tale?

Dăm colțul și iată biserica cu vitralii.

— Raphael, spune de sus o voce de bărbat.

O siluetă fantomatică plutește în jos spre noi, de pe acoperișul bisericii. Un înger exagerat de alb se arată în fața noastră.

E Josiah albinosul. Pielea lui e la fel de nenatural de albă precum mi-o amintesc, iar ochii îi sunt de un roșu-sângeriu ciudat, chiar și în această lumină slabă a lunii. Arată ca răul întruchipat. Dubiosul naibii de nenorocit trădător!

Buza îmi tremură într-un mârâit și îmi scot ursulețul, apucând de mânerul sabiei.

Raffe îmi oprește mâna.

— Mă bucur să te văd în regulă, arhanghelule, spune Josiah. A fost o scenă nemaipomenită aceea de aseară.

Raffe ridică arogant din sprânceană.

— Știu ce crezi, spune Josiah. Dar nu e adevărat. Uite, lasă-mă două minute să îți explic.

E incredibil cum un tip care l-a trădat într-un mod atât de strigător la cer pe Raffe poate să sune atât de sincer și prietenos.

Raffe cercetează zona. Văzându-l că face asta îmi amintesc că ar putea fi o capcană și că nu ar trebui să mă las distrasă de furia împotriva lepădăturii ăsteia.

Arunc o privire în jur și nu văd nimic în afară de umbra silențioasă a ceea ce a fost odată un micuț și drăguț cartier.

— Te ascult, spune Raffe. Zi repede.

— Am vorbit cu Laylah să o conving să ne schimbe înapoi aripile, spune Josiah. De data asta pe bune. Mi-a jurat.

— Și de ce ar trebui să o cred pe ea?

— Sau pe tine, spun eu.

Josiah și Laylah au fost cei care l-au tras pe sfoară pe Raffe să își ia aripi de demon de la bun început. Nu există niciun motiv să credem că nu îl vor înșela din nou.

Josiah își întoarce ochii roșiatici spre mine.

— Uriel o învinuiește pe Laylah pentru faptul că lăcustele s-au întors împotriva noastră noaptea trecută. El spune că nimeni altcineva n-ar putea avea o asemenea putere de control asupra lor în afară de medicul care le-a creat. Ar fi ucis-o, doar că ea e în proces de creare a unor plăgi pentru el. Asta și faptul că e singura care îi poate asigura în continuare mărirea armatei de monștri.

— Plagă? întreb. De ce toată lumea încearcă să creeze plăgi?

— Ce-ar fi o apocalipsă fără molime? întreabă Josiah.

— Minunat, spun. Deci ar trebui să avem încredere într-un binecunoscut mincinos care pregătește plăgi apocaliptice? Și atunci de ce ne-ar mai păsa ce pățește Laylah? Așa îi trebuie dacă i-a făcut lui Raffe transplant cu aripi de demon și s-a jucat de-a doctorul Frankenstein cu ființe umane. Nu suntem doar biomasa pe care o poate ea modela în păpușile cu care vrea să se joace.

Josiah se uită la mine, apoi din nou la Raffe.

— Trebuie să fie și ea aici?

— Aparent, trebuie, spune Raffe. Se pare că e singura în care pot avea încredere că îmi păzește spatele.

Mă simt ceva mai mândră de mine, acum că spune asta.

— Laylah nu a știut, își schimbă Josiah poziția corpului, ca să fie evident că discută cu Raffe. Am avertizat-o să nu se implice în asta, dar știi cât e de ambițioasă. Uite, poți avea încredere în ea de data asta, pentru că e singura speranță pentru a ieși din încurcătura asta. Uriel o va ucide când obține de la ea tot ce îi trebuie.

— O va ucide? Adică o va face țap ispășitor?

— Nu, adică o va ucide. Era furios pe ea, nu a crezut niciun cuvânt de-al ei când i-a zis că nu a avut nimic de-a face cu întoarcerea lăcustelor împotriva noastră. A izbucnit și i-a spus că

l-a omorât pe Mesager și că ar putea-o omorî și pe ea. Mesagerul, Raffe. Uriel l-a ucis.

Îmi apare în minte imaginea unui om înaripat care își spunea arhanghelul Gabriel, Mesagerul lui Dumnezeu, împușcat în molozul din Ierusalim. Au rulat-o zile întregi la televizor.

Josiah scutură din cap ca și cum încă nu i-ar veni să creadă.

— Uriel a spus că Gabriel înnebunise, că de fapt nu mai vorbise cu Dumnezeu de nu știu cât amar de eoni, că inventase toate regulile pe care Dumnezeu cică i-ar fi poruncit să le creeze. A zis că nu exista niciun motiv pentru care Uriel să nu fie Mesagerul, fiindcă putea minți la fel de bine precum Gabriel. Așa că Uriel a aranjat să fie ucis.

Se holbează unul la celălalt, iar Raffe pare la fel de stupefiat ca Josiah.

— Și ce-i așa mare brânză? întreb. Regii noștri erau uciși tot timpul.

— Noi nu îi omorâm pe ai noștri, spune Josiah. Ultima dată când s-a întâmplat, Lucifer și armata sa au căzut. A fost o mare brânză, își înclină el capul către mine.

— Mda, am auzit de el, spun.

Raffe oftează neputincios.

— Nu pot face nimic din afară.

— Știu, spune Josiah. De asta trebuie să o lași pe Laylah să îți coase aripile. O să câștige altcineva alegerile, nu Uriel. Am răspândit vorba, încercând să dăm de Mihail, dar e puțin probabil să îl găsim la timp.

— De ce crede Laylah că m-ar vota pe mine, și nu pe Uriel?

— Tu încă mai ai adepți loiali. Au apărut zvonuri că te-ai fi întors, așa că ai grijă să le exploatezi în favoarea ta. Ai o șansă.

— Nu e de mirare că Mihail rămâne deoparte. După cum îl știu, ultimul lucru pe care ar vrea să îl facă e să fie Mesagerul. Nu poate conduce armate dacă stă la netezit pene și îngropat în administrație acasă.

— Tu ești singurul arhanghel care îi poate ține piept lui Uriel în momentul ăsta. Dacă Mihail câștigă în absență, ar trebui să îl înlocuiască un arhanghel până se întoarce. Dacă poți face asta, atunci Laylah te poate susține. Acum are toate motivele să vrea să îți recapeți aripile.

— Raffe, nu te poți încrede în el. Nu după tot ce a făcut.

— Știu că nu pare în regulă, spune Josiah, dar nu am făcut un jurământ, oare? Viață pentru viață. Mi-ai redat libertatea, salvându-mă de la sclavia eternă și mi-ai oferit șansa la o existență pentru care să merite să trăiesc. Iar eu ți-am dedicat-o ție.

Îl înfrunt cu privirea.

— Nu păreai atât de fericit să îl vezi în San Francisco.

— Am crezut că murise. Am crezut că eram eliberat de jurământ, liber să fiu pe cont propriu. Dar nu l-aș fi trădat niciodată pe Raphael. De ce crezi că a venit la mine? Sunt singurul care îi e în mod sigur loial. Singurul fără vreun clan, fără vreun neam, fără vreo onoare de protejat, care să suprime angajamentul meu față de el. Înțelegi?

Se uită la Raffe.

— Nu știam ce au de gând să îți facă. Am crezut că voiau doar să-ți reatașeze aripile. Laylah avea toate intențiile să ducă asta la îndeplinire, dar Uriel a aflat că erai aici, așa că i-a pierit curajul. Dar acum pur și simplu nu mai are de ales. Nu are cu cine să se alieze, în afară de tine. Și e singura care îți poate coase aripile la loc.

Această ultima parte merge direct la țintă. Cu brațul rupt al lui Doc, cine altcineva ar putea face operația?

— Rămâi fără timp, arhanghelule, spune el. Urmează alegerile. Și dacă nu îl poți opri pe Uriel, Mesagerul nostru va fi un ucigaș alienat mintal. Cuvântul său va fi lege și toți cei care i se vor opune vor cădea. Acesta ar putea fi începutul unui război civil. Am putea ajunge la exterminarea totală nu doar a omenirii, ci și a tuturor îngerilor care i se opun lui.

Pot simți tensiunea care iradiază dinspre Raffe. Cum ar putea refuza? Asta e șansa să își recapete aripile și să ducă lucrurile pe calea cea bună. Ar putea avea tot ce își dorește. Ar putea chiar să devină Mesager și să salveze pe toată lumea de la dezastrul ăsta apocaliptic.

Iar apoi ar pleca acasă, fără să se mai întoarcă vreodată cât trăiesc eu.

24.

— Tu unde vrei să acționezi? întreabă Raffe.

— În cuib, spune Josiah. Laylah e de gardă. Nu poate ieși. Dar te-aș putea băga înăuntru pe furiș.

— Du-te. Te urmez cu aripile imediat, spune el, dându-și jos rucsacul în care sunt împăturite aripile sale.

— Ar trebui să vin cu tine, îi spun.

— Nu poți.

Își dă jos haina și își pune rucsacul în față, peste piept. Își verifică breteaua din talie, să se asigure că stă cum trebuie. Nimeni altcineva nu ar arăta bine dacă ar purta așa un rucsac, dar lui îi vine ca o piesă de echipament militar, strânsă bine de pieptul său lat.

— Ai nevoie de cineva care să îți păzească spatele.

Se arcuiește și își deschide aripile așa cum mi-aș întinde eu picioarele după ce am stat prea mult în șezut.

— Josiah va trebui să o facă. Pentru tine e prea periculos. În plus, trebuie să ai grijă de familia ta.

Îmi vine un gând în minte.

— Oare Laylah ar putea să o ajute și pe Paige?

Urăsc și simplul fapt că spun asta, dar, având în vedere brațul rupt al lui Doc, la cine altcineva am putea apela?

— Dacă lucrurile se rezolvă pentru mine, voi vedea dacă o pot convinge să o ajute pe sora ta.

— Paige nu are mai mult timp decât ai tu.

— Va fi mai sigur pentru ea dacă mai întâi aflăm că ne putem încrede în Laylah.

Are dreptate, dar mintea mea continuă să zburde. Dau din cap.

— Cum rămâne cu sabia ta?

— Nu pot zbura cu ea dacă nu mă acceptă. Iar asta nu se va întâmpla până când nu îmi voi recăpăta aripile. Ai tu grijă de ea până mă întorc?

Dau afirmativ din cap, iar o căldură îmi cuprinde pieptul.

— Deci te întorci?

Mă privește cu îngrijorare.

Știu că am mai luat-o pe drumuri diferite înainte, dar de data asta pare pentru totdeauna. El e pe cale să se întoarcă în lumea îngerilor. Iar când o va face, va uita cu totul despre acea Fiică a Omului care i-a fost parteneră preț de câteva zile. A spus foarte clar că nu poate fi cu mine.

— Ăsta e un rămas-bun? întreb.

El dă din cap afirmativ.

Ne privim în ochi. Ca de obicei, nu am habar la ce se gândește. Aș putea încerca să-mi imaginez, dar ar fi de domeniul fanteziei.

El se apleacă, iar buzele lui ezită la o distanță minusculă de ale mele. Închid ochii, simțind fiorul anticipării.

Își apasă apoi buzele peste ale mele. Căldura lui se răspândește, de pe buzele mele, până în pieptul meu, apoi în stomac. Timpul se oprește și uit de orice altceva – de apocalipsă, de dușmani, de priviri, de monștrii din noapte.

Nu simt altceva decât sărutul.

Nu sunt altceva decât fata lui Raffe.

Apoi el se retrage.

Își apasă fruntea de a mea și pot simți lacrimi înțepătoare printre gene.

— Ai să îți recapeți aripile, înghit eu în sec și continui să vorbesc repede, înainte să înceapă să-mi tremure vocea. Vei deveni Mesager, iar ei te vor urma, fiindcă vei fi liderul lor. Apoi îi vei duce pe îngeri acasă, departe de aici. Promite-mi că, atunci când vei deveni Mesager, îi vei lua de aici, departe de noi toți.

— Nu sunt șanse prea mari să devin eu Mesager, dar da, voi face tot ce îmi stă în putere să îi duc de aici.

Iar el va fi primul care pleacă.

Înghit în sec.

Rămânem așa preț de câteva clipe în care ni se amestecă respirațiile.

Vântul începe să sufle mai tare și pare că am fi doar noi doi pe lume.

Apoi, își aranjează postura, legănându-se în direcția opusă.

— Nu e vorba despre ce îmi doresc sau de ce am eu nevoie. Oamenii mei, întreaga structură a societății mele este pe cale să fie destrămată. Nu pot lăsa asta să se întâmple.

— Nu ți-am cerut asta, îmi încrucișez eu ușor brațele peste mijloc. Ești singura speranță și pentru oamenii mei. Dacă preiei

controlul și îi duci înapoi de unde au venit, va fi salvată și lumea mea. Însă tu nu vei fi cu mine.

El scutură trist din cap.

— Există reguli după care trăim. Suntem soldați, Penryn. Războinici legendari, dispuși să facă sacrificii legendare. Noi nu cerem. Noi nu alegem.

Spune asta ca pe un motto, o pledoarie pe care a mai spus-o de mii de ori.

Îmi dă încet drumul, împingându-mă ferm la o parte.

Îmi dă părul de pe față, îmi mângâie obrazul. Îmi privește toate trăsăturile feței, pentru a le ține minte. Un zâmbet vag îi apare pe buze.

Apoi lasă mâna jos, se întoarce și se avântă în aer.

Îmi acopăr gura să nu îl strig să se-ntoarcă.

Vântul de octombrie îmi flutură părul. Pe lângă mine, plutesc frunze uscate, pierdute și abandonate.

25.

Ar trebui să plec.

Să întorc spatele și să plec din locul ăsta.

Dar îmi simt picioarele ca și cum ar fi prins rădăcini pe trotuar. Stau acolo, îngrijorată. Îngrijorată că e o capcană, îngrijorată că nu îl voi mai vedea, îngrijorată că e din nou în mâinile dușmanilor săi.

Mă simt atât de pierdută în toate aceste lucruri care s-ar putea întâmpla, încât nu aud pașii din spate decât atunci când sunt mult prea aproape ca să mai pot fugi.

Oamenii ies din clădiri. Unul, cinci, douăzeci. Cu toții sunt îmbrăcați în cearșafuri și sunt rași în cap.

— I-ați ratat, spun. Oricum, nu era mare lucru de văzut.

Vin spre mine din toate direcțiile.

— Nu suntem aici pentru ei, spune cineva care are vârful capului mai bronzat decât al celorlalți, ca și cum s-ar rade deja în cap de ceva timp. Stăpânilor le place să își rezolve problemele între patru ochi. Înțelegem asta.

— Stăpânilor?

Grupul continuă să se apropie de mine și încep să mă simt încolțită. Ăștia sunt membri de cult, nu găști de stradă. De obicei, nu atacă oameni. Totuși, pun mâna pe ursuleț, care îmi atârnă pe șold.

— Nu, nu pentru ei ne aflăm aici, se aude o voce de femeie. Nimeni nu a pus o recompensă pe capul prietenului tău înger.

Apoi o văd – e femeia care i s-a oferit lui Paige.

— Presupun că ar fi trebuit să o las să te mănânce.

Femeia mă săgetează cu privirea, ca și cum aș fi umilit-o prin faptul că i-am salvat viața.

Scot ursulețul și prind bine mânerul sabiei. E rece și grea și gata de luptă. Dar am dubii în a o folosi împotriva lor. Cu toții avem deja destui dușmani care încearcă să ne omoare, fără să trebuiască să ne luptăm unii cu alții.

Fac un pas în spate de lângă Cap Bronzat. Cercul se strânge în jurul meu.

— Chiar aveți de gând să îi faceți vreun rău surorii Măriei Sale?

Sper că ei chiar cred în propria lor poveste.

— Nu, nu vrem să îți facem niciun rău, spune Cap Bronzat și se întinde spre mine.

Mai fac un pas în spate și scot sabia.

O mână ce ține o cârpă îmi apare din spate și mi se fixează peste gură și nas. Cârpa duhnește a ceva oribil, care mă lovește direct în cap și face ca totul să pară încețoșat.

Încerc să mă împotrivesc.

Știam că e o capcană. Dar nu realizasem că era o capcană înscenată mie.

Gândurile încep să mi se amestece aiurea.

Aroma înțepătoare a chimicalelor, arsura de la fumul ce îmi coboară pe gât – astea sunt ultimele lucruri pe care mi le amintesc înainte ca lumea mea să apună în întuneric.

26.

Mă trezesc clipind la lumina soarelui pe bancheta din spate a unui Rolls Royce. Totul e neted și strălucitor și lustruit. Se aude cântând muzica unei mari trupe cu o fidelitate splendidă. Șoferul poartă un costum negru și șapcă de conducător auto. Mă privește prin oglinda retrovizoare în timp ce îmi recapăt cunoștința.

Îmi simt tot capul în ceață, iar nasul îmi e încă îmbâcsit de miros de chimicale. Ce s-a întâmplat?

Ah, da, cultul… Ridic mâna și îmi ating părul, să fiu sigură că e acolo. Nu poți ști niciodată.

Părul e încă acolo, dar sabia nu e. Doar ursulețul de pluș atârnă gol pe bretea. Netezesc blănița fină, întrebându-mă ce au făcut cu sabia mea. E prea prețioasă să o fi lăsat pe undeva și cam grea să o fi dus prea departe. Nu pot decât să sper că au pus-o în portbagaj sau undeva pe aproape, să o aibă drept dovadă că au prins fata care trebuie pentru a primi recompensa.

Mașina mea arată ca și cum ar face parte dintr-un convoi asortat de mașini clasice – mai e una în fața noastră și una în spate.

— Unde mergem?

Îmi simt gâtul de parcă ar fi presărat cu nisip.

Șoferul nu răspunde. Tăcerea lui îmi dă fiori de groază.

— Alo? întreb. Nu trebuie să îți faci griji că ne-ar putea auzi cineva. Îngerilor nu le place tehnologia Omului. Nu au vreun microfon pe aici sau ceva.

Tăcere.

— Mă poți auzi? Ești surd?

Șoferul nu răspunde.

Poate că îngerii și-au dat seama de faptul că nu suntem atât de desăvârșit constituiți precum sunt ei. Poate au realizat valoarea unora dintre defectele noastre și au angajat un șofer surd, astfel încât să nu mă audă, să nu poată fi convins de nimic.

Mă aplec în față și îl bat pe umăr. Când o fac, îi zăresc restul feței în oglinda retrovizoare.

Carnea roșie a gingiilor sale și a obrajilor e la vedere. E ca și cum jumătate din față i-ar fi fost smulsă. Dinții îi sunt expuși, de parcă ar fi un schelet viu. Ochii lui sunt fixați pe mine în oglindă. Îmi privește reacția.

Înghet. Îmi vine să mă dau brusc înapoi, dar el se uită la mine. Ochii săi nu sunt ochi de monstru. Sunt ochii unui om care se așteaptă ca încă cineva să se dea înapoi speriat și să se ferească de el.

Îmi mușc buza, ca să nu scot niciun sunet. Mâna îmi ezită deasupra umărului său. Ezit un moment, apoi îl bat blând pe umăr.

— Scuză-mă, îi spun. Mă poți auzi?

Continui să îl privesc în oglindă, să știe că i-am văzut chipul.

Umărul lui pare solid, așa cum ar trebui un umăr să fie. Asta e o ușurare, atât pentru el, cât și pentru mine. Probabil nu e vreun nou vampir creat de îngeri, ci un om obișnuit pe care l-au rănit.

La început, presupun că va continua să mă ignore. Dar apoi dă ușor din cap în semn că da.

Ezit, întrebându-mă dacă ar trebui să ignor ceea ce este evident sau dacă ar trebui să îl întreb ce a pățit la față. După ce am petrecut timp cu prietenii surorii mele, știu că oamenii cu dizabilități și-ar dori uneori ca ceilalți să îi întrebe pur și simplu și apoi să treacă peste, iar alteori, și-ar dori să fie tratați normal și să nu fie definiți de dizabilitățile lor. Aleg să continui cu problema actuală.

— Unde mergem?

Mențin o voce cât de prietenoasă și normală pot.

Nu spune nimic.

— Ai prins fata greșită, să știi. Mulți oameni au arme. Doar pentru că am o sabie, nu înseamnă că sunt fata pe care o caută îngerii.

El continuă să conducă.

— În regulă, am înțeles. Dar chiar ai impresia că îngerii îți vor oferi protecție? Chiar dacă nu te omoară astăzi, de unde știi că nu o vor face săptămâna viitoare? Mă îndoiesc că fiecare înger va primi o notificare cu poza ta, în care se va spune că ai capturat fata pe care au vrut-o.

Muzica celebrei trupe continuă să umple atmosfera din mașină, iar el continuă să conducă.

— Cum te cheamă?

Niciun răspuns.
— Crezi că ai putea încetini puțin? Poate mai mult? Poate chiar să oprești vreo zece secundițe și să mă lași să ies? S-a făcut o greșeală. Nu e locul meu aici. Dacă stai să te gândești, nici al tău nu e.
— Atunci care e locul meu?
Vocea îi e dură și plină de mânie.
E greu să îl înțeleg. Îmi închipui că nu e ușor să vorbești când ți-au fost smulse buzele. Îmi ia vreun minut să îmi traduc în minte ce am auzit.
Am mai multă experiență decât majoritatea în a-mi da seama ce spune cineva cu un defect de vorbire. Paige avea câțiva prieteni cu dizabilități care îi împiedicau să comunice cu ușurință. Doar cu răbdarea pe care o avea față de prietenii ei și cu traducerile pe care mi le făcea ea am reușit în sfârșit să îi înțeleg. Acum îmi vine aproape natural.
— Locul tău e cu noi, îi spun. Cu rasa umană.
Nu asta mi-a tot repetat Raffe? Că eu aparțin rasei umane, iar el nu? Încerc să alung gândul ăsta.
Șoferul îmi aruncă o privire uimită prin oglinda retrovizoare. Nu s-ar fi așteptat să înțeleg ce spune. Probabil a vorbit doar ca să mă sperie cu ciudățenia lui. Își mijește ochii, întrebându-se dacă încerc vreo șmecherie cu el.
— Rasa umană nu mă mai vrea.
Mă privește ca și cum ar bănui că din pur noroc l-am înțeles data trecută.
În mod straniu, spune lucrurile pe care Raffe nu le spune despre el însuși și despre propria sa situație. Oare Raffe se vede la fel de deformat în ochii îngerilor?
— Mie îmi pari uman.
— Atunci trebuie că ești oarbă, spune el enervat. Toți ceilalți țipă când mă văd. Dacă aș pleca acum, unde m-aș duce? Despre cine aș putea spune că e de-al meu? Până și propria mea mamă ar fugi de mine în momentul ăsta.
Dincolo de vocea sa enervată, e o întreagă lume a tristeții.
— Nu, nu ar face-o – sau cel puțin mama mea nu ar face-o, gândesc eu. În plus, dacă ai impresia că ești cel mai hidos lucru pe care l-am văzut săptămâna asta, atunci, frate, ai multe de învățat despre ce se întâmplă pe-aici.
Îmi aruncă o privire prin oglindă.

— Scuze. Nici măcar nu ești în ligă, sinceră să fiu. Va trebui pur și simplu să te mulțumești să fii categorisit ca fiind perfect uman, la fel ca noi, ceilalți.

— Ai văzut oameni care arată mai oribil decât mine?

— Oh, da, la naiba. Am văzut oameni care te-ar face pe tine să fugi și să țipi. Chiar o prietenă de-a mea. E dulce și bună la suflet și îmi e dor de ea. Dar Clara s-a întors la familia ei, iar ăsta e cel mai bun lucru pe care i-l pot dori acum.

— Oamenii ei au primit-o înapoi? întreabă el cu neîncredere în voce, dar cu speranță în ochi.

— A fost nevoie de ceva muncă de convingere, dar nu foarte multă. Ei o iubesc, iar asta îi face să treacă peste aspectul exterior. Oricum, unde mergem?

— De ce ar trebui să îți spun? Doar te prefaci prietenoasă cu mine ca să obții ce îți dorești. Apoi vei fugi la prietenii tăi și le vei spune ce ciudățenie sunt. Și cum chiar am crezut că aș putea să nu îți provoc repulsie.

— Nu te mai gândi doar la tine. Cu toții suntem în pericol. Trebuie să colaborăm și să ne ajutăm unii pe alții dacă putem. Asta a sunat prea mult a Obi. Poate că gemenii au dreptate și avem, într-adevăr, ceva în comun. În plus, nu te-am rugat să faci nimic deocamdată. Ți-am cerut doar informații.

Mă cercetează prin oglindă.

— Mergem la cuibul din Half Moon Bay.

— Și apoi?

— Și apoi, te predăm îngerilor. Membrii din Zorii Noi își pot lua recompensa, dacă îngerii vor fi într-o dispoziție generoasă, iar eu voi putea să trăiesc în continuare.

— Deci totul e la mila invadatorilor noștri.

— Vrei să știi ce am pățit la față?

Nu vreau. Nu pare a fi o poveste pe care aș vrea s-o aud.

— Mi-au smuls-o așa, de distracție. Jumătate din față. M-au jupuit, presupun. A fost cel mai crunt lucru pe care mi l-aș fi putut imagina. De fapt, nu mi l-aș fi putut imagina înainte. Știi cum e să ți se schimbe viața așa? Într-un moment să fii normal, iar în următorul să fii o ciudățenie monstruoasă? Știai că eram actor? pufnește el. Mda, trăiam din zâmbetul meu fermecător. Acum nici măcar nu mai am buze cu care să zâmbesc.

— Îmi pare rău. Uite, știu că ți-a fost greu.

Nu mă pot gândi la ce altceva aș putea spune.

— Nici nu îți imaginezi.

— Ai fi surprins. Doar pentru că nu am o problemă din afară, pe care să o poată vedea tot restul lumii, nu înseamnă că nu sunt varză pe dinăuntru. Și asta poate fi la fel de greu.

— Scutește-mă cu anxietățile tale de adolescentă egocentrică. Ce simți tu nici nu se compară cu felul în care mă simt eu.

— O, Doamne, bine, spun. Pentru că tu nu te scalzi deloc în egocentrism. Acum văd asta.

— Ascultă, copile. Nu am vorbit cu nimeni de săptămâni întregi. Credeam că îmi lipsea asta, dar m-ai făcut să-mi dau seama că nu-mi lipsește deloc.

Muzica umple atmosfera din mașină într-un stil de lume străveche, înainte ca el să vorbească din nou.

— De ce ar trebui să te ajut, din moment ce nimeni nu se deranjează să mă ajute pe mine?

— Pentru că ești o ființă umană morală.

— Mda, una care își dorește să trăiască. Dacă îți dau drumul, vor veni să mă omoare.

— Dacă nu îmi dai drumul, nu te vei mai simți prea uman oricum. Să fii uman nu înseamnă să te integrezi ori să arăți ca noi, ceilalți. E vorba despre ce ești și ce ești dispus să faci ori să nu faci.

— Oamenii ucid tot timpul.

— Nu și cei cu moralitate.

Afară, lumea părăsită trece pe lângă noi. Presupun că nimeni nu vrea să fie aproape de noul cuib. Probabil lumea e purtată pe drumuri de petrecerea apocalipsei.

— Chiar ai ucis un înger? întreabă el.

— Mda. Am ucis doi.

— Ești singura care a făcut asta, dintre cei pe care i-am întâlnit. Ce se întâmplă dacă te las să pleci?

— Mă întorc la familia mea și încerc să ne țin în viață.

— Pe toți? Ai încerca să ne ții pe toți în viață?

— Mă refeream la familia mea. E destul de greu și asta. Și cum crezi că aș putea să îi țin pe toți în viață?

— Dacă nici măcar singura care a ucis un înger n-o poate face, atunci cine ar putea?

E o întrebare bună, una la care îmi ia un minut să găsesc răspunsul.

— Obadiah West poate. El și luptătorii săi pentru libertate. Eu sunt doar o adolescentă.

— Istoria e plină de adolescenți care au condus lupte. Ioana d’Arc. Okita Soji, samuraiul. Alexandru cel Mare. Cu toții erau adolescenți când au început să își conducă armatele. Cred că s-au întors acele vremuri, copilă.

27.

Mergem calm, ocolind mașinile abandonate pe drum. Ocazional, văd oameni care se împrăștie când ne zăresc mașina. Trebuie că e o priveliște stranie, un convoi de lux trecând pe drum. Nu că n-ar fi luat toată lumea câte-o mașină scumpă pentru a o încerca, dar acea etapă s-a încheiat după primele două săptămâni. Pe urmă, tot ce conta era să fii cât mai discret.

Kilometrii trec, iar eu încerc să mă gândesc cum și unde să îmi plănuiesc evadarea. Ne mișcăm prea repede ca să pot sări din vehicul. Exact în momentul în care decid că nu voi putea să o iau la fugă, încetinim înaintea unui blocaj.

E un blocaj rutier chiar în fața noastră.

La prima vedere, ambuteiajul pare un scarabeu metamorfozat, crescut să umple întregul drum. Mașinile sunt amplasate aproape artistic pentru a face ca totul să pară o coincidență, dar intuiția îmi spune că e probabil un aranjament tactic.

Șoferul meu se apleacă și scoate un pistol. Nu am sabia la mine, așa că sunt pe cont propriu.

Verific degajată ușa din spate, să văd dacă pot s-o tai. Dar, înainte de a putea face vreo mișcare, câțiva bărbați înarmați ies la iveală din spatele mașinilor. De-a lungul gâturilor, fețelor și mâinilor au tatuaje scrijelite neprofesionist. O bandă de stradă.

Se apropie de noi cu bâte și leviere. Unul dintre ei aruncă un levier în parbriz, iar sunetul ca de tunet al loviturii mă face să tresar pe scaun.

Parbrizul devine alb de la milioanele de crăpături produse în jurul zonei de impact, însă restul geamului e intact.

Bâtele de baseball lovesc ușile și capota. Membrii găștii se împrăștie pentru a ataca celelalte mașini. Perfecțiunea strălucitoare a Rolls-Royce-ului nostru vechi se transformă într-o mașină de curse de tamponări[1].

[1] Demolition derby (în lb. engleză în original) – curse de mașini în care șoferii se tamponează reciproc, apărute în Statele Unite în anii ’50. (*N. red.*).

Geamul din dreapta al mașinii din fața noastră se lasă în jos înainte ca oamenii să ajungă la ea. Țeava neagră a unui pistol-mitralieră Uzi iese la iveală.

Îmi las capul în jos de îndată ce încep focurile de armă. Sunetul sacadat al Uzi-ului e asurzitor chiar și cu urechile acoperite de mâini.

Când se oprește, după câteva secunde, nu pot auzi decât țiuitul din urechi. Ar putea trece un tren pe lângă mine și nu mi-aș da seama.

Îmi ridic puțin capul pentru a vedea ce se petrece. Doi membri de cult cu capetele rase și robe făcute din cearșafuri – un bărbat, o femeie – stau lângă mașina noastră ținând în mână Uzi-uri identice și scrutând zona.

Trei bărbați sunt căzuți la pământ pe drum, sângerând. Unul a căzut lângă o piatră funerară ad-hoc de la marginea drumului. Aceste sanctuare de stradă au apărut peste tot după Marele Atac. Poze cu cei iubiți, flori uscate, animale de pluș, fițuici scrise de mână care varsă cuvinte de iubire și pierdere.

Pe poza înrămată a unei fetițe căreia îi lipsește un dinte din față lucește sânge proaspăt.

Am presupus mereu că pietrele funerare de pe marginea drumului sunt pentru oamenii care au murit din cauza îngerilor. Acum mă întreb câți dintre ei au murit din cauza altor oameni.

Ceilalți atacatori s-au făcut nevăzuți.

După câteva secunde, membrii de cult sar în două dintre cele mai mari mașini din ambuteiaj. Dau la o parte restul mașinilor abandonate, izbindu-le din cale precum niște tancuri pentru a crea o cărare pentru noi. Când termină, se urcă înapoi în mașinile lor și continuăm să mergem.

•

Pe când ajungem la cuib, simt cum șoferul transpiră frică. E mai speriat decât mine, ceea ce spune multe.

Tragem mașina pe partea laterală a clădirii principale a hotelului. Pare mai mult o moșie decât un hotel, cu un conac întins, teren de golf și o cale de acces circulară. În față sunt amplasați paznici îmbrăcați oficial.

Stomacul mi se strânge la gândul că mă întorc în acest loc. Ultimele două dăți în care am fost aici, abia am scăpat cu viață.

Mașinile se opresc, iar membrii cultului ies. Unul dintre ei îmi deschide ușa ca un valet, de parcă s-ar aștepta să cobor ca o

lady care participă la un dineu. Mă trag în partea opusă a mașinii și mă chircesc într-un colț. Nu are niciun rost să o iau la fugă cu atâția îngeri în preajmă, dar nici nu trebuie să le fac treaba mai ușoară.

Îl lovesc cu piciorul pe tipul care se apleacă să mă tragă afară. Acum încep să pară și rușinați, nu doar speriați. Până la urmă, însă, deschid ușa pe care mă sprijineam și mă scot afară în țipete și lovituri de picioare.

Le trebuie patru oameni ca să mă ia pe sus și mă bucur că șoferul meu nu e unul dintre ei. Tipul care mă ține tremură, dar nu cred că e din cauză că îi este frică de mine. Indiferent de ce le spune noua lor religie despre îngeri, ei știu cu siguranță că sunt violenți și nemiloși.

— Am adus-o pe fată în schimbul promisiunii de siguranță, spune Cap Bronzat.

Paznicii mă evaluează. Ochii lor par dăltuiți în piatră – străini și lipsiți de sentimente. Penele de pe aripile lor se zburlesc în bătaia brizei.

Unul dintre ei ne face semn să îl urmăm către intrarea principală.

— Poți să vii pe propriile picioare, sau te putem droga și târî până acolo, spune Cap Bronzat.

Ridic mâinile în semn de predare. Îmi dau drumul, însă rămân la câțiva centimetri de mine. Mergem de-a lungul căii de acces circulare până la intrarea principală, urmăriți de fiecare înger postat pe acoperiș și în balcoane.

Ne oprim în fața ușilor duble din sticlă. Unul dintre paznici intră. Așteptăm în liniște sub privirile de prădător a mult prea multor războinici. Acoliții se duc grăbiți la portbagajul uneia dintre mașini și scot sabia de acolo. E nevoie de doi dintre ei pentru a o târî de-a lungul căii de acces.

Apoi ușile de sticlă se deschid, iar câțiva îngeri ies la iveală. Unul dintre nou-veniți e soldatul lui Uriel, cel care l-a ajutat să se pregătească pentru ultima petrecere.

Bărbații se închină profund în fața îngerilor.

— Am adus-o pe fată, după cum am promis, stăpânii noștri.

Lacheul înger aprobă din cap către paznici, care apoi mă apucă de brațe.

Când lasă sabia la picioarele soldatului lui Uriel, el spune.

— Îngenuncheați.

Bărbații îngenunchează în fața lui ca niște prizonieri care își așteaptă execuția. Îngerul îi însemnă pe frunte cu o unsoare neagră.

— Asta vă asigură protecție în fața îngerilor. Niciunul dintre noi nu se va atinge de voi atât timp cât purtați acest semn.

— Iar restul celor din grupul nostru loial? întreabă Cap Bronzat, privindu-l de jos pe înger.

— Aduceți-i la noi. Vă vom însemna pe toți. Să fie știut că putem fi generoși cu cei care ne servesc.

— Să fie știut că ei i-au sfâșiat pe cei din ultima tură de servitori, le spun membrilor cultului.

Bărbații mă privesc înfricoșați, părând a se îngrijora. Mă întreb dacă au habar de masacrul petrecut aici.

Îngerii mă ignoră.

— Continuați cu treaba bună și poate că vă vom permite să ne serviți în ceruri.

Oamenii încearcă să facă plecăciuni și mai adânci, apăsându-și corpurile de pământ.

— E onoarea noastră să ne servim stăpânii.

Aș fi scos un sunet de greață dacă n-aș fi fost atât de speriată.

Mă bagă în clădire. Sabia mea râcâie pavajul în timp ce un înger o trage în spatele nostru.

28.

Înăuntru, vestibulul e aglomerat și vuiește de zgomot, fiecare centimetru din spațiu colcăie de îngeri. Fie au intrat cu toții în hotel, fie numărul lor a crescut peste noapte.

Probabil că s-au adunat pentru alegeri. Asta ar explica prezența îngerului gazdă pe care l-am văzut venind înspre noi.

Mulțimea se dă la o parte ca să trec.

E probabil sunetul sabiei târâte în urma mea cel care a atras atenția tuturor. Cu toții se holbează în timp ce trecem. Mă simt ca o vrăjitoare purtată prin centrul orașului la paradă. Cred că sunt norocoasă că nu aruncă cu roșii stricate în mine.

În loc să mă ducă într-o încăpere, mă trec prin clădire și apoi mă scot afară pe peluza pe care a avut loc masacrul. Mă afișează acolo unde să mă poată vedea toți îngerii.

Încă sunt pete de sânge uscat pe terasă. Aparent, nimeni nu a rămas să curețe după ei. Tot locul e vraiște. Costume și confetti sunt așternute pe podea și, pentru un oarecare motiv, gazonul e răscolit de parcă o armată a trecut prin el cu lopeți.

Peste tot pe gazon au răsărit semne. Ultima dată când am fost aici, era o singură cabină, dar acum sunt cabine peste tot. Par a fi grupate în trei tipuri – roșu, albastru și verde. Nu pot citi simbolurile de pe stindardele colorate, dar îl recunosc pe al lui Uriel de când mi l-a arătat Raffe. Al lui e stindardul roșu.

Celelalte două stindarde de pe fiecare pâlc de cabine sunt unul albastru-azuriu cu simboluri compuse din linii curbe și puncte și celălalt verde-praz cu linii punctate care curg în diferite grosimi. Deși nu le pot citi, îmi plac mai mult decât cele ale lui Uriel, care sunt toate cu simboluri unghiulare și de un roșu-țipător.

Îngerii zboară pe tot cerul și calcă pe gazonul care a fost cândva un teren de golf. Încep să se adune în jurul stindardelor colorate, arătând a aparține unor echipe distincte. Mulți dintre îngeri scandează „Uriel! Uriel! Uriel!” În apropierea cabinelor cu stindarde roșii, de parcă ar fi la un meci de fotbal.

Al doilea cel mai mare grup se adună lângă cabinele cu stindarde verzi și strigă „Mihail! Mihail! Mihail!”

Și câțiva care au mai rămas se adună în jurul cabinelor albastru-azuriu și încep să strige „Raphael! Raphael! Raphael!”

Cei mai mulți dintre îngeri freamătă în zbor sau între cabine, de parcă ar fi indeciși. Dar pe măsură ce suporterii lui Raffe continuă să scandeze, tot mai mulți soldați li se alătură și strigă împreună cu ei.

Sunt atât de surprinsă încât mă opresc la un semn din mijlocul peluzei. Paznicii mei trebuie să mă târască de acolo.

— Raphael! Raphael! Raphael!

Sper că e pe undeva aproape și își aude oamenii scandându-i numele.

Aici e locul lui.

Gândul acesta reverberează prin mintea mea pentru că încă îmi e greu să cred asta. Îngerii nu sunt făcuți să fie solitari, iar el a fost singur pentru prea multă vreme.

Oare visează la asta? Să își recapete aripile și să fie primit călduros în rândurile lor? Să își conducă soldații și să facă parte din trib?

— Raphael! Raphael! Raphael!

Sigur că visează. Nu asta mi-a tot spus în tot acest timp? Locul său e cu ei, nu cu mine.

Mă întreb dacă și-a recăpătat aripile de înger. E oare pe punctul de a primi tot ceea ce își dorește? Pe punctul de a se întoarce în lumea lui?

Expediez rapid restul gândurilor în subsolul minții și mă aplec cât pot de tare să închid ușa. Nu prea îmi iese. Mi s-a întâmplat tot mai des asta.

Are loc o încăierare în pâlcul de cabine din dreapta mea. Unii se încleștează în aer. Alții se luptă pe pământ. Îngeri care hoinăreau pe gazon se ridică în zbor pentru a vedea lupta.

Patru luptători împotriva a doisprezece, spectatorii scandează. Nimeni nu își folosește sabia. E mai mult o competiție decât o luptă crâncenă.

Grupul mai mic îi azvârle pe îngerii din grupul mai mare ca pe niște păpuși din cârpe. Încăierarea s-a încheiat în câteva secunde.

Când ultimul dintre ei e la pământ, cu un alt luptător țintuindu-l cu propriul corp, câștigătorul exclamă:

— Raphael! Primul vot merge la arhanghelul Raphael!

Cei patru luptători care au biruit sar cu brațele în aer în semn de victorie și urlă la ceruri. Și îmi dau seama de ceva. În ciuda faptului că suporterii lui Raphael sunt mai puțin numeroși, ei sunt cei mai duri, cei mai fioroși și cei mai iscusiți luptători.

Apoi, aproape imediat, îngerii spectatori se adună în congregație la un alt pâlc de cabine. O altă luptă începe aici.

În câteva secunde, următoarea tură de vot a fost decisă, cineva strigă:

— Mihail! Următorul vot merge la arhanghelul Mihail!

Mulțimea aplaudă.

E haos pur, dar, în același timp, toată lumea pare să știe regulile. Cred că echipele câștigătoare ale fiecărei facțiuni câștigă câte un vot pentru candidatul lor favorit. Arhanghelul cu cele mai multe lupte câștigate probabil câștigă și alegerile. Deci alegerile lor nu țin doar de numărul de oameni care te susțin, ci de cât de buni luptători sunt.

Paznicii mei mă împing în față, dar nici măcar nu se uită la mine. Se uită la luptătorii înaripați și înnebuniți cum își joacă ei rolul în alegeri.

Câțiva dintre îngeri sunt vopsiți pe față cu ceva ce arată ca sângele. Alții mârâie în timp ce survolează deasupra vaselor sparte și a sticlelor de șampanie zdrobite. Cei care încă poartă smochinguri le sfâșie de pe umeri, rupându-le la cusături.

Au încetat să se mai prefacă civilizați și dau frâu liber barbariei din ei.

Nu e deloc de mirare că Uriel apelează la asemenea josnicii extreme. Raffe și Mihail sunt războinici cu armate de luptători care le sunt loiali. Uriel e doar un politician și probabil că n-ar avea nicio șansă dacă n-ar fi oferit o apocalipsă legendară ca ospăț pentru luptătorii înnebuniți și însetați de sânge.

Să fii singurul om în mijlocul tuturor acestor acte de violență mă face să simt că destinul meu e pecetluit. Am de așteptat până la finalul turului de scrutin ca să mă omoare. Mă întreb cât va mai dura.

Atunci când paznicii mă împing prin învălmășeală și mă duc pe podium, tremur până în măduva oaselor și mă lupt ca să îmi țin picioarele în mișcare. Sunt înconjurată de o mare de îngeri frenetici și nu văd nicio cale de scăpare.

29.

Până acum, alegerile sunt surprinzător de strânse. Surprinzător pentru că Uriel a făcut campanie foarte multă vreme, în timp ce Raphael și Mihail nici măcar n-au fost aici.

— Nu vreau să întrerup festivitățile, strigă Uriel de undeva din aer, dar asta e ceva ce merită văzut.

Descinde în direcția podiumului de la marginea gazonului.

Paznicii mă târăsc pe trepte pentru a-l întâlni. Îngerii urcă treptele de pe partea cealaltă, trăgând după ei două cuști imense care colcăie de draci uriași și urlători.

Un alt grup urcă cu o a treia cușcă între ei. Între dracii care se ciomăgesc în spatele gratiilor se află Beliel.

Nu l-am mai văzut de când am fost pe insula Angel. Pare că asocierea lui cu dracii nu a dat roade. Demonul stafidit se prinde de gratii cu mâinile uscățive. Privește în jur, evaluându-și gazdele.

Uriel se îndreaptă către mulțime.

— Înainte să vă decideți pentru care candidat vreți să luptați, am două informații cruciale pe care să le luați în considerare.

Sună de parcă ar fi cu totul imparțial în situația de față.

— În primul rând, am găsit draci furișându-se mult prea aproape de cuib, spune Uriel. Cu siguranță ne putem aștepta la ei într-o Gheenă precum Pământul, dar aș vrea să aruncați o privire mai atentă la aceștia doi în special.

Doi îngeri pășesc în față, fiecare ținând câte-un drac pătat pe care l-au cules dintr-o cușcă. Sunt considerabil mai mari și se zbat mai fioros decât ceilalți.

— Aceștia nu sunt de rasă locală, spune Uriel. Uitați-vă bine la ei. Dracii aceștia au răsărit direct din Gheenă.

Și chiar așa era. Îi recunosc ca fiind cei care m-au urmărit din iadul lui Beliel. Îngerii amuțesc.

— Probabil că țineți minte că am exterminat această rasă abilă, i-am ras de pe toate fețele lumilor cunoscute pentru a scăpa de ferocitatea lor și de obiceiul lor nenorocit de a-i organiza pe ceilalți, spune Uriel. Singurul loc în care mai pot fi găsiți sunt în Gheenă.

Ochii lui străbat mulțimea.

— Cu toții știm că nimic nu iese din Gheenă fără a i se da drumul de acolo. Dracii care infestează lumea aceasta au devenit minori și stupizi. Aceștia, în schimb, sunt proaspăt ieșiți din lumea infernală și sunt conduși de acest demon. Arată spre Beliel.

Beliel încă nu e vindecat, dar are câteva petice de piele roz proaspăt crescute pe față. Arată oribil, de parcă ar fi fost năpăstuit de vreo boală fabricată în laborator. Pielea încă îi e cojită și ofilită, dar acum e străbătută de pete de piele nouă, roz. Spatele îi sângerează, ca și cum corpului îi e deosebit de dificil să se vindece din cauza aripilor tăiate.

— Undeva, s-au deschis porți către Gheenă, spune Uriel. Undeva, bestia pândește și își asmute creaturile. Undeva, apocalipsa începe fără noi.

Face o pauză.

— Așa cum am promis în trecut (și continui să o fac și astăzi) alegeți-mă pe mine și, până la răsărit, veți fi războinici legendari ai apocalipsei. Raphael e absent. Mihail e absent. Dacă alegeți pe unul dintre ei ca Mesager, gloria apocalipsei se va stinge până vor apuca să vă conducă în luptă. Veți fi probabil morți până atunci, sau mai rău, veți fi ofiliți, neantrenați și nepregătiți. Nu puteți ști niciodată. Se poate întâmpla.

O chicoteală supusă se aude prin mulțime.

— A doua chestiune pe care aș vrea să v-o prezint, spune Uriel, e fata.

Paznicii mă împing în mijlocul scenei.

— Dacă abia ați ajuns, vă mulțumesc că ați traversat distanțe atât de vaste pentru a participa la alegeri. Mulți dintre voi nu ați fost prezenți în timpul luptei de pe plajă, când unul de-al nostru a fost răpus de această Fiică a Omului. Dar știu că ați auzit cu toții povestea. Sunt aici ca să vă spun că e totul adevărat. Această fată, pe cât de măruntă pare, a reușit să convingă o sabie de înger să se lase mânuită de ea. Iar ceea ce e și mai uimitor – Uriel face o pauză pentru efect – a folosit sabia pentru a-l omorî pe unul dintre noi.

Lasă această informație să se sedimenteze. Observ că n-a spus nimic despre faptul că sabia mea le-a comandat celorlalte săbii să se oprească din luptă. Dacă ar ști că sabia care le-a dominat pe toate celelalte se numește Ursul Pooky…

— Am capturat-o cu cea mai mare viteză și am cerut să fie adusă la judecată. E timpul să ne răzbunăm fratele căzut în luptă.

Mulțimea aclamă.

30.

— Uriel l-a răpus pe Arhanghelul Gabriel! îndrept eu degetul spre Uriel. Inventează o falsă apocalipsă pentru a deveni noul Mesager!

Mulțimea se liniștește. Nu mă gândesc, pentru nicio secundă, că ei mă cred. Dar mă gândesc că sunt îndeajuns de interesantă pentru ei încât să mă asculte, cel puțin deocamdată.

— Dacă nu mă credeți, începeți să investigați!

Uriel chicotește.

— Gheena e o pedeapsă prea blândă pentru ea. Ar trebui sfâșiată de draci. Ce bine că avem câțiva chiar aici!

— Nu pot avea parte și eu măcar de un proces de formă? Ce fel de justiție e și asta?

Știu că asta nu va duce la nimic, dar chiar acum sunt prea înflăcărată ca să-mi țin gura închisă.

Uriel ridică din sprâncene.

— E și asta o idee. Să-i oferim un proces?

Spre surprinderea mea, îngerii îi țin isonul.

— Proces! Proces! Proces!

După cum scandează, par niște romani la amfiteatru, cerând moartea unui gladiator.

Uriel ridică mâinile pentru a liniști mulțimea.

— Proces să fie.

Paznicii mă împing. Mă împiedic înainte și cobor de pe podium. Continuă să mă împingă până ajung în mijlocul a ceea ce a fost cândva terenul de golf.

Mă rotesc în jur, descoperind că sunt în centrul unui cerc compus din îngeri. Cercul se transformă treptat în dom în timp ce corpuri de îngeri umplu spațiul din jurul și de deasupra mea.

Soarele devine pătat de straturi de corpuri și aripi. Sunt captivă într-un dom viu, fără nicio șansă de scăpare.

O breșă se deschide în zidul făcut din corpuri. Prin el, dracii sunt aruncați în direcția mea. Încep să fâlfâie, încercând să găsească o cale de ieșire, dar nu e nicio gaură în dom.

Toată lumea scandează:

— Proces! Proces! Proces!

Îmi dau seama că ideea lor de proces nu corespunde cu ideea mea de proces.

Ultima cușcă cu draci care se varsă în arena cu cupolă e cea a lui Beliel. Pe măsură ce se revarsă pe pământ, se uită la Uriel, mârâind.

Pentru o secundă, arată furios și trădat. Frica îl năpădește până să apuce să rânjească din nou. Afirmația lui că e mereu singur și nedorit pare să se adeverească încă o dată. Pentru o clipă, uit ce ființă oribilă e și simt o urmă de simpatie pentru el.

Pășește în centrul domului, la început împiedicat și nesigur, apoi cu tot mai multă încredere și chiar cu sfidare. Îngerii scandează de parcă ar fi jucătorul lor preferat de fotbal într-un meci de campionat. Suspectez că foarte puțini dintre ei știu măcar cine e. Eu îl știu, și știu și ce s-a întâmplat cu el, și abia îl pot recunoaște.

Dracii forfotesc într-o panică furibundă. Saltă dintr-o margine în alta a domului, încercând frenetic să găsească o breșă în masa de corpuri.

— Ce fel de proces mai e și acesta? întreb, prefigurând deja răspunsul.

— Un proces al războinicului, răspunde Uriel în timp ce zboară spre mine. E mai mult decât meriți. Regula e simplă. Ultimul în viață ajunge liber.

Mulțimea clamează din nou, vuind aprobator.

— Încearcă să faci să fie distractiv, spune Uriel. Pentru că, dacă nu e, mulțimea va decide dacă ultimul rămas în viață va rămâne în viață sau nu.

Îngerii clamează:

— Mori! Mori! Mori!

Cred că mi-am primit răspunsul la întrebare.

N-am idee dacă dracii înțeleg regulile, dar încep să urle și să atace zidul de războinici. Îngerii apucă unul dintre draci și îl aruncă la pământ, unde rămâne căzut, amețit și scuturând din cap. Ceilalți îngeri rag la dracii care se apropie de ei. Dracii se opresc și se retrag.

— Draci, spune Uriel, arătând cu degetul pentru a evidenția. Unul dintre voi are șansa să rămână în viață... Trebuie să îi omorâți pe ceilalți, arată el cu degetul către restul.

Vorbește lent și tare, ca și cum ar vorbi cu un câine derutat. Apoi arată cu degetul spre mine.

— Ucideți!

Dracii privesc în direcția mea.

Fac un pas în spate. Ce trebuie să fac?

Mă retrag până mă lovesc de trupul tare al unuia dintre îngerii care fac parte din arena vie. Se apleacă și îmi mârâie la ureche. Mă uit frenetic în jur pentru o cale de ieșire în timp ce dracii zboară asupra mea.

În mod uimitor, îmi văd sabia zăcând pe pământ între mine și dracii care se năpustesc. Sunt sigură că nu e o coincidență. Vor să vadă o Fiică a Omului ucigând draci cu o sabie de înger.

Alerg spre sabie cât de tare pot. O apuc și mă rostogolesc pentru a-mi găsi o poziție fermă, apoi încep să o flutur în timp ce mă ridic în picioare.

Reușesc să tai imediat ce primul drac ajunge la mine. Scoate un țipăt în timp ce sângele îi țâșnește din burtă.

Fără să mă gândesc, răsucesc sabia în direcția celui de-al doilea drac care se repezise la mine.

E atât de aproape, încât îi simt respirația fetidă. Se dă la o parte, iar eu îl ratez cu câțiva centimetri.

Mă stabilizez și adopt o poziție fixă. În timpul următoarelor două lovituri, mă calmez și las sabia să preia controlul. Lucru ușor pentru ea. Ursul Pooky a omorât mii de creaturi de genul ăsta. Floare la ureche.

Doar că aceste creaturi nu se comportă așa cum era obișnuită sabia. Cei doi draci din Gheenă scot sunete de hienă, chemându-i pe ceilalți. Ceilalți iau pauze, ascultă, iar apoi mă încercuiesc.

Dracii planează până puțin în afara bătăii sabiei. Mă învârt în jur, încercând să îi văd pe toți, nesigură de ceea ce se întâmplă.

Între timp, Beliel se retrage – îl văd cu coada ochiului. Apucă un drac și îi sucește gâtul ca și cum ar fi o găină.

Aruncă silențios cadavrul și îl apucă pe următorul din apropierea lui. Ceilalți sunt concentrați asupra mea. Toți, în afară de dracii din Gheenă. Ei arată mai deștepți, mai vicleni și îl privesc cu ochi inteligenți.

Beliel nu încearcă să mă salveze, știu asta. El doar omoară cât mai mulți în timp ce sunt distrași de mine. Apoi, pe când vor termina cu mine, va avea doar câțiva pe capul lui.

Iar asta e în regulă. Nu-l vreau ca prieten, câtă vreme îmi omoară dușmanii.

Dracii pătați scot iar sunetele de hienă, iar ceilalți se poziționează în așa fel încât să îl cuprindă și pe Beliel în cercul lor. Apoi își restrâng tiparul de zbor, izolându-ne.

Beliel și cu mine suntem forțați să ne retragem până când ajungem să stăm apropiați unul de celălalt. În mod evident, niciunuia dintre noi nu-i convine aranjamentul, dar pentru moment dracii sunt amenințarea iminentă, iar noi avem de ales între a rămâne singuri împotriva tuturor sau a ne alia.

Ne hotărâm simultan și pășim spate în spate împotriva dracilor. Împreună putem să vedem toți dracii care se apropie de noi.

Trebuie să mă bazez pe Beliel că va avea nevoie de mine pentru a supraviețui cât pot de mult. Amândoi știm că, dacă reușim să omorâm toți dracii, vom fi unul împotriva celuilalt, dar deocamdată suntem noi versus ei.

Dracii ezită de parcă nu vrea nimeni să facă primul pas. Apoi unul dintre ei dă năvală.

Beliel îl prinde.

Încă unul se năpustește în timp ce Beliel e ocupat să-i frângă gâtul primului drac.

Schimb poziția și tai în el.

Încă doi ne asaltează.

Apoi patru.

Apoi șase.

Îmi flutur sabia cât de rapid pot și mă surprinde cât de rapidă e. Ursul Pooky muncește suplimentar. E aproape o umbră. Ea mă mânuiește pe mine, nu invers. Treaba mea e să mă mențin ferm pe poziție și să o îndrept în direcția potrivită.

Dacă reușește unul dintre ei să treacă de sabie, s-a sfârșit.

Gândul acela mi-a oferit zvâcul de care aveam nevoie, reușind să tai trei dintre ei dintr-o singură mișcare în formă de opt. Pe unul de-a lungul gâtlejului, pe altul de-a lungul pieptului, iar pe cel de-al treilea de-a lungul burții. Cea mai bună parte e că doi dintre cei răniți se zbat suspendați în aer, blocându-i pe ceilalți.

Spatele îmi tremură vulnerabil, dar tot ce trebuie să fac e să am încredere că Beliel își menține poziția pe frontul său. Cel mai mare avantaj chiar acum e că dracii se încurcă între ei. Nu au destul spațiu de desfășurare astfel încât să ne atace cu toții.

De vreme ce eu am o armă, iar Beliel nu, mă ocup de mai mult de jumătate din cerc. Flutur sabia dintr-o parte în alta,

luând cât de mulți draci pot. Dar nu îmi pot acoperi spatele. Dacă Beliel cade, îl voi urma în scurt timp.

El se descurcă, însă, chiar și fără armă. Puterea lui e feroce, furia lui e și mai feroce în timp ce frânge și lovește în draci cu pumnii și cu picioarele.

Beliel și cu mine reușim să doborâm ultimii doi draci locali, în timp ce dracii din Gheenă survolează și ne privesc. Dăm loviturile de grație în același timp – eu tai unul, iar el îi frânge gâtul celuilalt.

Beliel se retrage apoi, îndepărtându-se de mine, lăsând loc liber dracilor din Gheenă.

Dar mai sunt doar doi dintre ei și, deși sunt isteți, nu mă pot încolți. Nici măcar nu încearcă. În schimb, se năpustesc asupra lui Beliel – lent și neamenințător. Încep să îi ciripească. Își îndreaptă degetele de maimuță înspre mine, apoi îl privesc pe Beliel și aprobă din cap.

Se oferă să se alieze cu el împotriva mea.

Fac câțiva pași înapoi cu sabia ridicată. Vreau să am cât mai mult timp de reacție pentru ceea ce are să se petreacă.

O fi fost Beliel partenerul meu de luptă pentru câteva minute, însă dracii aceștia l-au eliberat din lanțurile în care l-am legat pe insula Angel.

Dă din cap în semn de aprobare către draci. Nu e nicio bucurie în ce face, doar o dorință necruțătoare de a supraviețui. Pot cel puțin să mă mândresc, știind că m-a văzut drept o amenințare mai mare decât pe cei doi draci ai Gheenei.

Cele două urâțenii cu fețe de liliac fac cercuri în jur – unul deasupra mea și celălalt în lateral – în timp ce Beliel se îndreaptă spre mine și rămâne puțin în afara bătăii sabiei. O poziție perfectă pentru a mă asalta frontal imediat ce mi se distrage atenția.

Dacă ambii draci ar fi rămas la nivelul meu, aș fi putut să răsucesc sabia circular și i-aș fi ținut la distanță pe toți trei. Dar cu unul deasupra mea, pot acoperi doar două direcții de atac și devin vulnerabilă din a treia.

Înainte să apuc să îmi fac o strategie, de sus și din dreapta mea se năpustesc colți și gheare. Beliel rămâne în spate, forțându-mi reacția.

Îmi flutur sabia în sus în direcția celui care mă saltă, apoi fac o mișcare circulară pentru cel care mă atacă dintr-o parte. În același timp, sunt sigură că Beliel va sări să mă atace.

Dar n-o face.

Se preface că se repede asupra mea, dar rămâne locului.

În același timp, dracii se retrag atât cât să iasă din raza mea de acțiune. Reușesc să tai în torsul unuia dintre ei, iar celuilalt să îi crestez fața, dar niciunuia să îi livrez lovitura finală.

Beliel chicotește în vreme ce mă retrag ca să-mi refac poziția. Cu toții au încercat să se tragă pe sfoară unii pe alții.

Dacă ar fi sărit cu toții pe mine, aș fi fost moartă. Dar dacă unul i-ar fi trădat pe ceilalți, mimând un atac, atunci aș fi putut să omor unul și poate să îl rănesc pe celălalt. Cel care i-ar fi trădat pe ceilalți doi ar fi avut cea mai mare șansă să supraviețuiască.

Dar acum știu cu toții că nu pot avea încredere unul în celălalt. Alianța lor s-a încheiat.

Cei doi draci din Gheenă și-au luat zborul în direcții diferite până în punctul maxim în care le permite domul din îngeri. Și-au dat seama că, dacă rămân acolo, Beliel și cu mine am fi forțați să luptăm pentru public, până când unul îl învinge pe celălalt. Unul dintre noi va muri, iar celălalt va fi obosit și ușor de ucis.

Beliel își încrețește buzele în semn de dezgust.

— Cu planurile dejucate de niște draci și amenințat de o Fiică a Omului sfrijită. O insultă după alta.

Eu și Beliel ne pregătim de confruntare.

31.

— Opriți-vă!

Toată lumea se întoarce pentru a vedea cine a dat comanda. Tonul e aproape irezistibil.

Rămân cu un ochi pe Beliel în timp ce încerc să văd ce se petrece. Într-un ochi îmi picură sânge și trebuie să clipesc de câteva ori înainte să pot vedea ceea ce vede toată lumea.

Acum e o breșă în dom, care lasă lumina să pătrundă. O pereche de aripi uriașe și albe pătrund prin cupolă, blocând soarele.

Forma perfectă a lui Raffe se ivește în zare.

E deopotrivă Raffe, cel pe care-l cunosc, dar și un străin terifiant. Arată ca un semizeu al dracului de iritat. L-am văzut doar o singură dată în această formă perfectă de înger.

Aripile lui sunt splendide în bătaia lor împotriva aerului – alb pe albastru.

Îngerii se holbează cu toții la Raffe. Planează în tăcere, imobili cu excepția bătăilor lente de aripi. O șoaptă răsună în mulțimea înaripată: *arhanghelul Raphael.*

— Aud că s-au organizat alegeri neaprobate, spune Raffe.

— Nu e nimic neaprobat aici, spune Uriel. Iar dacă ai fi fost prezent, ai fi știut asta. De fapt, tu ești chiar unul dintre candidați.

— Serios? Și cum mă descurc?

Câțiva îngeri scandează în sprijinul lui Raffe.

— Ai fost plecat prea multă vreme, Raphael.

Uriel își amplifică vocea, adresându-se celorlalți îngeri.

— A devenit prea detașat ca să poată fi în stare să conducă cea mai mare bătălie din istorie. Știe măcar că legendara apocalipsă e pe cale să înceapă?

— Te referi la cea creată artificial prin minciunile și trucurile tale de bâlci?

Raffe se adresează și îngerilor:

— V-a mințit pe toți. A fabricat monștri și a creat evenimente care să creeze presiunea necesară pentru a câștiga o alegere rapidă și murdară.

— El e cel care minte, spune Uriel. Pot să dovedesc că eu am fost destinat să fiu arhanghelul ales.

Ridică mâinile către mulțime:

— Dumnezeu mi-a vorbit.

Mulțimea izbucnește într-un vuiet surd pe măsură ce toată lumea începe să vorbească în același timp.

— Așa este, spune Uriel. Sunt deja Mesagerul în ochii Lui. Dumnezeu mi-a vorbit și mi-a spus că El m-a ales să conduc marea apocalipsă. Am așteptat până acum să vă spun pentru că știu cât de șocant e. Dar nu am de ales, acum că Raphael s-a întors, încercând să provoace voința lui Dumnezeu. De câte semne mai avem nevoie ca să ne convingem că Sfârșitul Lumii se petrece fără noi? Cât sunteți dispuși să ratați pentru că nu avem un Mesager ales care să vă conducă în luptă? Nu îi permiteți lui Raphael să vă abată din calea gloriei care vi se cuvine!

Îngerii cei mai apropiați de Uriel își deschid gurile și încep ceea ce pot să presupun că e un cântec. Dar nu e un cântec din cuvinte, e doar o melodie. E un sunet superb, sfânt, care e atât de neașteptat venind de la niște războinici însetați de sânge.

Sunetul frumos reverberează prin mulțime în timp ce zeci de voci cerești se alătură corului prin tot domul. Apoi un grup de îngeri se dă la o parte, lăsând să treacă o rază de soare.

Lumina lovește un punct chiar în apropierea lui Uriel. Acesta se mută subtil în ea așa încât să strălucească. Fața i se schimonosește într-un rânjet autentic. Dacă nu altceva, Uriel e un bun showman.

Apoi își lasă mâinile jos și face o plecăciune umilă. E ceva în raza de lumină care se lovește de capul și de umerii săi, în felul în care se închină, în felul în care se ține singur, ce sugerează că ar comunica cu Dumnezeu. Mă face să-mi țin respirația. Cu toții cred că simt asta, pentru că e o așteptare umilă în mulțime.

Când își ridică capul, spune:

— Tocmai mi-a vorbit Dumnezeu. Mi-a spus că Sfârșitul Lumii începe acum.

Își flutură mâinile precum un dirijor.

Ceva lovește stânca de la capătul terenului de golf. Presupun că e un val uriaș, dar nu pot vedea cu toți acei îngeri blocându-mi calea. Cu toții se întorc ca să privească, iar eu pot vedea plaja prin spațiile dintre corpurile lor.

Apa clocotește în apropiere de mal. Ceva se ridică din ocean. La început, mi se pare că e o grămadă de animale, dar pe măsură ce capetele eliberează apa, pot vedea că e o singură monstruozitate. Valurile se izbesc în jurul ei de parcă oceanul însuși s-ar revolta împotriva acestei ființe nenaturale.

Bestia scutură apa de pe ea cu un urlet și aleargă spre noi.

E șocant de rapidă. În scurt timp, e îndeajuns de aproape ca să o pot vedea bine.

Laylah s-a întrecut cu monstrul acesta. Are șapte capete înghesuite în jurul umerilor, dar unul dintre ele pare mort. Cel care pare mort e capul unui om. Fața îi e despicată și sângerează de parcă ar fi fost recent ucis cu un topor.

Restul capetelor sunt vii, și fiecare pare a fi un amestec de om și animal – un leopard, un țipar, o hienă, un leu, o muscă uriașă și un rechin cu ochii morți. Torsul bestiei pare de urs.

— Iar o bestie se va ridica din mare, spune Uriel pe un ton profetic. Și pe capetele bestiei stă numele blasfemiei. Haideți să numărăm numărul bestiei, căci este un număr de om. Și numărul ei este șase sute șaizeci și șase.

Fiecare dintre capetele monstrului are numere tatuate în cicatrici strâmbe pe frunte.

666.

32.

Sunt doar numere, îmi spun.

Doar numere.

Știu că bestia a fost creată de Laylah după instrucțiunile lui Uriel. Știu că Uriel își copiază monștrii după descrierile profeților apocaliptice. Știu că monstrul acesta este un fals – un fals.

Atunci de ce mă trec fiorii prin piele?

Numerele brăzdate nu sunt deloc subtile și ar putea băga în sperieți pe oricine. Presupun că tatuarea numerelor pe frunți a fost ideea lui Uriel.

Bestia de pe care curge apa rage și urlă și scheaună din toate fețele, cu excepția celei moarte. Se oprește în apropiere de noi înainte să o ia la goană și să dispară din peisaj.

Uriel își ridică din nou brațele, ca în transă.

Pământul se mișcă și se îndoaie sub picioarele mele. E ca și cum viermii ar fierbe în pământ.

Degete țâșnesc din sol.

O mână se întinde spre cer ca un zombie nou-născut.

Un cap iese la iveală prin murdărie.

Peste tot pe terenul de golf, corpuri acoperite cu noroi își fac loc din pământ și urcă pe gazon. Mii de corpuri.

Îngerii de pe pământ își întind aripile și se avântă în zbor. Raffe mă privește, dar înțeleg că nu mă poate ridica și pe mine fără să trădeze slăbiciune. O mână se mișcă frenetic aproape de piciorul meu, încercând să apuce. Sar, încercând să mă îndepărtez de mâini, dorindu-mi să pot și eu zbura.

Când corpurile ies din pământ, sunt atât de murdare încât îmi pot da seama doar după formă că sunt oameni. Și după suspinele lor gâfâite.

— Iar morții se vor ridica, spune Uriel, cu vocea purtată de vânt.

Câteva corpuri zac pe gazon, gâfâind. Altele se împiedică încercând să se îndepărteze de groapa din care au venit, în mod clar cu frica de a nu fi trase înapoi de ceva anume. Iar alții pur și simplu zac ghemuiți pe gazonul răscolit, suspinând.

Ceea ce credeam inițial că e doar noroi s-a dovedit a fi noroi pe carne uscată, stafidită. Acestea sunt victime ale lăcustelor. Arată traumatizați și terifiați, holbându-se la mâinile și picioarele lor de parcă și-ar fi văzut pentru prima dată carnea scorojită. Poate că așa și este.

Cel mai probabil, Uriel i-a îngropat de vii în timp ce erau încă paralizați. A fost pregătit să impresioneze mulțimea încă dinainte ca Raffe să ajungă. Dacă ar fi putut cineva să sincronizeze evenimentele acestea, nu putea fi decât el. Echipa lui știa exact de cât venin e nevoie pentru a-și ține victimele paralizate până la spectacol.

Mă întreb dacă cei înțepați de lăcuste au idee de ceea ce li s-a întâmplat. Mă întreb dacă ei cred că *sunt* cei sculați din morți.

— Înviaților! strigă la ei Uriel cu o privire cumplită, în timp ce capul plecat și aripile deschise îi strălucesc în raza de lumină. Eu sunt Mesagerul lui Dumnezeu.

Mulți dintre îngeri se privesc îngrijorați când Uriel se declară Mesagerul.

— Ați fost aleși să împărtășiți gloria apocalipsei. Pedepsiți blasfemia care e rasa omenească și veți fi primiți în ceruri. Refuzați să vă faceți datoria și veți fi târâți înapoi în iadul din care ați venit. Porniți! arată el cu degetul către est. Găsiți oamenii și omorâți-i pe toți! Curățați pământul și faceți-l drept și cinstit din nou!

Cei înțepați de lăcuste se holbează înmărmuriți la el. Apoi privesc în jur, unul la celălalt, cu privirea speriată și dezorientată.

Un om se întoarce și se îndreaptă spre est.

Cineva îl urmează. Apoi altcineva. Apoi altcineva, până când întregul grup migrează.

Val după val de înviați se târăsc din noroi. Imediat ce sunt în stare să stea în picioare, urmează mulțimea care se îndreaptă spre est.

Spre est, către tabăra Rezistenței.

33.

— A fost un spectacol pe cinste, spune Raffe, plutind în aer printre îngeri și nepărând impresionat de armata de înviați sau de monstrul cu mai multe capete. Dar ați face o greșeală enormă dacă l-ați crede. Oricine îl urmează pe Uriel va cădea când adevărul va ieși la iveală.

— Strategiile tale de intimidare nu funcționează aici, spune Uriel.

— Dacă Uriel minte, atunci doar el ar trebui să cadă, spune un războinic. Restul urmează doar ordinele.

— Tu crezi că îngerii lui Lucifer au primit vreo păsuire doar pentru că au urmat niște ordine atunci când s-au răzvrătit împotriva raiului? întreabă Raffe. Crezi că ei au înțeles politicile arhanghelilor din spatele revoltei și au știut ce se petrece cu adevărat? Ei au fost doar soldați, precum voi. Mulți dintre ei probabil au crezut că fac ceea ce trebuie. Câțiva au crezut chiar că luptă pentru a-l apăra pe Mesager. Dar asta nu i-a ajutat cu nimic după ce treaba a fost terminată. Fiecare dintre ei a căzut.

Îngerii se privesc între ei. Un murmur jos reverberează prin mulțime. Aripile lor fâlfâie agitate.

— Dacă Gabriel e încă viu și rătăcit pe undeva, spune Raffe, nu va avea pic de milă pentru îngerii care și-au pierdut speranța în el. Dacă Mihail se întoarce și descoperă ce s-a întâmplat, s-ar putea să nu aibă de ales decât să vă declare pe toți căzuți pentru a anula votul. Iar dacă îngerii de acasă aud de ceea ce se petrece aici, jos… frații mei, asta ar putea fi începutul unui război civil sângeros. Îngerii de aici nu vor avea de ales decât să se ralieze în spatele lui Uriel ca Mesager al vostru.

— Și ce ar trebui să credem acum? întreabă un înger.

— Nu avem cum să știm adevărul, spune altul.

— Judecată prin competiție, declară unul.

— Judecată prin competiție, spune altul.

Ceilalți murmură în acord. Nu-mi place când îngerii murmură în acord. Nimic bun nu se întâmplă după asta.

— Dumnezeu mi-a vorbit. Eu sunt Mesagerul vostru, iar eu v-am dat un ordin, spune Uriel cu voce tunătoare și care promite răzbunare.

— Asta spui tu, răspunde Raffe. Dar alegerile nu s-au terminat. E o serie stranie de coincidențe, nu-i așa? se întoarce el către îngeri. Mesagerul Gabriel să fie omorât fără să spună nimănui de ce suntem aici. Uriel să fie singurul arhanghel disponibil pentru alegeri. De câte ori e vreun dubiu, mai apare câte-un monstru apocaliptic ca semn.

Raffe îl privește pe Uriel.

— Cât de convenabil pentru tine, Uri. Sunt de acord cu o judecată prin competiție.

Îngerii aprobă și repetă:

— Judecată prin competiție.

Adică cel care câștigă ia tot și e declarat purtătorul adevărului? Ce facem aici, trăim în Evul Mediu?

Uriel își trece privirea prin mulțime.

— Bine, spune Uriel. Fie. Îl numesc pe Sacriel secundul meu.

Cu toții privesc la cel mai mare înger din grup și la aripile lui enorme.

— Accept, spune el.

Raffe se uită la îngeri, evaluându-i. Cine ar fi destul de loial încât să îl susțină ca secund? Sunt îngeri care au votat pentru el, însă asta nu e totuna cu a fi dispuși să moară pentru el.

— Mă flatează că ai nevoie de cel mai mare și mai dur războinic de partea ta pentru a mă dovedi, Uri. Ia să vedem, cât de mare trebuie să fie secundul meu ca să te bat pe tine și pe Sacriel? Hmm… O să iau… Fiica Omului. Cred că e potrivită pentru a egaliza situația.

Îngerii râd.

Stau pe pământul răscolit, înțepenită.

Buzele lui Uriel se strâmbă.

— Crezi că totul e o glumă, nu?

Uriel scuipă cuvintele. Cu siguranță nu îi place să fie luat peste picior.

— Distrează-te cât mai poți, Raphael, pentru că ea va fi singura care te va urma odată ce vei cădea. Probabil ai uitat că nu mai ai Păzitorii de partea ta.

Uriel îmi aruncă o privire atotștiutoare. Îmi pot da seama că știe că Raffe nu m-a ales doar din amuzament.

— Ai până la răsărit să îți aduni echipa înainte de a ne întâlni să decidem asupra luptei.

Își ia zborul din mulțime, cu anturajul obișnuit după el, zborul lor spărgându-se într-un fâlfâit de aripi. Îngerii frământă de entuziasm pe măsură ce mulțimea se dizolvă, îndreptându-se către clădirea principală a cuibului.

Câțiva dintre paznicii lui Uriel îi încercuiesc pe cei doi draci rămași și îi împing înapoi în cuști. Îl închid și pe Beliel cu ei.

Dar pe mine mă lasă singură pe teren. Probabil pentru că sunt secundul lui Raffe, ce-o fi însemnând și asta. Îmi rotesc umerii, încercând să eliberez din tensiune.

Raffe descinde asupra mea. Aripile lui albe ca zăpada sunt largi și îi încadrează perfect figura sculpturală. Marginile penelor lui sunt pufoase, iar lumina le dă o strălucire moale.

Încă nu-mi vine să cred că și-a recăpătat aripile. Arată formidabil. Perfecte sub fiecare aspect, cu excepția crestăturii pe care i-am făcut-o când l-am întâlnit pentru prima dată. Presupun că penele îi vor crește la loc în timp, iar orice urmă de-a mea va dispărea de pe el.

Vreau să-i spun ceva despre aripile lui și să îi mulțumesc că m-a ținut în viață, dar nu vreau să fiu auzită. Îmi pot da seama că vede asta în ochii mei oricum, așa cum eu pot vedea cum el se întreabă ce naiba caut aici. Cred că am un talent special pentru a apărea mereu acolo unde nu trebuie.

Pe măsură ce ultimii îngeri își iau zborul, Josiah aterizează lângă Raffe. Pielea lui nenatural de albă se potrivește cu penele lui Raffe.

— A fost o alegere neașteptată pentru un secund, spune Josiah, privindu-l pe Raffe cu ochii lui roșii.

Raffe îi aruncă o privire de rău augur.

— Care sunt șansele să recrutăm o echipă decentă?

— Foarte mici, spune Josiah. Fie că îl susțin sau nu, prea mulți sunt convinși că Uriel va câștiga. Dacă va reuși asta, se va asigura că oricine i se va opune va cădea, și nimeni nu vrea să riște asta.

Umerii lui Raffe se lasă. Trebuie că e extenuat după operație.

— Cum te simți? îl întreb.

— Ca și cum mi-aș fi folosit aripile cu o lună înainte de termenul impus.

Trage aer adânc în piept, apoi expiră și adaugă:

— Nimic ce n-am mai făcut până acum.

— Câți membri vor fi în echipa lui Uriel? întreb.

— O sută, poate? spune Josiah.

— O sută? întreb. Împotriva a doi?

— Tu nu vei lupta cu adevărat, spune Raffe. Nimeni nu se așteaptă la asta.

— Ah, deci o sută doar împotriva ta. De ce ai un secund, dacă trebuie să ai o întreagă echipă?

— În mod tradițional, e ca să se asigure că nimeni nu rămâne singur, spune Josiah.

Îl privește pe Raffe cu simpatie.

— Nimeni nu refuză onoarea de a fi secund, dar e complet opțional să faci parte dintr-o echipă care va fi judecată prin competiție.

Faptul de a vedea milă în ochii lui Josiah mă face să vreau să dau cu piciorul în ceva. Raffe m-a ajutat, dar acum eu nu îl pot ajuta. O fată care nu poate zbura nu poate juca în jocuri de îngeri.

Mă uit la cuștile de pe teren. Cei doi draci care au rămas în viață se atacă între ei în jurul lui Beliel. Dacă nu m-ar fi ales Raffe secundul lui, aș fi fost în cușcă cu ei. Cât aș fi supraviețuit?

— Uriel are dreptate, spune Raffe. Nu îmi mai am Păzitorii. Nu pot să mă bazez pe nimeni că și-ar face datoria.

— Războinicii încă mai vorbesc despre ei, să știi, spune Josiah. Niciun alt grup nu s-a apropiat de nivelul de elită pe care îl aveau Păzitorii. Au devenit legendă. Ce risipă! își scutură el capul. Și toate astea pentru că…

Se uită la mine cu oarecare ostilitate în ochi și își reprimă orice insultă pe care ar fi vrut să o aducă Fiicelor Omului.

— Nu da vina pe femei că îngerii v-au încălcat regulile stupide. Femeile lor nici măcar nu au încălcat vreo regulă, dar tot au fost pedepsite.

— Păzitorii ar fi fost încă aici dacă n-ar fi fost Fiicele Omului, spune Josiah. Ne-am pierdut grupul de războinici de elită doar pentru că s-au măritat cu seminția voastră. Măcar dacă ai avea decența să…

— Destul, spune Raffe. Păzitorii au dispărut și chiar dacă ne certăm despre cine e de vină cu adevărat nu îi va aduce nimic înapoi. Singura întrebare care rămâne este: putem găsi un înlocuitor?

— Unde sunt acum? Suspectez că sunt încă în Gheenă, dar cine știe? Cred că ceea ce am văzut în amintirea lui Beliel s-a petrecut acum mult timp.

Amândoi se uită la Beliel. Se lovește de dracii care se încaieră lângă umerii lui. Aceștia zboară de lângă el și se apucă de gratii pentru a se holba la noi.

Nu, nu la noi.

La sabia mea.

Dracii de Gheenă vor să se întoarcă înapoi acasă. Oricât de rău era acolo, le e mult mai bine decât să fie în cușcă, așteptând să fie uciși.

Acasă.

— Și dacă ne-am putea întoarce în Gheenă și i-am aduce pe Păzitori?

E un gând nebun, unul pe care nu l-aș lua în calcul dacă soarta întregii umanități n-ar depinde de asta. Dacă Raffe l-ar putea detrona pe Uriel, atunci s-ar termina războiul, nu?

Băieții se uită unul la celălalt, întrebându-se dacă mi-am pierdut mințile.

— Nimeni nu se duce în Gheenă voluntar, spune Raffe, privindu-mă pieziș.

— Și odată ce intri acolo, nu mai poți ieși fără să ți se dea drumul de către lorzii Gheenei, spune Josiah. Asta e problema cu Gheena. Altfel, îngerii Căzuți ar fi salvați peste tot.

— Pe lângă asta, spune Raffe, privindu-l pe Beliel, Păzitorii nu mai sunt ce au fost.

— Și dacă i-am putea aduce înapoi pe Păzitorii pe care îi ții minte? întreb, apoi dau din cap spre Beliel: pe Păzitorii pe care îi ține el minte?

Raffe se uită la mine, văd o scânteie de curiozitate.

34.

Pe jumătate târâm după noi, pe jumătate ridicăm în aer cușca lui Beliel, de pe iarba zdrobită către o clădire exterioară care e departe de hotelul principal.

— Avem vreun motiv să credem că va funcționa bidirecțional? întreabă Josiah.

— Speram ca voi să știți, spun eu.

— Au fost povești antice despre draci care săreau din săbii foarte puternice, spune Raffe. Dar n-a existat niciun motiv până acum să sari în Gheenă.

— Vrei să spui că am descoperit un talent al săbiilor voastre iubite pe care nici măcar voi nu-l știați?

Trag cât de tare pot de gratiile cuștii.

— Pari să scoți la iveală dimensiuni noi și inimaginabile din mine și din Ursul Kooky.

— Ursul Pooky.

— Da, sigur.

Calc peste o gaură din care probabil ieșise cineva mai devreme.

— Haide. Spune-i numele, Raffe, îi arunc eu o jumătate de zâmbet. Ador să te aud zicând Ursul Pooky. Sună pur și simplu perfect în gura ta.

— S-ar putea să te omoare în somn într-una din zilele astea, doar ca să scape de numele ăsta.

— Nu poate avea un nume nou, acum că poate fi din nou cu tine?

— Tu ai fost ultima stăpână unică, așa că a rămas cu numele ăsta până când o să-și găsească un stăpân unic.

Mă tot aștept să își ceară sabia înapoi, acum că și-a recăpătat aripile de înger, dar n-a făcut-o. Mă întreb dacă e încă nervos pe ea că mi-a arătat momentele lui intime. Pot să-l simt pe Ursul Pooky cerând să fie ținut de el, dar nu îi spun nimic. Asta e o ceartă în care nu mă pot băga.

Punem cușca jos în spatele clădirii exterioare. E liniște și pustiu aici.

Josiah își scutură capul, dar nu se mai împotrivește ideii. Are dreptate. Cu toții suntem de acord că e un plan teribil. Dar când Raffe i-a cerut să vină cu un plan mai acceptabil, n-a fost în stare s-o facă.

Acum e timpul, mâinile mele tremură pe măsură ce scot sabia.

Mintea mea caută frenetic un plan mai bun, dar nu pot să mă gândesc la niciunul. Am putea fugi acum, că Raffe și-a recăpătat aripile. Dar e la fel de implicat în judecată ca mine. Nu ne vor lăsa să zburăm pur și simplu de aici.

Dacă Raffe pierde competiția, mor. Nu sunt sigură ce se va întâmpla cu el, însă e clar ce se va întâmpla cu mine. Dar dacă Raffe ar putea câștiga această competiție și ar putea deține controlul îngerilor, îi va lua de aici. Și totul se va sfârși.

Merită riscul de a-l pierde pe Raffe în Gheenă și să rămână captiv acolo?

Îmi mușc buza, nefiind capabilă să răspund la acea întrebare. Probabil nu voi avea stare în așteptarea lui până voi face o tranșee de trei metri adâncime în fața cuștii.

— Fă-o, spune Raffe.

Aripile îi sunt închise strâns de-a lungul spatelui, iar el stă rigid, pregătit pentru ce e mai rău.

Înainte de a deveni patetică, dau din cap către Josiah. El închide cușca și o deschide cu un scârțâit. Cei doi draci din Gheenă se trag cât pot de mult din calea lui Josiah.

Să sperăm că ei știu cum să folosească sabia pentru a se întoarce în lumea lor. Trebuie doar să prindem unul pentru ca Raffe să-l călărească.

Beliel se retrage și el la capătul celălalt al cuștii, arătând ca un zombie stafidit.

— Ce faceți?

Ne privește suspicios.

— Haideți, dracilor. Vreți să vă întoarceți acasă, nu? le vorbesc alintat, băgând sabia în cușcă.

Dracii de Gheenă se târăsc încet înspre mine. Se uită la sabie cu lăcomie, mirosind-o ca și cum ar simți că li se întinde o cursă.

Îndată ce Raffe se îndreaptă spre ei, în schimb, sar în spatele cuștii, șuierând. Nu știu cum să fac creaturile să călătorească prin sabia mea dacă ele nu vor asta.

— Le e frică de tine. Îmi pun mâna liberă în fața lui. Rămâi în spatele meu.

Pășesc în cușcă. Îmi ridic vocea și le vorbesc cu un ton pe care l-aș folosi cu niște cățeluși.

— Haideți, pocitaniilor cu fețe plate. Vreți să ajungeți acasă, nu-i așa? Mmm, acasă.

Se târăsc prudent către mine, privindu-l cu atenție pe Raffe.

— O să deschid ușa către casa voastră imediat ce mă lăsați să vă țin de mână.

Trebuie să mă abțin să nu fac o grimasă de scârbă la gândul ăsta.

— Nu! spune Beliel. Ochii îi sunt feroce, ca și cum ar fi descoperit că e captiv într-un vis din care nu se poate trezi. Dă-te la o parte…

Îl prind pe cel mai apropiat drac.

Îmi apucă și el antebrațul. Durerea mă străpunge prin braț, dar mă țin bine.

În același timp, Raffe sare și îl apucă pe celălalt drac.

Apoi haosul total se declanșează.

Cu o intensitate soră cu panica, Beliel îl împinge pe Josiah din cale și încearcă să sară afară din cușcă. Dracul lui Raffe se sperie și încearcă să iasă și el pe ușă, zbenguindu-se nebunește.

Îmi flutur sabia instinctiv ca să-l opresc pe Beliel și mă trezesc împungându-l în coaste.

În timp ce el rage, dracul lui Raffe îmi sare în sabie.

Alunecă pe sabie în jos cu Raffe apucându-l de picior. Dispare în Beliel.

Iar Raffe, agățându-se de piciorul lui, dispare după el.

Înainte să pot clipi, dracul pe care îl țin sare și el în sabie, târându-mă după el.

La început, încerc să-i dau drumul – Raffe e singurul care ar fi trebuit să intre în Gheenă – dar dracul încă mă ține de mână. În secunda în care dracul îmi dă drumul, mâna îmi alunecă în Beliel, iar eu cad.

Mă țin atât de strâns încât aproape smulg brațul dracului.

Ne lovim prin corpul lui Beliel, iar eu îmi pierd respirația. Pentru o secundă dureroasă, șocul intrării prin barieră aproape că mă smulge de drac. Dar mă țin bine, chinuită de ideea că, dacă îi dau drumul, aș putea să mă trezesc într-un loc și mai rău decât cel în care mă duc.

Cădem printr-un întuneric ce pare nesfârșit.

Mă întorc și îl văd pe Josiah holbându-se îngrozit la mine din capătul unui tunel care se închide tot mai repede.

Îmi închid ochii, convinsă că sunt unele lucruri pe care oamenii nu trebuie să le vadă. Chipul șocat al lui Josiah îmi dispare treptat din minte pe măsură ce un singur gând mă năpădește.

Mergem în iad.

35.

Nu e la fel ca data trecută când am fost în amintirea lui Beliel. De data aceasta doare.

Fiecare celulă din corpul meu plânge de durere. Să sperăm că e din cauză că trupul se sincronizează cu mintea în privința asta.

Tocmai când cred că ochii îmi vor exploda de la cât de tare îi țineam închiși, ne trântim de pământ.

Stomacul mi se strânge, iar bărbia și pieptul mă usturǎ acolo unde au lovit pământul.

Nu e de mirare că dracii au fost atât de dezorientați când au aterizat pe insula Angel. Mă simt de parcă tocmai am fost întinsă ca un aluat de pizza și plesnită de pământ.

Și mă mai simt de parcă aș fi coaptă într-un cuptor. Un cuptor foarte puturos care gătește ouă stricate.

Mă forțez să mă rotesc la pământ și să-mi deschid ochii. Chiar nu e timp de recuperare când ajungi în iad.

Cerul – dacă e un cer – e de un violet închis și cu crăpături cu pete întunecate. Lumina slabă aruncă o reflexie violetă asupra umbrelor imense de deasupra mea.

Când îmi focalizez privirea, văd fețe care mă privesc de sus.

Nu sunt sigură la ce mă uit. Îmi amintesc de îngeri, dar nu cred că asta sunt. Îmi amintesc, de asemenea, de demoni, dar nu cred că sunt nici aia.

Aripile lor deschise par râioase, și ce a rămas din penele lor par niște frunze uscate pe un copac mort. Partea expusă a aripilor arată crăpată și aspră. Oasele aripilor sunt zdrobite, ieșind dureros în afară prin marginile aripilor. Multe dintre bucățile de oase s-au încovoiat în formă de coasă, nu diferit de aripile de demon ale lui Raffe.

Ceea ce mă șochează cel mai mult e că, chiar dacă n-ar trebui, unul dintre tipii ăștia e Beliel. Nu ar trebui să mă surprindă asta, de vreme ce am sărit într-o amintire de-a lui – sau o lume în care el are o amintire – sau ce-o fi. Așa că, normal, Beliel ar trebui să fie aici.

Dar arată diferit. În primul rând, aripile lui nu sunt nici cele de demon cu care sunt obișnuită, nici cele originale cu pene. Sunt

pe jumătate închise la culoare și pe jumătate încă acoperite cu smocuri în nuanțele apusului.

Presupun că, de vreme ce sunt fizic aici, e posibil să fi sărit în timp și spațiu, dar asta e prea mult pentru creierul meu ca să proceseze fără să explodeze. Pe lângă asta, n-am timp să mă gândesc la așa ceva.

Când mi se adaptează ochii la lumina purpurie, văd că Beliel se holbează în direcția mea cu orbite goale.

Beliel e orb.

Îmi ia o secundă să mă conving că e, într-adevăr, el. Are urme adânci de bici pe pomeți și pe nas. A fost biciuit pe față. De asemenea, are urme de scobituri pe lângă orbitele ochilor.

Nici ceilalți nu arată mai bine. Unul dintre ei are o față pe jumătate perfectă, de zeu grec, iar cealaltă jumătate parcă mâncată. Fără rănile lor, îmi pot da seama că ar fi fost niște specimene perfecte, ca oricare alt înger.

După corpurile lor deteriorate, înțeleg că suntem într-o zonă de război sau, cel puțin, în ceea ce a rămas în urmă. Clădirile sunt arse, copacii rupți și carbonizați, iar mașinile sunt lovite și dezmembrate. Nu sunt precum ale noastre, dar formele impunătoare arată de parcă ar fi fost locuite cu mult timp în urmă. Ca un fel de sat. Ceva ce seamănă cu niște cactuși strâmbi care au fost călcați și răsuciți stă cu rădăcinile în pământ. Și în jur sunt deșeuri aruncate ici și colo, care par niște roți de vagon.

Un non-înger cu aripi cu pene galbene de canar se apropie de mine. Pielea i-a fost smulsă de pe braț, Lăsându-i-se la iveală doar mușchii lucioși de dedesubt. Mă pitesc, dar el mă apucă de păr și mă ridică în picioare.

— Ce e? întreabă Beliel? Putem să-l mâncăm?

Nu știu dacă am văzut vreodată ceva mai răscolitor decât orbite goale, în special la cineva pe care îl cunosc, chiar dacă e vorba de Beliel.

Își bagă în gură o ureche ascuțită și o mestecă. Seamănă destul de mult cu o ureche de drac. Mă întreb ce s-a întâmplat cu dracul pe care l-am călărit.

Apoi, văd ce a rămas din el pe pământ, e zdrobit și sfâșiat cu totul. E aproape irecognoscibil.

Unde e Raffe?

— E o Fiică a Omului, spune cel care m-a capturat, cu o voce prevestitoare, de parcă acele cuvinte ar fi avut vreun sens mai adânc.

Urmează o tăcere lungă și toată lumea se holbează la mine.

— Care dintre ele? întreabă Beliel.

Cel care mă ține se uită către ceilalți. Nu îmi slăbește strânsoarea din păr.

— E una de-a voastră? Nu e a mea.

— Nu e niciun motiv să crezi că ar fi a noastră, Cyclone, spune Beliel cu vocea aspră, ca și cum ar fi urlat pentru mult timp sau ar fi fost sugrumat de cineva.

— Eu am terminat-o cu ele, spune unul. Gândul la ele îmi provoacă scârbă.

— Da, poate că Marele B are dreptate, spune altul. Poate că mai bine o mâncăm. Am avea nevoie de niște carne ca să ne putem vindeca.

Mă zvârcolesc, încercând să ies din strânsoarea non-îngerului. Unde e Raffe?

— Dă-i drumul, spune altul, cu penele vopsite în albastru.

— Thermo, dacă îi dăm drumul, își va dori să o fi gătit și mâncat. Dacă îi dăm drumul nu îi facem un bine.

Nu asta voiam să aud.

— Și aceea e o sabie?

Câțiva dintre ei se apleacă să privească la sabia mea, care zace pe pământ la câțiva pași. Unul dintre ei încearcă să o ridice și greutatea ei îl face să mormăie. Îi dă drumul.

Cu toții se holbează la mine, scrutându-mă.

— Ce ești tu? întreabă Cyclone.

— E o Fiică a Omului, nu vezi asta? spune Thermo.

— Dacă e o Fiică a Omului, unde îi este haita de draci? întreabă un tip cu pene negre și ochi ascuțiți. Unde îi sunt lanțurile? De ce arată atât de sănătoasă și de întreagă?

— Și de unde are o sabie de înger? întreabă cineva care are aripi maro bălțate cu galben.

— Nu poate fi a ei. Cumva, a ajuns aici. Și, cumva, a ajuns și ea aici. Dar asta nu înseamnă că e sabia ei. Nu suntem aici de atât timp încât să credem asemenea nebunii.

Toți se uită la Ursul Pooky cu jind, dar nimeni nu îndrăznește să o ridice de la pământ.

— Deci a cui e?

Mă privesc toți. Eu ridic din umeri.

— Eu sunt doar o Fiică a Omului. Nu știu nimic.

Nimeni nu comentează la remarca asta.

— Unde sunt? îi întreb.

Strânsoarea părului devine insuportabilă. Doi dintre ei sunt parțial scalpați și mă întreb dacă ăsta e motivul.

— În Gheenă, spune Thermo. Bun venit în districtul vânătorii!

— E același lucru cu iadul? întreb.

Cel cu pene negre ridică din umeri.

— Ce contează? E infernal. De ce îți pasă dacă se potrivește cu miturile tale primitive?

— Ce vânați aici? întreb.

Îngerul cu aripi maro cu galben pufnește:

— Nimic. Noi suntem prada.

Asta nu sună bine.

— Ce sunteți voi? îi întreb, deși presupun că sunt Păzitorii lui Raffe, dar aș vrea să fiu sigură. Nu arătați ca îngerii, dar nici ca…

Ce știu eu de fapt despre cum arată demonii?

— Vai, scuză-ne că n-am avut timp să ne prezentăm, spune cel cu aripi maro cu galben. Face o plecăciune sarcastică. Noi suntem noii Căzuți. Păzitorii, ca să fiu mai exact. Și probabil călăii tăi. Nu că ar fi nevoie de mai mult de unul dintre noi ca s-o facem. Dar înțelegi tu. Eu sunt Howler.

Howler arată cu degetul către cel cu pene negre și piele maro.

— Acela e Hawk.

Arată către cel cu aripi vopsite în albastru, apoi către ceilalți:

— Thermo. Flyer. Marele B. Micul B. Și cel care te ține e Cyclone.

Se uită în jur la ceilalți. Sunt prea mulți ca să mi-i prezinte pe toți, nu că le-aș ține minte numele.

— Nouă ne pasă cine e ea?

— Sigur, spune Flyer. Poate așa o să avem ceva la care să ne gândim pentru când o să ne plictisim de moarte în următorul mileniu. Cine ești?

— Eu…

Ezit să le dau numele meu real. Raffe spune că numele au putere.

— Eu sunt ucigașul de îngeri.

Sună foarte ridicol, acum că am spus-o. Suna mai bine în capul meu, dar fie.

Pentru un moment, se holbează cu toții la mine.

Apoi, ca la un semnal, pufnesc cu toții în râs.

Howler se încovoiază asupra coastelor lui stângi, acoperindu-le protectiv cu mâna, de parcă ar fi rupte.

— Nu, nu mă face să râd. Mă doare.

Cyclone chicotește în spatele meu. Îmi dă drumul, în sfârșit, la păr, lăsându-mi scalpul gingaș.

— Sfinte Dumnezeule, nu credeam că o să mai pot râde vreodată.

— Da, a trecut mult, mult timp, spune Micul B.

— Ucigașul de îngeri, ai? întreabă Howler.

— Da, a fost extraordinar, spune Beliel, care e aparent Marele B. Putem s-o mâncăm acum?

— Are dreptate, spune Micul B. Nu țin minte ultima dată când am mâncat pe săturate. E slăbănoagă, dar sunt disperat după mâncare ca să mă pot vindeca...

Ceva îl apucă – un tentacul? – și îl smucește înapoi. Strigă și se zvârcolește, dând din picioare și zbătându-se, dar nu se poate elibera.

Îl trage în spatele unei grămezi de gunoi, lovindu-i capul și umerii de fragmente ascuțite pe drum.

Păzitorii devin alerți și pregătiți de luptă, dar gâfâie cu toții. Tipii ăștia nu au dus-o bine aici.

Rămân împietrită. Dacă războinicii aceștia legendari sunt speriați, eu ce ar trebui să simt? Încep să îmi doresc să fi tăcut din gură. Moartea într-o arenă de gladiator sună mult mai milostiv acum.

Cu toții zboară după Micul B chiar dacă fețele lor sunt îngrozite. Se zbat și smucesc și încearcă să-l tragă din strânsoarea tentaculului.

Apoi, încă unul dintre ei ajunge tras în spate. Din câte îmi pot da seama, lucrul care l-a luat a fost vântul caustic.

Ajunge smuls prin geamurile unei clădiri pe jumătate demolate. În câteva secunde, urlete izbucnesc dinăuntrul clădirii.

Cei mai apropiați Păzitori se grăbesc la geam și privesc înăuntru. Apoi își mută privirea de parcă și-ar fi dorit să nu vadă ce au văzut.

Undeva, un altfel de urlet se îndreaptă spre noi. E un țipăt nebun în depărtare care îmi pune toți nervii în tensiune.

Păzitorii se retrag cu Micul B, care scutură cu piciorul ce-a mai rămas din tentaculul care l-a prins. Se întorc și o iau la fugă în direcția opusă clădirii și direcției urletului nebun.

Cineva îmi apucă brațul și mă trage după el. Spre surprinderea mea, e Beliel.

— Rămâi cu noi. Suntem singura ta speranță.

Observ că nu îmi spune exact de ce sunt ei singura mea speranță. Mă aplec să-mi iau sabia de pe pământ, nepăsându-mi dacă mă vede careva dintre ei. Sunt prea ocupați cu poziționarea în formațiune și cu căutarea pericolului, ca să fie atenți la mine.

Ne împrăștiem, jumătate dintre noi alergând spate în spate. Tipii ăștia au mai lucrat împreună. Păcat că nu i-a ajutat prea mult asta aici.

Unde e Raffe?

În ce m-am băgat?

36.

Alergăm prin district în zigzag, dintr-o parte în alta, ca o haită de lupi care fuge de vânător. Locul e plin de cărămizi rupte și de oseminte vechi. Bucăți de lemn sucite și carbonizate zac lângă bucăți ruginite de metal prin dărâmături.

Încerc să țin pasul cu Păzitorii, câțiva aleargă, iar câțiva zboară jos, aproape de pământ, de frică să nu fie văzuți. Beliel zboară ținându-se de glezna unui Păzitor pentru ghidaj. E nevoie de foarte multă încredere pentru a zbura orb. Beliel pe care îl cunosc n-ar fi făcut asta.

Cel mai probabil o să mă omoare imediat ce au ocazia, dar mă voi gândi la asta după ce scăpăm de orice ar fi chestia care încearcă să ne omoare acum. Fac greșeala de a mă întoarce și a mă uita la ceea ce ne gonește.

Sunt trei demoni impunători, la fel ca cel pe care l-am văzut ultima dată când am fost în Gheenă. Sunt enormi, cu mușchii imenși, legați de curele din piele care le străbat încrucișat corpurile. Torsurile lor sunt de altfel goale, iar mai jos de atât nu pot vedea.

Cel mai probabil nu au vaci aici în Gheenă. Încerc să nu mă gândesc la pielea cărui animal folosesc pentru a-și tăbăci curelele.

Conduc care de război trase de doisprezece Căzuți proaspăt, înhămați în lanțuri sângeroase. Căzuții bat frenetic din aripi în vreme ce lorzii lor demonici îi biciuiesc. Îmi pot da seama că sunt proaspăt Căzuți pentru că încă mai au mare parte din pene, deși sunt zdrobite și răsucite. Nu trebuie să mă uit ca să știu că acele care de război au îngeri zdrobiți legați și la roți, așa cum era Beliel în ultima mea vizită.

Demonii folosesc toiege cu mai multe capete ca cel pe care l-am văzut mai demult pentru a-i biciui și mușca pe sclavii îngeri care trag carele. Aceste toiege au la vârf cercuri de capete ofilite, toate cu aceleași nuanțe de păr roșcat și ochi verzi. Părul lor pare să plutească de parcă ar fi sub apă, așa cum am mai văzut. Și tot ca celelalte pe care le-am văzut, și acestea urlă silențios.

Când stăpânii îi biciuiesc cu toiegele, capetele se întind către Căzuți, mușcând și sfâșiind bucăți de piele și pene de pe îngeri la aterizare.

Unul dintre demoni se uită la mine. Nu mă pot abține să mă gândesc că s-ar putea să fie același care m-a văzut ultima dată când am vizitat Gheena. Aripile îi sunt de foc, iar corpul strălucitor are reflexii roșii. Își biciuiește toiagul cu capete multiple în direcția mea în timp ce carele se apropie de noi.

Capetele identice urlă în timp ce se apropie de mine cu o intensitate dincolo de nebunie. Toate niște bile cu dinți și ochi și păr zburlit.

Tot ce știu e că nu vreau ca unul dintre capetele astea să se prindă de mine. Alerg cât de tare pot. Iau o curbă bruscă după un colț și fug după o clădire dărăpănată.

Găsesc o trapă într-un zid care se fărâmițează. O deschid.

Sunt pe cale să alerg pe treptele de piatră în întunericul de jos, când unul dintre păzitori aterizează în fața mea.

E Beliel. Are un cap de bici care îi molfăie în spate.

Încă două dintre capetele urlătoare aterizează pe el. Unul se lipește și smulge o fâșie de carne de pe brațul lui. Celălalt se prinde de părul lui Beliel și începe să se zbată, trăgând o parte din scalp cu el.

Beliel apucă capul de pe scalpul lui și îl zdrobește.

Eu sar și lovesc sălbatic cu piciorul capul de pe spatele lui. Beliel e biletul meu de ieșire de aici, așa că nu pot să-l las să moară. Mă doare capul numai când încerc să înțeleg ce s-ar întâmpla dacă ar muri aici.

Ultimul cap continuă să urce de-a lungul fâșiei de piele smulsă de pe brațul lui. Smulg capul și trag după el și toată pielea, ignorând gemetele de durere ale lui Beliel. Calc pe cap până se oprește din mișcare.

Beliel se clatină pe picioare. Îl împing pe treptele întunecate și trântesc ușa în urma mea.

Încerc să nu gâfâi prea zgomotos în timp ce încui ușa de la trapă.

Pare că am ajuns într-un beci de sub o clădire dărâmată. Singura lumină care pătrunde vine din crăpăturile ușii de la trapă, și e prea întuneric să văd dacă mai e vreo cale de ieșire.

Podeaua vibrează. Bucăți mari și grele de moloz se lovesc de trapă.

Mă încordez și mă pregătesc, ținând sabia cu ambele mâini. Groaza îl cuprinde pe Beliel în timp ce stă cu urechea îndreptată spre trapă, ca și cum ar fi fost acolo de o mie de ori și a pierdut lupta de fiecare dată. Când văd cât de sfâșiați și distruși sunt el și ceilalți Păzitori, nu pare trasă de păr varianta aceasta.

Trapa se cutremură și huruie la loviturile de dinți ale capetelor. Bubuiturile și sunetele fălcilor continuă fără oprire până se opresc brusc.

Apoi un zornăit tare și sunetul unui bici trec pe lângă, afară. Demonii probabil n-au văzut unde am dispărut noi, deși capetele da.

Sunetul carului de război se stinge în depărtări.

Expir cu grijă și mă uit în jur. Suntem într-un soi de bordei subteran. Așternuturi zdrențăroase zac în întuneric, un scaun făcut din lut, urmele carbonizate ale unui foc de mult stins.

— Știi ce ți-ar fi făcut? întreabă Beliel într-o șoaptă aspră.

Tresar. Nu mi-am dat seama că e atât de aproape.

— Capetele acelea, continuă el. Știi după ce urlă?

Îmi scutur capul, apoi îmi amintesc că e nevăzător.

— Un trup nou. Sunt disperate după unul. Bine ai venit în Gheenă, se sprijină el de peretele bordeiului, cu orbitele goale îndreptate spre mine. Fie că-ți place sau nu, ai luat parte la inițierile noilor Căzuți.

— Cât de mult durează?

— Până când devii Consumat sau ceva la fel de oribil. Sau e posibil ca lorzii Gheenei să aibă chef să te promoveze din rangul de vierme. Am auzit că se întâmplă cândva după ce aripile ți se transformă complet. Apoi începe adevărata distracție.

— Devine mai rău după ce ești promovat?

— Așa am auzit.

Ceva se lovește de trapa de afară. Rămân în tăcere până când sunetul dispare.

— Ce sunt capetele acelea urlătoare? Și ele sunt inițiate?

— Ele sunt Consumații. Sunt cei care nu au trecut de inițiere. E un festin legendar care are loc între lorzii Gheenei. Consumații sunt cei care au fost sacrificați pentru festin, își scutură el capul. Putem să creștem la loc multe lucruri, dar nu un întreg corp, sau chiar membre majore.

Își freacă orbitele goale.

— Dar când ești în Gheenă, sunt oportunități infinite pentru mai multă suferință. Consumații urlă cu miile pentru a fi incluși într-un bici de capete pentru șansa de a căpăta un corp nou.

Nu l-am văzut niciodată pe Beliel atât de vorbăreț. O să îmi ia ceva să mă obișnuiesc cu această versiune timpurie a lui.

— Dacă își înfig colții în tine, vor săpa într-o clipită. Își vor face drum până la cap, unde vor începe să roadă și să mestece până când te decapitează. Apoi se vor planta în gâtul tău. Uneori se luptă între ele, și două sau trei capete ajung să se planteze înainte ca treaba să se încheie. Aceea e o priveliște care te face să îți vrei ochii scoși.

Mă uit la el să văd dacă glumește, dar nu e nicio schimbare în expresia feței.

— Un corp de Căzut e un premiu, dar se vor mulțumi cu orice are membre. Vor lua chiar și corpuri de șobolani în speranța că vor urca pe ierarhia lanțului trofic, câtă vreme își pot găsi următoarea victimă. Așa că păzește-ți picioarele.

Alunecă pe perete în jos, așezându-se sprijinit de el.

— Umblă zvonul că unii dintre cei mai puternici lorzi ai Gheenei au fost, cândva, Consumați. Desigur, până ajung să capete statut de lord al Gheenei, au depășit orice prag al nebuniei.

Îmi place să cred că pot face față nebuniei, dar asta e la un cu totul alt nivel.

— Așadar, fii mereu pe fază, spune el. Ai putea să pierzi mult mai mult aici decât îți poți imagina.

Mi se pare mie, sau Beliel are grijă de mine? Trebuie să fie vreun motiv ascuns, dar nu mă pot gândi la niciunul acum.

— De ce îmi spui toate astea?

Poate că nu e Beliel, ci doar cineva care arată ca el. Că de sunat, nu sună ca el.

— M-ai salvat, îmi spune. Eu îmi plătesc mereu datoriile, bune sau rele. Pe lângă asta, am o slăbiciune pentru Fiicele Omului. Nevasta mea a fost, cândva, una.

Vocea îi slăbește și abia pot auzi ultima propoziție.

— Te oferi să mă protejezi?

Neîncrederea răzbate în mod evident din vocea mea.

— Nimeni nu te poate proteja, fetițo, în niciun caz un proaspăt Căzut căruia ochii nu i-au crescut încă la loc. Oricine spune că te

poate proteja, te minte. E doar o diferență între prieten și dușman. Atât.

— Și vrei să-mi spui că ești prietenul meu?

— Nu sunt dușmanul tău.

— În ce fel de lume ciudată am ajuns? șoptesc mai mult pentru mine.

Nu mă aștept ca Beliel să-mi răspundă, dar o face:

— Ești în ruinele lumii dracilor.

Rămân să mă gândesc la asta pentru un minut. Lumea dracilor? Nu cea a Căzuților? Dracii și Căzuții arată foarte diferit, într-adevăr.

— Nu sunt aceeași specie, nu?

— Dracii și Căzuții? pufnește. Să nu lași pe nimeni să te audă că sugerezi așa ceva. Ambele facțiuni te-ar sfâșia și ți-ar da resturile la Consumați.

— Asta a fost lumea dracilor înainte ca îngerii Căzuți să ajungă aici? Dracii sunt nativii Gheenei?

— Mă îndoiesc că a fost ceva de capul lor înainte să ajungă aici Căzuții. Tot ceea ce știu ei e să cauzeze chinuri și durere. Niște șobolani dezgustători. Sunt chiar sub Consumați, care nu i-ar mânca, pentru că și fără un corp, un Căzut refuză să se înjosească într-atât.

Mi-am adus aminte că dracii i-au torturat și pe Beliel, și pe soția lui, și pot să înțeleg de ce îi urăște. Dar s-ar putea să fie două variante ale aceleiași povești.

Privesc în beciul întunecat.

Sunt urme de oale sparte, bucăți de țesut, fier și lemn. Cineva obișnuia să trăiască aici. O familie, poate. Acum foarte mult timp.

37.

Beliel își înalță privirea, ascultând.

— Deschide trapa. Vin ceilalți Păzitori.

Nu sunt foarte dornică să știe unde ne aflăm. Nu vreau să mă omoare înainte să apuce Raffe să îi recruteze.

Raffe. Ar fi trebuit să aterizeze lângă Beliel, la fel ca mine. Ce o fi însemnând faptul că nu e prin preajmă?

— Fă-o, fato. Ei sunt singura noastră speranță să supraviețuim.

Ezit un moment îndelungat. Ar putea avea dreptate. Sau mi-ar putea pregăti o capcană.

Beliel ia decizia în locul meu.

— Suntem aici!

Strecor în liniște spada înapoi în teacă și pun ursulețul de pluș deasupra. Oricum, nu aș putea să lupt cu atâția Păzitori, așa că mai bine încerc să o țin pe Pooky ascunsă deocamdată.

Cineva bate în trapă.

— Știam noi că ești în viață, Mare B. Deschide, nu fi timid.

Lemnul trapei răpăie.

— Vrei să trăiești, micule ucigaș de îngeri ce ești? dă Beliel din cap spre trapă. Ei sunt șansa ta.

Aș putea să mă încăpățânez și să aștept până ce o deschid ei cu forța. Dar ce sens ar avea? Fără tragere de inimă, urc pe treptele de piatră și deschid trapa.

Păzitorii năvălesc înăuntru, ocupând cocioaba.

— Drăguță descoperire, spune Thermo, privind în jur.

— Poate ne relaxăm și noi aici vreo două secunde, spune Micul B.

— Ups, a expirat timpul, spune Howler, dându-i o palmă peste umăr Micului B. Hai să fim din nou încordați și vânați.

Ceilalți examinează încăperea, procesând totul în tăcere pe măsură ce pătrund prin trapă.

Mai mult de doisprezece Păzitori se înghesuie înăuntru. Unii dintre ei se așază pe jos, în noroi, în timp ce alții se sprijină de perete, închizând ochii, de parcă nu s-ar fi odihnit de ani de zile. Nimeni nu rostește niciun cuvânt. Nimeni nu se foiește. Pur și

simplu se odihnesc, ca și cum ar fi siguri că nu vor mai avea ocazia să facă asta pentru încă câțiva ani buni.

O bubuitură puternică în trapă întrerupe liniștea.

Toți se încordează, întorcându-se spre deschizătură.

Un drac cu aripile fluturându-i se izbește și se rostogolește pe lângă trapă. După asta, alunecă un înger, într-o învălmășeală de pene albe și înjurături.

— Raffe! o zbughesc eu pe scări după el. Unde ai fost?

El mă privește de jos dezorientat. Dracul pătat zboară din strânsoarea lui. Zboară de colo-colo în trapă, iar Păzitorii îl pocnesc și îl lovesc cu picioarele până zboară frenetic afară.

Raffe clipește spre mine de vreo două ori, ridicându-se în picioare.

— Ești în regulă?

Niciodată nu l-am mai văzut atât de dezorientat. Arată cum arătam și eu, probabil, când am ajuns prima dată aici.

Iar apoi îmi dau seama că poate chiar acum a ajuns. La început, mă gândesc ce coincidență incredibilă e că a aterizat fix lângă mine, dar, desigur, nu eu sunt conexiunea, ci Beliel. Prin el am mers, deci ajungem în cealaltă parte tot lângă el.

— Abia ai ajuns? îl întreb.

Dar el nu se uită la mine. El și Păzitorii se holbează unii la alții, în timp ce fiecare Păzitor iese din cocioabă. Se așază în cerc în jurul lui, ca într-un vis.

— Mda, spun. Presupun că vă știți.

Stânjenită, fac un pas în spate.

— Nu se poate, spune Flyer.

— Comandante? întreabă Hawk, în vocea lui simțindu-se îndoiala. Tu ești?

— Cum adică Comandante? întreabă Beliel, întorcând orbitele goale spre Raffe.

— E arhanghelul Raphael, spune Thermo.

— Cum mama dracului ai făcut ca să ajungi aici, jos? întreabă Cyclone.

— Aripile tale…, spune Howler. Cum de sunt imaculate?

E ironic că Raffe și-a recăpătat aripile de înger acum, când e pe tărâmul demonilor.

— Ești într-o misiune cu Uriel? întreabă Thermo, părând sceptic. Credeam că el era singurul arhanghel care poate veni aici. Nu te-ai transformat într-un diplomat, nu-i așa?

— Poate e o șmecherie, spune Hawk. Poate nu e el cu adevărat.

— Care e cea mai mare victimă a ta? întreabă Cyclone.

— Cu jumătate de metru mai înaltă și mai lată decât cea mai mare victimă a ta, Cyclone.

Raffe se scutură de praf.

— Chiar tu ești, spune Cyclone.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Flyer. Cum de ești aici?

— E o poveste lungă, spune Raffe. Avem multe de recuperat.

— Trădătorule!

Beliel pare furios. Se izbește de Raffe. Amândoi cad la pământ, luptându-se, în timp ce Beliel încearcă să îi care pumni lui Raffe.

Ceilalți îl înhață și îl trag înapoi.

— Ai jurat! urlă Beliel, împotrivindu-se strânsorii în care l-au prins amicii săi. Am lăsat-o în grija ta! Ai idee ce i-au făcut? Ai idee?

Păzitorii slăbesc strânsoarea lui Beliel, punându-i o mână la gură și șoptindu-i la ureche să se calmeze.

— Ar trebui să vorbim, spune Raffe, ridicându-se. Locul ăsta e potrivit?

— Nu există locuri potrivite în Gheenă, spune Hawk.

— Ar trebui să mergem undeva de unde să avem o cale ușoară de evadare, spune Thermo. Orice e în căutare de hrană acum tocmai s-a auzit invitat la cină.

În depărtare, se aude un țipăt. E greu să îți dai seama cât e de aproape.

Beliel încetează să se mai lupte, însă respiră tare și repede. O fi orb, dar urechile îi sunt în perfectă stare de funcționare.

— Haide să plecăm de aici, spune Cyclone.

Preia conducerea. Noi, restul, îl urmăm.

Chiar dacă Beliel e în mod evident furios pe Raffe, încă merge în fața lui, ca și cum nu ar fi dușmani de moarte. În plus, urmează grupul, de parcă nici nu i-ar trece prin minte să nu coopereze. Mușchii umflați încep să se relaxeze, iar încordarea din umeri se mai lasă pe măsură ce merge.

Atitudinea ostilă pe care sunt obișnuită să o văd la Beliel nu se arată nici măcar în acest loc înfiorător. Orice i s-a întâmplat de îl făcuse așa nu s-a petrecut încă.

Îi urmăm pe Păzitori afară din cocioabă tocmai când urletele venind de la capetele lovite ale Devoraților împânzesc aerul din nou.

Rafie mă trage la el în brațe și își ia zborul.

38.

— Rămâneți jos, spune unul dintre Păzitori, unde nu vă pot zări.

Raffe plonjează jos și zboară aproape la nivelul solului, alături de Păzitori. Ne legănăm dintr-o parte în alta, abia evitând cauciucuri stricate, mormane de gunoi și coji arse de la ceva irecognoscibil.

Din spate, lordul Gheenei cu aripile în flăcări vine după noi, vuind. Cu capetele sale care urlă îi biciuiește pe noii săi Căzuți, care se chinuie să zboare cât de repede pot. Dracul tărcat care a venit cu Raffe zboară lângă lordul iadului precum un șobolan înaripat gigantic, arătând spre noi.

Alunecăm pe strada distrusă, până când dăm colțul și dăm nas în nas cu un grup de capete urlătoare.

Raffe mă întoarce, astfel încât să mă țină din spate. Fără să o spună, știu ce vrea să fac. Nu mă poate duce pe mine și să lupte în același timp. Îmi scot sabia.

Raffe plonjează spre stânga, iar eu dau cu sabia prin Devorați. Dinții și părul le cad la pământ, în timp ce lama trece prin ei.

În spatele nostru, Păzitorii se răspândesc în formație triunghiulară, cu noi la conducere. Sunt singura cu o armă, așa că devine responsabilitatea mea să tai cu ea tot ce ne apare în cale. Păzitorii lovesc cu pumnii și cu picioarele ca să își facă loc spre noi.

Niciodată nu am luptat într-o echipă adevărată, cu altcineva în afară de Raffe, dar intrăm cu toții într-un ritm care nu necesită cuvinte pentru coordonare.

Cineva urlă în spatele nostru.

Ne întoarcem. Lordul iadului l-a prins pe Flyer, care era la capătul formației noastre. Flyer e aplecat pe spate, pe marginea carului de luptă, iar lordul Gheenei îl trage din ambele părți, aproape rupându-i spatele.

Toți fac un schimb rapid de priviri, întreaga formație schimbându-și imediat direcția, pentru a se întoarce să îl salveze pe Flyer.

Atmosfera e înțesată de urletele Devoraților, care sunt în căutare de trupuri.

Hawk și Cyclone fac mari eforturi să ajungă înapoi la Flyer, cu urlete războinice aprige. Sunt primii pe care îi lovesc capetele urlătoare. În loc să încerce să le evite, atacă direct în ele, fiind loviți cu câte șase fiecare.

De îndată ce aterizează pe Hawk și Cyclone, încep să-i înfulece și să le sape în carne.

Hawk și Cyclone iau de păr câteva dintre capete și le îndepărtează brusc de lângă pielea lor. Leagănă capetele, folosindu-se de acestea pentru a lovi altele. Din mâini le curge sânge de la tăieturile făcute de părul devoraților, însă lor nu pare să le pese.

Ceilalți Devorați se reunesc împotriva lui Hawk și Cyclone.

Alți patru Păzitori trec ca săgețile și lovesc și smucesc capetele de pe cei doi Păzitori kamikaze, acționând ca sprijin pentru aceștia, să îi țină în viață. Între timp, noi, ceilalți, zburăm spre lordul iadului, în timp ce Hawk și Cyclone îi distrag pe Devorați.

În loc să aștepte, lordul Gheenei îi dă drumul lui Flyer și se aruncă asupra noastră.

Aripile lui incendiare împrăștie flăcări prin aer, arătând ca și cum ar arunca mingi de foc în direcția noastră.

Aripile lui înflăcărate ne împiedică să ne apropiem de el din orice altă direcție decât din față. Iar eu și Raffe suntem exact în fața lui.

Atunci când lordul Gheenei își îndreaptă aripile înflăcărate spre noi, unul dintre Păzitori încasează în locul nostru, intervenind între noi și el, pentru a ne proteja cu corpul său, în timp ce îi trage un pumn lordului Gheenei. În loc să îl lovească înapoi, lordul îl apucă de gât și îi închide aripile. Pentru o clipă, nu putem vedea nimic, în afară de o minge uriașă de foc, deoarece aripile lui îi acoperă atât pe lordul Gheenei, cât și pe Păzitor.

Când își deschide aripile din nou, Păzitorul arde în flăcări. Penele care i-au mai rămas, împreună cu tot părul, i-au luat foc.

Lordul Gheenei îi dă drumul, iar Păzitorul urlă atunci când cade, aterizând dur și rostogolindu-se pe jos, în încercarea de a stinge flăcările.

Lordul se întoarce către noi. Raffe își menține spațiul aerian, în timp ce alți Păzitori îl salvează pe Flyer.

Raffe dă din cap spre unul dintre Păzitori, care se așază în poziție, sub noi. Presupun că e acolo să mă prindă, pentru cazul în care aș cădea.

— Să nu îndrăznești să îmi dai drumul, îi spun.

— Nu te las să fii arsă, răspunde el.

Lordul iadului ne atacă cu o aură de flăcări.

Raffe virează în jos, evitând focul.

Lordul Gheenei se întoarce și vine după noi. Îmi dau seama că Raffe ezită să se întoarcă cu fața spre el, pentru că asta m-ar pune pe mine în fața flăcărilor.

— Ia sabia, îi spun.

Nu am verificat dacă Pooky l-ar primi înapoi. Dar, în timp ce el zboară în zigzag, evitând atacul lordului Gheenei, mă decid că nu e momentul cel mai potrivit să testăm asta.

Raffe se rotește la înălțime. Un zid de foc vine în direcția noastră atunci când lordul iadului își flutură aripile enorme spre noi.

Îmi legăn lama cât de tare pot. Pot simți clocotul de entuziasm care trece prin lamă, fiindcă Pooky are ocazia să spintece un lord ai Gheenei.

Lama spintecă focul. O parte din flăcări se despică și cade pe jos.

Lordul Gheenei începe să ragă, văzându-și o bucată de aripă ce cade pe jos cum împroașcă tăciune peste tot.

Bate frenetic din aripi, încercând să rămână în aer, însă aripile îi sunt inegale acum și începe să se învârtă în spirală. Raffe profită de acest avantaj și zboară în sus, spre el.

Eu tai în primul lucru care îmi vine la îndemână. Încă o bucată din aripa lordului Gheenei e retezată.

Și se prăbușește din cer.

39.

De îndată ce aterizăm, încep să transpir de la căldură. Nu mă pot abține de la a-mi acoperi nasul, chiar dacă asta nu are niciun efect asupra duhorii de ouă stricate.

Lordul Gheenei a aterizat și s-a rostogolit. Focul din aripi i s-a stins, lăsându-i-le ca moarte, cu aspect de piele decojită și arsă. Ambele aripi îi sângerează.

Rage un ordin, iar dracii și Devorații se adună în jurul lui. Dracii își privesc stăpânul cu groază, părând gata să o ia la fugă în orice clipă, în timp ce Devorații par a fi înnebuniți de entuziasm la vederea trupurilor.

Păzitorii aterizează de jur-împrejurul nostru, formând un cerc protector.

Nu au nicio armă, iar majoritatea dintre ei au răni destul de urâte, unele chiar grave, dar asta nu îi împiedică să arate feroce. Spre surprinderea mea, Beliel e unul dintre ei. Se holbează orb în față, gata să lupte pentru Raffe.

Mă uit la gașca noastră și o compar cu cea a lordului Gheenei. Cred că avem șanse destul de mari să îl învingem pe lord, presupunând că niciunul dintre prietenii lui nu ne va veni în întâmpinare, să intre în luptă.

— Oh, îmi e dor de spada mea, spune Cyclone, uitându-se cu jind la a mea. Ce avarii am putea produce aici dacă am fi capabili să ne păstrăm săbiile!

— Tocmai de asta trebuie ca săbiile să ne respingă, fratele meu, spune Howler. Nimeni nu își dorește lorzi ai Gheenei care să facă ravagii cu o armată de Căzuți, înarmați cu săbiile lor.

— Poate crezi că ești mai puternic, arhanghelule, spune lordul Gheenei. Dar frații mei, lorzi ai iadului, sunt pe drum. Toți ne-au văzut luptându-ne în cer.

— Nu vor ajunge la timp să te salveze, spune Cyclone.

Lordul Gheenei scoate un sunet ca o mie de șerpi târându-se printre frunze uscate.

— Dar dacă îți faci timp să te lupți cu mine, în loc să îți iei zborul și să fugi, ceilalți lorzi te vor ucide, spune lordul Gheenei. Deci ne aflăm într-un punct mort.

Își flutură aripile arse și fumegânde în față și în spate, ca și cum ar face o probă cu ele. Părțile tăiate sângerează peste tot pe pământ.

— Văd că am nevoie de o nouă pereche de aripi.

Se uită la ale lui Raffe, care arată magnific, în comparație cu aripile deplorabile ale Păzitorilor.

— Ale tale sunt destul de frumoase. Un lord al Gheenei cu o pereche de aripi de arhanghel ar fi atât respectat, cât și temut. Ar exista multe speculații despre cum a intrat în posesia lor. Te interesează o înțelegere?

Raffe râde.

— Gândește-te la asta. Niciun înger nu devine arhanghel fără ambiție. Uneori, ambiția poate implica și înșelăciune. Uneori, poate fi nevoie de o armată. Eu pot să ți le ofer pe amândouă.

— Înșelăciune poți găsi oriunde, spune Raffe. Și e gratis.

— Dar o armată… asta e ceva ce merită. Eu am câteva de închiriat. La un preț corect. Interesat?

— Nu pentru aripile mele. Nimeni nu mi le mai ia niciodată.

Nu spune și din nou.

— Poate vei avea altceva ce mă va putea interesa într-o bună zi. Dacă ești vreodată interesat de ceva ce îți pot oferi în schimbul – ridică din umeri fixându-mă în același timp cu privirea – a ceva ce îmi doresc, înșfacă asta.

Azvârle un obiect mic, rotund, legat de o curelușă. Raffe nu se deranjează să îl prindă și îi aterizează la picioare. Arată ca un măr uscat și deshidratat. Negru și zbârcit. Nu sunt convinsă că l-aș mânca dacă aș muri de foame.

— Când muști din el, mă va aduce oriunde ești tu, ca să putem discuta detaliile, spune lordul iadului, urcându-se în carul său de război.

Cyclone face un pas spre car. Dracii lordului Gheenei și Devorații își dezvelesc dinții spre el.

Raffe ridică o mână să îl oprească.

— Nu suntem aici pentru a ne lupta.

— Oferă o înțelegere doar ca să își salveze reputația, spune Cyclone. Nu va câștiga asta și o știe foarte bine.

— Nici noi.

Raffe face semn din cap spre cer. Trei care zboară spre noi. În spatele lor e un nor de draci.

Lordul Gheenei din fața noastră îi lovește cu biciul pe îngerii înhămați la carul său. Capetele biciuite ale Devoraților îi mușcă pe îngeri, care sunt înecați într-o transpirație sângerie, ce picură de pe corpurile lor bine făcute. Decolează spre cer.

De îndată ce carul a plecat, Păzitorii îl înconjoară pe Flyer, care zace la pământ. Spatele îi e în mod evident rupt, după aspectul nenatural al corpului său încovoiat.

Capul i se mișcă înainte și înapoi pe sol, deci presupun că e în viață. Dar atunci când ne aplecăm deasupra lui, mișcările capului îi devin din ce în ce mai neobișnuite.

Gâtul i se rupe, din el curgându-i sângele cu bulbuci.

Sar înapoi.

Din gâtul lui Flyer iese o pereche de dinți ce mușcă și înfulecă iute. Capul unui Devorat acoperit de sânge iese la suprafață din gâtul lui Flyer.

Privesc în altă parte, dorindu-mi să pot șterge din minte ceea ce tocmai am văzut. Din lateral, îl văd pe Cyclone apucând o piatră și ridicând-o deasupra capului lui. Apoi aud un sunet băltos de *zdrobire.*

Umerii tuturor par să se lase deodată.

— Trebuie să ne scoți de aici, Comandante, spune Hawk cu o tristețe apăsătoare în voce. Nu așa ar trebui să murim.

40.

Plecăm din zonă, înainte ca alți lorzi ai Gheenei să ajungă. Unii dintre noi merg, alții zboară destul de jos, cercetând zona din față.

Mă aștept în continuare ca cineva să mă întrebe de sabia mea, dar nimeni nu o face. Păzitorii par a fi cam șocați după ce l-au văzut pe Flyer murind. De parcă au loc tragedii mult prea des, iar ei tot nu le pot accepta.

Strada distrusă pe care ne aflăm se termină brusc atunci când ruinele orașului se descompun într-un deșert de piatră. Sunt cu ochii în patru după dracii care ar putea fi prinși pe drum, dar nu văd niciunul. Trebuie să fi fugit sau să fi fost recrutați să lupte pentru lorzi ai Gheenei atunci când se adunau să vină spre noi.

Culoarea cerului se schimbă în ceea ce presupun că e lumina zilei în locul ăsta. În loc de negrul violet pe care l-am văzut mai devreme, acum o strălucire roșiatică, diabolică, e răspândită deasupra deșertului – nu tocmai noapte, nu tocmai zi.

Unul dintre Păzitori oftează lângă mine.

— Majoritatea dintre noi a supraviețuit încă unei nopți.

— Haide să ne întoarcem înapoi pe strada aceea la noapte, spune altul. E mai sigur acolo.

Le arunc o privire pe ascuns. Au răni proaspete pe chipuri și pe brațe. Unul dintre ei șchiopătează și sângerează din cauză că îi lipsește o bucată de carne de pe picior.

— De cât timp sunteți aici, băieți? îi întreb.

Ei îmi întorc priviri ostenite, ca și cum ar spune că dintotdeauna.

— N-avem idee, spune unul. Dinainte să mă nasc, cred.

Trecem peste un zăcământ de roci. Deșertul e plin de turnuri de piatră ciudate, care se ridică sucite și denaturate, în spirale, spre cerul roșu. În depărtare, se văd ruine ale orașelor. Unul dintre ele e în flăcări, și un fum negru se ridică spre cer.

— Ce sunt acelea? întreb. Orașe?

— Au fost odată, răspunde Thermo. Acum sunt doar capcane ale morții. Obișnuiau să fie orașe ale dracilor.

Mă întorc spre Beliel.

— Parcă ai spus că dracii nu erau mare lucru înainte să vină cei Căzuți.

Beliel pufnește.

— Crezi că simplul fapt că aveau orașe justifică torturile lor asupra oamenilor inocenți?

— Trebuie să fi avut aici o mică societate primitivă drăguță, spune Thermo. Lucifer și armata lui i-au pus la punct destul de repede, totuși.

În mintea mea, lucrurile încep să se lege.

— De asta sunt înnebuniți după a-i tortura pe noii Căzuți?

— Cine știe de ce fac nebuniile pe care le fac? spune Beliel. Ar trebui exterminați, nu analizați.

— Indiferent ce obișnuiau să fie, s-au transformat în niște animale de clasă inferioară, spune Thermo. Mă îndoiesc că au alte motive în afară de instinct.

— Dar noii Căzuți sunt singurii îngeri sau demoni pe care ei îi pot tortura, nu-i așa? întreb. Le e teamă de Căzuții experimentați, nu?

— Le-ar fi teamă și de noi dacă lorzii Gheenei nu i-ar folosi ca să ne tortureze. Singura plăcere pe care le-o oferă lorzii, dacă se poate vorbi despre așa ceva este cea de a le da sarcina să ne tortureze în timpul inițierii.

Dau din cap. Poate că dracii erau atât de veseli când îl răneau pe Beliel tocmai pentru că torturarea noilor Căzuți e singura răzbunare pe care o pot avea pentru distrugerea lumii lor.

Dacă mai rămânem mult în chestia asta, voi ajunge ca Paige și voi începe să vorbesc ciudățenii despre respectul pentru tot felul de ființe vii, chiar și pentru niște creaturi atât de oribile precum dracii.

Paige cea matură, vreau să spun.

Privesc fumul care se ridică deasupra orașului distrus al dracilor și mă întreb ce face ea. Dacă mama e în regulă. Dacă Rezistența mai e unită. Dacă mă voi întoarce vreodată la ele.

Păzitorii se uită unii la alții în lumina orbitoare, examinându-și rănile. Cel mai atent se uită la Raffe, dar nu pentru a vedea dacă e rănit. Par pur și simplu să îl evalueze.

Raffe e singurul întreg dintre ei, nu e rănit și are aripile intacte, cu toate penele la loc. Are o postură mândră, fără cicatrici și fără coji pe corpul său puternic.

Singurul lucru care îi tulbură aspectul e colierul cu fructul uscat pe care i l-a dat lordul Gheenei. Unul dintre Păzitori l-a cules de pe jos, spunându-i lui Raffe că ar putea fi folosit pentru a demonstra că un lord al iadului l-a favorizat. Mi se pare că arată ca un șoarece mort care îi atârnă spânzurat la gât.

— Credeam că nu te vom mai vedea niciodată, Comandante, spune Thermo. Credeam că am fost părăsiți.

— Mereu am știut că suntem meniți să fim părăsiți, spune Howler, dar e diferit atunci când chiar se întâmplă.

— Ce se petrece acolo, sus? întreabă Thermo.

Raffe îi spune despre moartea Mesagerului Gabriel, despre cum Uriel a urgentat alegerile, creând o falsă apocalipsă, despre invazia din lumea noastră și despre ce a pățit la aripi.

În timp ce vorbește cu ei, mă uit la Beliel. La fel ca ceilalți, e arătos, masculin și sfâșiat. Dar spre deosebire de ceilalți, se uită la Raffe cu un amestec de speranță și furie.

— Te afli aici ca să ne iei înapoi cu tine, nu-i așa? întreabă Beliel. Nu suntem complet Căzuți încă. Mai avem câteva pene întregi.

Câțiva râd pe înfundate, ca și cum asta ar fi o glumă.

Beliel își netezește rămășițele de pene în culorile apusului, de pe aripile lui.

— Vor crește la loc odată ce văd iar lumina soarelui, nu-i așa?

— Dă-ne voie să te ajutăm, spune Hawk. Dă-ne o misiune.

— Dă-ne voie să ne câștigăm dreptul de a ne întoarce, Comandante, spune Cyclone. Suntem pierduți aici, jos.

Raffe îi privește atent. Se uită la smocurile lor de pene și la oasele despicate ale aripilor lor, ieșind în relief în unghiuri ciudate. Se uită la brațele lor jupuite și la rănile noduroase. Îmi dau seama după privirea lui că îl doare să își vadă soldații loiali în felul ăsta.

— Ce s-a întâmplat cu ceilalți? întreabă Raffe.

Se uită la cei vreo doisprezece Păzitori din jurul nostru.

— Au propriile lor drumuri pe care trebuie să le parcurgă acum, spune Thermo cu un univers de tristețe în voce.

Deci, dacă i-am aduce înapoi, ar fi doisprezece Păzitori împotriva celor o sută de îngeri ai lui Uriel.

— Unde sunt dracii? întreb.

— Ei sunt ultima noastră grijă, spune Beliel.

Mă uit în jur la peisajul arid. Niciun drac în preajmă.

— Am nevoie de ei. S-ar putea să reușesc să-i folosesc ca să scap de aici.
Se holbează toți la mine.
— Ai stat aici atât de mult încât să o iei așa razna? întreabă Micul B.
— Așa am ajuns aici, îi răspund ridicând din umeri. Dracii pot să sară și să iasă prin sabia mea, iar eu am prins unul pentru o cursă. Presupun că voi, băieți, nu ați îndreptat niciodată o sabie împotriva unui demon suficient de mult timp ca să faceți asta.
— Durează doar o secundă să ucizi unul, spune Raffe. Nu prea ai de ce să faci o pauză înainte să îl străpungi.
În timp ce se uită la mine, păstrăm tăcerea, apoi se uită unii la alții.
Mă pregătesc pentru ploaia de întrebări, însă tot ce întreabă ei este:
— Putem și noi să prindem o cursă?
Îi arunc o privire lui Raffe. El dă din cap. Nu m-aș mira ca asta să se fi transformat acum într-o misiune de salvare pentru Raffe, pe cât de mult e și o misiune pentru a-l salva pe îngerul gazdă și a-l aduce înapoi în lumea noastră.
— Nu o crezi pe bune, așa-i? întreabă Micul B.
— Ai tu ceva mai bun de făcut decât s-o asculți? întreabă Howler.
— Nu știu dacă va funcționa, spun. Dar dacă m-ați putea ajuta să îi găsesc pe draci și să sar înapoi în lumea mea, atunci am putea încerca toți să plecăm împreună.
— E la fel de nebună ca toți ceilalți, spune Micul B. Nimeni nu a evadat vreodată din iad fără permisiunea mai-marilor. Niciodată.
— Spune adevărul, răspunde Raffe. Venim din timpuri diferite și am venit prin… unul dintre voi.
Cu toții se uită unul la altul.
Raffe dă din cap spre mine, iar eu le spun povestea mea. Le spun o versiune care, sper eu, e una diplomată – una în care nu menționez care dintre ei a fost portalul și în ce stare era când am trecut prin el. Când termin să le spun cum am ajuns aici, toți sunt cufundați în tăcere.
— Dacă unul dintre noi e portalul, spune Beliel, asta înseamnă că Păzitorul portal nu poate pleca, așa-i?

Îmi plec privirea. Dacă reușim să scăpăm de aici, el va rămâne în urmă pentru atât de mult timp cât îi va lua să își râcâie și să își uneltească ieșirea din Gheenă, înapoi pe pământ. Nu am idee cât va dura asta. Dar cu siguranță va dura suficient de mult încât să ucidă orice fărâmă de moralitate din el.

41.

Ai putea crede că, din moment ce ne aflăm în habitatul natural al dracilor, locul e plin de ei. Dar majoritatea probabil se ascund, fiindcă nu putem găsi nici măcar unul. Am văzut mai mulți draci în Palo Alto decât aici.

În orizontul iadului se ridică fum negru deasupra ruinelor unuia dintre orașe. Fac un pas pe rocile deșertului, lângă nisip, întrebându-mă cât de departe o fi cel mai apropiat oraș. Am un impuls ciudat să îi văd ruinele. Ar putea fi un indiciu cu privire la felul în care ar putea arăta lumea mea într-o zi.

— Oprește-te! strigă unul dintre Păzitori când sunt pe punctul de a păși pe nisip.

O mână iese la iveală din nisip și mă apucă de gleznă.

Țip, încercând să îmi trag piciorul înapoi. Lovesc mâna, dar mă dezechilibrează.

Mai multe mâini năvălesc afară din nisip, întinzându-se după mine.

Încerc să mă cațăr înapoi, dar mâna mă trage în jos.

Scot sabia și spintec frenetic.

Brațe puternice se înfășoară în jurul taliei mele, iar o gheată lovește mâna tăiată de pe glezna mea, lăsându-mi larve pe picior.

Închid ochii și încerc să nu țip.

— Ia larvele de pe mine.

Raffe le dă jos, dar simt ca și cum încă s-ar târî pe pielea mea.

— Deci tu chiar țipi ca o fetiță, spune Raffe cu oarecare satisfacție în voce.

Deschid ochii cu o secundă mai repede decât ar fi trebuit, fiindcă îl surprind azvârlind mâna înapoi în nisip.

O mare de mâini se ridică din nisip să o înhațe și o fac bucățele, luptându-se pentru resturi.

O șterg rapid de lângă larvele care freamătă. Raffe îmi observă starea de agitație și le face vânt de pe rocă.

— Larvele sunt al naibii de oribile, spun, ridicându-mă.

Încerc să îmi mențin cât de cât demnitatea, dar nu îmi pot controla frisoanele și tremuratul mâinilor în aer. E un impuls pe

care îl am din instinct, unul căruia nu sunt capabilă să îi rezist în momentul ăsta.

— Te-ai luptat cu o gașcă de bărbați de două ori cât tine, ai omorât un războinic înger, ai înfruntat un arhanghel și ai mânuit sabia unui înger, înclină Raffe capul. Dar țipi ca o fetiță când vezi o larvă?

— Nu e doar o larvă, spun. O mână a țâșnit din nisip și m-a apucat de gleznă. Iar larvele au ieșit din ea și au încercat să scormonească în mine. Și tu ai urla ca o fetiță dacă ai păți asta.

— Nu au încercat să scormonească prin tine. Doar se târau. Asta fac larvele. Se târăsc.

— Nu știi nimic.

— E greu să contrazici asta, Comandante, spune Howler pe un ton amuzat.

— Asta e Marea Mâinilor Ucigașe, spune Thermo. Nu vrei să te apropii de ea.

Înțeleg de ce îi spun mare. Nisipul se mișcă precum valurile. Presupun că e din cauza mâinilor sau orice s-ar mai mișca dedesubt. Nu pot să nu observ asemănările dintre Gheenă și lumea mea, acum că Uriel și apocalipsa lui falsă creează lucruri precum mișcarea lentă a pământului viu.

— Oh, s-ar fi descurcat să omoare mâinile ca o mare războinică ce este, spune Raffe mândru. Micii viermișori fără apărare o fac pe ea să tremure.

— Poate ar trebui s-o numim criminala de larve, spune Howler.

Ceilalți se hlizesc.

Oftez. Probabil o merit, dar asta nu ușurează lucrurile cu nimic. Acum știu cum se simte Ursul Pooky.

Văd un drac mic deasupra deșertului și arăt spre el entuziasmată. Dar zboară prea aproape de nisip, iar trei mâini țâșnesc afară și îl prind. Brațele nu sunt de lungimea brațelor obișnuite. Se întind în sus cel puțin doi metri ca să-l prindă pe drac. Acesta scoate țipete stridente până când e târât sub nisip.

Unul dintre băieți arată către un aflorimentul[2].

Micul drac care a fost prins de mâini trebuie să fi fost o santinelă, pentru că un grup de draci zboară spre noi.

Țin sabia sus, pregătită de luptă.

— Nu îi ucide. Avem nevoie de ei în viață.

---

[2] Deschidere unde apar la suprafața pământului roci sau minerale. (*N. red.*).

Dubioșii zburători vin spre noi cu colți și gheare. Sunt la fel de mari sau chiar mai mari decât cei care m-au urmărit în afara Gheenei. Sunt patru.

Lângă mine, Raffe își deschide aripile și se ridică în aer, deasupra Mării de Mâini Ucigașe. Ceilalți fac la fel. Eu și Beliel suntem singurii rămași la sol.

Îi îngrădesc pe draci spre Hawk și Cyclone, care îi prind.

Când se întorc la sol, îi au pe toți patru prinși. Îi leagă pe draci cu sforile de piele pe care unii dintre ei le aveau legate la încheieturi. Aparent, Raffe i-a antrenat să adune bucăți de obiecte folositoare din mediul înconjurător atunci când sunt într-o misiune.

— Ești mai deștept decât pari, îi spun lui Raffe.

— Dar nu atât de deștept cum se crede, spune Howler.

— Observ că disciplina ta s-a cam diluat cât ați fost în vacanță, spune Raffe.

— Mda, totul e numai o tolăneală la plajă, fără nimic altceva de făcut în afară de a bea și a privi femeile.

La auzul cuvântului *femei,* Păzitorii iau o atitudine ciudată și jenată.

— Trebuie să te întreb, spune Thermo. Știu că și ceilalți se întreabă. Ea e Fiica Omului a ta? face el semn către mine.

Îi arunc o privire lui Raffe.

Sunt?

Raffe se gândește la asta preț de o secundă, înainte să îi dea un răspuns.

— E o Fiică a Omului. Și călătorește cu mine. Dar nu e a mea.

Ce fel de răspuns e ăsta?

— Oh. Deci e disponibilă? întreabă Howler.

Raffe îi aruncă o privire de gheață.

— Cu toții suntem singuri acum, știi, spune Hawk.

— Nu ne pot pedepsi de două ori pentru aceeași nelegiuire, spune Cyclone.

— Iar acum că știm că nu ești în cursă, Comandante, asta mă face pe mine următorul cel mai arătos, spune Howler.

— Destul, i-o retează Raffe, nu prea amuzat. Nu ești genul ei.

Păzitorii zâmbesc cu subînțeles.

— De unde știi tu asta? îl întreb.

Raffe se întoarce spre mine.

— Pentru că îngerii nu sunt genul tău. Îi urăști, ții minte?

— Dar tipii ăștia nu mai sunt îngeri.

Raffe ridică o sprânceană la mine.

— Ar trebui să fii cu un băiat uman simpatic. Unul care să-ți asculte ordinele și să îți suporte nevoile. Cineva care să își dedice viața pentru a te ține în siguranță și bine hrănită. Cineva care să te facă fericită. Cineva de care să poți fi mândră. Nu e nimeni de genul ăsta printre ei, face el cu mâna spre Păzitori…

Îi arunc o privire rece.

— Cu siguranță am să îl aduc pe la tine înainte să – mă mulțumesc cu – îl aleg.

— Așa să faci. Am să îl anunț ce se cere de la el.

— Asta dacă supraviețuiește interogatoriului tău, spune Howler.

— Asta e o supoziție cam generoasă, spune Cyclone.

— Mi-ar plăcea să fiu de față, spune Hawk. Ar trebui să fie interesant.

— Nu îți face griji, Comandante, spune Howler. Cu toții am ajuns la concluziile noastre. Cu toții am fost în asta.

Apoi, toți sunt cuprinși de o dispoziție sumbră. Thermo își drege vocea.

— Vorbind de…

— Câteva au supraviețuit, spune Raffe.

— Care?

— N-ar fi de folos să știi, spune Raffe. Doar atât: am reușit să le salvez pe câteva și au supraviețuit.

— Și copiii? Nu există nicio fărâmă de speranță în vocea lui Thermo când întreabă asta.

Raffe oftează.

— Ai avut dreptate. Am plecat să vânez monștrii nefilimi, dar erau doar oameni. Unii dintre ei erau oameni deosebit de mari și aveau mai puțini copii decât majoritatea. Uneori, copiii lor erau foarte talentați și frumoși, dar nu aveau nimic monstruos. În cele din urmă, descendența s-a diluat printre oameni, până în punctul în care nu mai era neobișnuit să ai unul doi stropi de sânge angelic într-o populație.

— Știam eu că era o minciună, spune Cyclone.

— Îți mulțumim, arhanghelule, spune un Păzitor care are un smoc de pene pestrițe pe aripă. Îți mulțumim că i-ai cruțat.

— Ordinele pe care le primisem erau să îi omor pe monștrii nefilimi, spune Raffe. Exact astea au fost cuvintele lui Gabriel.

Am găsit nefilimii. Nu puteam face nimic în privința vreunuia dintre ei dacă nu erau monștri. Mi-am făcut datoria.

— Dar ai stat mult timp, nu-i așa? întreb eu.

Raffe dă din cap.

— Dacă m-aș fi întors prea curând să dau raportul cu privire la misiunea mea, Gabriel ar fi putut să își clarifice ordinul, spunându-mi să ucid chiar și numai nefilimii, trimițându-mă înapoi.

Acum înțeleg.

— Ai așteptat până când legătura de sânge s-a diluat, până când nu mai putea fi identificat niciunul.

Raffe ridică din umeri.

— Sau până când unul dintre ei ar fi devenit monstruos. Preferabil doi. Atunci m-aș fi putut întoarce și aș fi spus că am ucis monștrii nefilimi, după cum mi s-a poruncit.

— Dar asta nu s-a întâmplat.

El scutură din cap.

Păzitorii arată ca și cum ar avea nevoie de o pauză. Unii găsesc o piatră pe care să se așeze, în timp ce alții doar își mută privirea sau închid ochii un minut.

— De ce ar fi mințit Gabriel, inventând o regulă potrivit căreia un înger care s-a căsătorit cu o Fiică a Omului ar cădea? întreabă unul dintre Păzitori.

— Poate nu a vrut să păteze linia sangvină angelică cu sângele nostru uman, răspund ridicând din umeri. Majoritatea îngerilor ne consideră animale.

— De cât timp suntem aici? întreabă Thermo. Copiii noștri au stră-stră-strănepoți?

— Din perspectiva voastră, nu cred că a trecut foarte mult timp de când ați căzut, spune Raffe. Dar noi venim dintr-un alt timp. În lumea noastră, căderea voastră e istorie antică.

Păzitorii fac un schimb de priviri.

— Trebuie să ne scoți de aici, spune Păzitorul cu smocul pestriț. Te rugăm, Comandante. Cine știe când va veni Ziua Judecății?

Vocea îi clachează la sfârșit. Pe chipurile lor se citește disperarea.

— Una e să mori în luptă, spune Beliel, dar să mori în Gheenă sau, mai rău, să trăiești pentru eternitate în Gheenă... E de neînțeles, scutură el din cap. Suntem pedepsiți pentru nimic.

— Uriel zice că Gabriel înnebunise, spune Raffe. Că de fapt nu mai vorbise cu Dumnezeu de nu știu câți eoni. Sau că poate nu vorbise niciodată.

Majoritatea Păzitorilor se holbează la el cu gurile căscate. Vreo doi, totuși, dau din cap ca și cum ar fi bănuit asta de ceva timp.

— Nu am idee dacă e adevărat, spune Raffe. Nimeni nu are, în afară de Gabriel. Dar se pare că se înșela cu privire la nefilimi. Eu mi-am tot spus că trebuie să fie o greșeală. Dar acum… cine știe cu privire la ce altceva mai greșea?

Îmi aruncă o privire.

— În cele din urmă, nici nu prea contează, spune Hawk. Loialitatea noastră e față de tine, indiferent de ce se întâmplă.

— Ai un plan, Comandante? întreabă Thermo.

— Desigur, spune Raffe. Planul e să vă scot pe voi de-aici, apoi voi mă veți ajuta să îl dobor pe Uriel.

Cu toții se schimbă la față. Nu îmi dau seama dacă e stupefacție sau scepticism pe chipurile lor. Poate puțin din ambele.

— Nu vă entuziasmați, spune Raffe. Nu știm dacă putem ieși toți. Și chiar dacă putem, nu știm ce ne așteaptă dincolo.

Se uită la Beliel, care pare încântat de ideea de a scăpa de aici.

— Va fi nevoie de sacrificii.

42.

Păzitorii au convingerea că sunt mai mulți draci în direcția din care au venit primii. Decidem să ne împrăștiem, pentru a ne spori șansele de a-i găsi.

— Howler și Cyclone, veniți cu mine, spune Raffe. Voi, ceilalți, împărțiți-vă în grupuri mici și luați-o în câte o direcție. Ne întâlnim înapoi aici. Cum poți măsura aici trecerea timpului? se uită el la cer.

— Se va face mai cald, spune Thermo. Ne putem întâlni când simțim că ne coacem de căldură.

— Asta se întâmplă acum, spune Howler.

— Atunci ne întâlnim când Howler simte că ia foc, iar noi, ceilalți, simțim că ne coacem, spune Raffe. Sunteți gata?

— Ăă, pot să merg eu cu Thermo? întreabă Howler.

— Thermo? întreabă Raffe. Data trecută când te-am însărcinat să mergi cu el, ai spus că e periculos să faci echipă cu el, pentru că te temi că ai putea adormi în timpul misiunii.

— Mda, de asta el va fi a cincea roată la căruță, iar dacă merg cu el, nu va trebui să vin cu tine și cu Fiica Omului a ta.

— E un argument bun, spune Cyclone. Pot să merg și eu cu Howler și Thermo? Sunt neajutorați fără mine.

Howler pufnește.

— Ce are dacă mergeți cu mine? întreb.

— Nimeni nu vrea să meargă cu porumbeii.

Howler scutură din cap.

— Dubios, spune Cyclone, deja îndreptându-se către Thermo.

— Crezi că aș face ceva pentru care aș risca să cad? întreabă Raffe.

— Nu poți cădea pentru nimic aici, Comandante, spune Thermo. Deja ești în Gheenă, deci, practic, e ca și cum ai fi deja un Căzut, pe durata de timp cât ești aici.

Căldura îmi devine mai puternică în obraji și îmi vine să mă târăsc după o piatră.

Raffe arată ca și cum ar vrea să se încăpățâneze, dar apoi spune:

— În regulă, dar ați face bine să aduceți înapoi o mulțime de draci.

— Poți conta pe noi, șefu'.

Howler ne face cu ochiul la modul evident, apoi își ia zborul. Cyclone și Thermo îl urmează.

Restul Păzitorilor pleacă în grupulețe mici, fiecare luând-o în direcții diferite. E de mirare că mai pot zbura cu aripile lor deplorabile. Presupun că nimic nu e greșit din punct de vedere funcțional cu aripile, din moment ce ei sunt experți în ale zborului. Atât doar, că nu arată drăguț.

Raffe îi privește plecând, apoi se uită la mine.

— Dăm o tură să vedem cum arată locul ăsta?

Dau din cap că da, încercând să nu par jenată.

Pășesc mai aproape de Raffe. Niciodată n-am să mă obișnuiesc să urc la el în brațe.

În loc să își pună brațele sub genunchii mei, mă ține de talie, astfel că stăm față în față, într-o îmbrățișare. După ce dă de câteva ori din aripi, decolăm.

Îmi țin brațele în jurul gâtului său, dar picioarele îmi atârnă aiurea. Nu mă simt la fel de sigură ca atunci când mă ține cu brațele de spate și de sub genunchi. Din instinct, îmi strecor genunchii în jurul mijlocului său și îi strâng, de siguranță.

Dar nu e suficient. Când urcăm mai sus, simt că alunec numai puțin. Brațele sale în jurul taliei mele sunt ferme, dar atunci când ne ridicăm deasupra Mării Mâinilor Ucigașe, simt un amestec de entuziasm și teamă.

— Să nu mă scapi. Mă agăț mai strâns și mai apăsat de el.

— Niciodată. E atât de multă încredere și siguranță în vocea lui. Te țin. Ești pe cât de în siguranță ai putea fi.

Oh, ce naiba. Îmi înfășor picioarele cu totul în jurul șoldurilor lui și mi le agăț deasupra fundului lui.

El își saltă puțin corpul în față, cu un zâmbet ce i se formează pe chip. Obrajii îmi iau foc.

Acum atârn ca o maimuță, în timp ce plutim pe deasupra Gheenei. Nu văd la fel de bine cum aș fi putut vedea dacă m-ar fi ținut invers. În loc să privesc peste umărul său, la aripile lui fluturânde, întorc capul să văd peisajul de dedesubt. Prin această poziție a feței, buzele aproape mi se unesc cu ale lui.

Încerc să mă concentrez la orașul fumegând ce ni se arată în față, dar mintea îmi e umplută de căldura respirației lui și de furnicătura electrizantă a obrazului său peste al meu.

Zborul nu e întocmai precum o alunecare netedă, cum ar putea părea de jos. Au loc mici schimbări ale poziției corpurilor noastre atunci când aripile lui lovesc aerul. Atârn de el atât de strâns, încât îmi dau seama că trupul lui se freacă de al meu odată cu fiecare vâjâit din aripi.

Căldura din Gheenă se intensifică. Marea Mâinilor Ucigașe de dedesubt se mută precum curenții de lavă, care circulă purtați de flux.

Frecarea asta creează o căldură, o senzație de furnicături, ca și cum tot sângele mi-ar pulsa tocmai în acele părți ale corpului care sunt apăsate de ale lui. Încep să îmi simt capul ușor. Respirația îmi accelerează.

Și respirația lui devine mai rapidă, pentru a se sincroniza cu a mea; sau poate că e invers. Înainte să-mi dau seama ce se petrece, el începe să își frece capul de obrazul meu. Un geamăt ușor îi scapă printre buze.

Mă mișc fără să mă mai gândesc, strângându-mi picioarele în jurul șoldurilor lui, apăsându-mă mai tare de el. El îmi mângâie curbura spatelui, apăsându-mă și mai aproape în căldura sa. Mă minunez de această senzație, iar el își mișcă ușor corpul pe al meu.

Își coboară capul în timp ce zburăm și îmi atinge buzele cu ale sale. Sărutul său e fierbinte și umed, pe măsură ce devine mai intens.

Parcă mi-ar bubui capul. Apoi îmi dau seama că e de la cer. Tună. Deodată, începe să ne plouă cu picături calde de ploaie, până când ne udă cu totul.

Raffe ignoră asta și continuă să mă sărute. Ne ținem în brațe, apăsându-ne mai strâns și mai tare unul în celălalt.

Zburăm unul în brațele celuilalt prin ploaie, pe deasupra unui iad ce arde înăbușit.

43.

Până ne întoarcem la restul grupului, Păzitorii i-au prins deja pe restul de draci de care vom avea nevoie. Doisprezece draci sunt legați la pământ, agitându-se și încercând să muște din chingile cu care sunt legați.

Păzitorii ne privesc ca și cum ar ști exact cu ce ne-am ocupat timpul. De îndată ce aterizăm, sar din brațele lui Raffe și mă duc puțin mai departe de el. Mă bucur că e atât de cald încât nu va trebui să explic de ce sunt atât de roșie în obraji.

Raffe se pune imediat pe treabă. Le explică ce trebuie făcut pentru a putea ieși din iad agățându-te de draci și ce e posibil să ne aștepte dincolo. Nu pare deloc jenat de faptul că ei presupun că ne-am giugiulit.

Apoi vorbește cu dracii.

— Duceți-ne dincolo!

Gesticulează de-a lungul lamei lui Pooky și își folosește mâna pentru a imita o mișcare de alunecare pe cer.

Un drac sâsâie spre el, arătându-și dinții dezveliți și ura.

Cyclone face un pas în față.

— Trebuie să fii ferm cu ei, Comandante, se apleacă el deasupra dracilor. Faceți ce vă spunem sau vă omorâm.

Face cu mâinile un semn de parcă ar rupe ceva.

Unul dintre draci se pișă pe el, împroșcându-l cu un șuvoi de lichid verde-gălbui, cu miros respingător, pe care Cyclone îl evită la limită.

Ceilalți draci par să chicotească. Cyclone se apleacă, arătând ca și cum ar urma să îl strângă de gât, însă Raffe îl oprește.

Fac un pas în față. Ia să vedem cum reacționează dacă sunt tratați cum mi-ar plăcea mie să fiu, în locul lor.

— Libertate, le spun.

Dracii mă privesc cu suspiciune.

Mă ghemuiesc jos, pentru a-i privi de la același nivel. Ei se uită la mine cu neîncredere, dar mă ascultă.

— Evadare. Gata cu lorzii Gheenei. Gata cu stăpânii. Fiți liberi.

Fac gestul acela de alunecare de-a lungul sabiei, așa cum l-a făcut Raffe mai devreme.

Dracii încep să pălăvrăgească între ei, ca și cum s-ar certa.

— Luați-ne cu voi. Arăt spre mine și spre ceilalți. Fiți liberi. Fac din nou semn cu sabia spre cer. Cu voi. Arăt spre ei.

Și mai multă sporovăială.

Apoi, liniște.

Cel din mijloc dă din cap afirmativ.

Fac ochii mari. A funcționat. Unul câte unul, Păzitorii dau din cap către mine, cu respect în privire.

•

Raffe nu intră în detalii cu privire la încurcătura lui Beliel cu Uriel sau cu aripile sale. De fapt, nici măcar nu spune cine e Păzitorul portal. Spune doar că e unul dintre ei.

— Gândiți-vă mult și bine la asta, spune Raffe. Întotdeauna ne-am mândrit cu faptul că niciodată nu îl lăsăm în urmă pe unul de-al nostru. Puteți rămâne aici împreună, iar eu voi găsi o altă modalitate de a-l înfrânge pe Uriel. Sau puteți veni cu noi, dar unul dintre voi trebuie să rămână în urmă. Izolarea e cel mai rău lucru care i se poate întâmpla unui înger. Vi se pare că e rău acum? Va fi de o sută de ori mai rău când sunteți singuri, uitându-vă la cum tovarășii voștri soldați au reușit să iasă și v-au părăsit aici. Veți fi denaturați, furioși, ranchiunoși, răzbunători. Veți deveni de nerecunoscut.

Se holbează la dracii legați ce se agită pe jos.

— Iar pentru asta îmi pare rău. Știu că se întâmplă din cauza mea.

Îi privește pe toți Păzitorii din jurul său, pe rând.

— Iar voi, ceilalți, țineți minte că familiile voastre nu mai sunt acolo. Fiicele Omului ale voastre, copiii voștri... toți au murit. Dacă asta funcționează, vom ajunge într-o epocă diferită, într-un loc diferit. Vom nimeri în mijlocul unui război. Dar va fi un război în care unora dintre luptători le curge sângele vostru prin vene.

Păzitorii se uită unii la alții, ca și cum ar încerca să proceseze asta. Până și mie îmi vine greu s-o procesez. Unii dintre noi ar putea fi descendenții lor.

Beliel e primul care dă din cap. Pe chipul lui se așterne o vădită speranță.

— Aș face orice, aș risca orice, pentru șansa de a simți din nou pe chipurile noastre galbenul soare.

Îmi țin cu greu în frâu compasiunea pe care o nutresc pentru el. Derulez în minte litania nelegiuirilor sale – sora mea, crimele,

aripile lui Raffe, contribuția lui la transformarea oamenilor în monștri – derulez toate numele și chipurile pe care le cunoșteam de la Alcatraz.

Unul câte unul, Păzitorii dau din cap sumbru. Fiecare dintre ei, pregătit să își asume riscul.

Nu îi spunem lui Beliel că despre el e vorba decât în ultima clipă.

Când află că el e, chipul i se împietrește. E răscolitor să te gândești la cineva care contemplă spre nimic, din moment ce nu are ochi. Singurul semn că e viu e pieptul său, pompând în sus și în jos, pe măsură ce respirația îi devine tot mai agitată.

Păzitorii sunt posomorâți. Fiecare îl atinge pe Beliel pe umăr, până când îi dă lui Thermo mâna la o parte. După asta, toți își iau în tăcere câte un drac.

Beliel stă singur într-un cerc format din singurii prieteni pe care i-a avut în viața asta. Se smucește când îl înțep cu sabia.

Raffe le comandă dracilor să sară în celălalt capăt.

Dracii călăriți de Păzitori fac un salt spre Beliel. El stă acolo împietrit, ca și cum ar fi fost electrocutat, în timp ce dracii zboară prin el.

Raffe e primul care trece, pentru a-i putea conduce pe Păzitorii care cu siguranță vor fi dezorientați când vor ajunge pe cealaltă parte. Eu sunt ultima, pentru a putea ține sabia și portalul deschis până trecem cu toții.

Până la sfârșit, Beliel e în genunchi, cu orbitele goale închise strâns și cu dinții încleștați. Se află în stare de șoc, dar și de suferință, chiar dacă s-a oferit. Cu toții s-au oferit.

Sunt sigură, totuși, că asta nu îi e de mare ajutor. Toți ceilalți reușesc să scape din Gheenă, lăsându-l în urmă. Să sufere singur pentru ceea ce îi va părea o eternitate.

Singur și nedorit.

Probabil pentru prima dată în viața lui.

Derulez din nou litania sa de nelegiuiri în timp ce călăresc dracul prin poarta care e Beliel.

44.

Să intru în iad a fost ca o cădere. Să ies din iad e ca și cum aș fi târâtă printr-un butoi de vaselină. E ca și cum aerul însuși încearcă să mă împingă înapoi. Mă agăț de dracul meu cât de strâns pot. Nici nu vreau să mă gândesc la ce s-ar întâmpla dacă nu m-aș putea ține.

Ies afară într-o îmbulzeală totală, simțindu-mă acoperită de mâzgă, chiar dacă, fizic, nu e nimic pe mine. Ar trebui să fiu înapoi în lumea mea, în epoca mea, dacă totul a mers conform planului. Raffe le-a explicat foarte clar dracilor că vor fi liberi doar dacă ne vor aduce în locul și în timpul nostru, dar nu poți ști niciodată.

În loc să sar afară din portal pe un sol tare, sfârșesc prin a mă lovi de ceva dur. E suficientă lumină încât să pot vedea că am fost izbită de bordul unui camion.

Camionul virează, iar eu sunt atât de dezorientată, de parcă aș fi cu fundul în sus într-un bol de peștișori. Tot ce pot vedea e dracul cu care am venit, care acum se ciocnește panicat în cabina camionului. Din fericire, e o cabină mare, dar tot sunt prea mulți oameni și prea multe creaturi înghesuite înăuntru.

Dezorientarea mi se potolește atât cât să realizez că stau în poala lui Beliel.

Nu e același Beliel pe care l-am lăsat în urmă. E mai ars de soare, bătut și ostenit. Unde pui că e mai uscat, fără aripi și sângerează. Respiră rar, într-un horcăit de durere.

Văd împrejurimile într-un mod pe care mintea mea nu prea îl poate percepe corect acum. O mână albă se împinge din spatele geamului deschis. Îl apucă pe dracul care dă din aripi și îl aruncă cu repeziciune pe geam.

În spatele nostru, e un pat de camion plin de Păzitori confuzi și dezorientați. Câțiva arată ca și cum le-ar fi rău de la salturile și virajele pe care le facem printre dărăpănături.

De cealaltă parte a patului din camion, e un grup de îngeri care ne urmăresc prin norul de fum care se împrăștie pe cerul peste care se ivesc zorile. Și ăștia sunt sora mea și cei trei scorpioni ai ei, care zboară pe lângă noi?

Micșorându-se în distanță, se vede umbra întunecată a noului cuib și a clădirilor sale din exterior. Înainte să pot înțelege ceea ce văd, ferestrele uneia dintre clădirile de la exterior explodează într-o rafală de foc și sticlă făcută țăndări.

Îngerii care se urmăreau se opresc, privind focul. Apoi, se întorc spre cuib, pentru a-și apăra baza căminului lor de orice ar fi ceea ce îl atacă.

Camionul virează la stânga, apoi la dreapta, ca și cum șoferul ar fi beat.

Aud lângă mine o trăncăneală plină de veselie. Mama mea conduce vehiculul. Are un rânjet triumfător pe chip în timp ce îmi aruncă o privire.

Se uită în spate la drum, la timp pentru a vira pe lângă o mașină părăsită. Probabil merge cu vreo 100 de kilometri pe oră. Asta e sinucidere curată pe drumurile astea.

Mă dau la o parte de pe Beliel. Mă obișnuisem să îl văd cu un chip revigorat, plin de speranță. Acum îi sângerează pieptul, urechile, gura și nasul. E greu să îl privești, cu atât mai greu să îi stai în poală.

E ciudat și periculos să îmi țin sabia în așa o înghesuială. Trebuie să am grijă în cabina care virează încontinuu, în timp ce îmi pun spada înapoi în teacă.

— Ai grijă, mamă, îi spun atunci când virează din nou.

Mă târăsc prin geamul din spate și aterizez pe patul deschis pe care abia e loc să stai în picioare. De abia încap eu, dar sunt suficient de minionă încât să mă pot strecura între doi ditamai războinicii.

Când le văd fețele dezorientate și epuizate, nu mai e nevoie să mă întreb de ce nu zboară cu toții. Până și puținii care o fac se țin de bara camionului, arătând ca și cum ar avea nevoie de puțină îndrumare. Băieții ăștia clar au nevoie de puțin timp să se adapteze.

La viteza asta, cuibul dispare degrabă în spatele nostru.

— Ești gata să te întorci la luptă?

E Josiah, albinosul.

Păzitorii răspund cu un mormăit colectiv. Sună vag ca un „mda, bine” dacă e să fiu optimistă, ori ca un „drace, nu”, dacă nu sunt.

Impresia generală e că se simt rău și că nu sunt în stare să lupte. Și eu sunt dezorientată, dar nu simt că îmi e greață.

Probabil că ei niciodată nu au mers cu mașina cu mama. Bine, probabil că niciodată nu au mers cu mașina.

— Vă veți simți mai bine când ne oprim. Mamă, încetinește! îi bat eu în geam. Poți opri camionul.

Ea intră în viteză și mai mare.

Bat din nou în geam și bag capul în cabină.

— Mamă, va fi bine.

Camionul încetinește și apoi se oprește. Paige și lăcustele ei trec în zbor pe lângă noi, apoi se abat de la direcția lor și se întorc unde am oprit.

Păzitorii coboară din camion, părând că se clatină pe picioare. Își desfac aripile și le întind, ca și cum le-ar testa. Ceilalți aterizează în jurul nostru, fără să arate cu mult mai bine.

În spatele nostru și peste Păzitori se așterne praful. Alcătuiesc o priveliște nemaipomenită. Aripile lor cu pene din loc în loc, cu marginile franjurate întoarse, și trupurile lor pe jumătate jupuite trebuie să arate monstruos, chiar și pentru cineva cu imaginația mamei. Îi arunc o privire prin geam, întrebându-mă ce crede despre toate astea.

Sora mea și lăcustele ei zboară în sus și-n jos prin aer. Paige îmi face cu mâna.

— Dă raportul, Josiah! se întoarce Raffe către acesta.

Josiah îi fixează pe Păzitori cu ochii holbați.

— După ce ai plecat, m-a văzut un paznic și am început să ne certăm dacă să-l punem pe Beliel înapoi în cușcă. Nu puteam permite asta. Dacă lucrurile mergeau conform planului (și nu îmi vine să cred că au mers) ați fi ieșit cu toții printr-o cușcă și ați fi fost striviți în mod fatal.

— Penryn!

Ușa camionului se deschide și mama aleargă spre mine. Mă cuprinde într-o îmbrățișare mult prea strânsă.

— Hei, mama.

— Îngerul acesta fantomă mi-a spus că ești înăuntrul demonului ăstuia, arată ea spre Beliel, care pare a fi pe punctul de a-și pierde cunoștința pe locul din dreapta. A spus că probabil vei ieși din clipă în clipă. Desigur, nu l-am crezut. E ceva ce ar spune un nebun. Și totuși, nu poți ști niciodată. Ridică din umeri. Și uite ce s-a întâmplat. Tu ești, nu-i așa?

Mă cercetează cu suspiciune.

— Da, mamă, eu sunt.

— Cum ai reușit să ne scoți? întreabă Raffe.

Josiah își freacă fața.

— După mica mea ceartă cu paznicul, l-am luat pe Beliel. Dar Beliel e mare și greu, chiar și în starea asta ofilită. Nu puteam să zbor cu el, dar a trebuit să îl duc într-un loc sigur până când te întorceai. Nu aș fi putut face asta fără ea, arată el către mama, apoi spre sora mea, care aterizează în copaci, împreună cu lăcustele ei. Nici fără ea.

— Și cum ai ajuns cu ele? îl întreb.

— Mama ta a aflat că cei din cult te-au trădat, spune Josiah. Iar ea și sora ta au făcut cale lungă până aici ca să te salveze.

Mă uit la mama, care dă din cap în sensul că evident asta au făcut. Șuvițe grizonante îi străbat părul negru. Când s-a întâmplat asta? Pentru o clipă, o privesc prin ochii unui străin și văd o femeie fragilă și vulnerabilă, care pare atât de micuță, în comparație cu îngerii bine făcuți.

Mă uit la sora mea, care e cocoțată într-un copac. A fost cărată de o lăcustă, așa cum am luat-o eu din scaunul cu rotile acum numai vreo două luni.

— Ați fost la cuib? îmi tremură vocea, uitându-mă în față și în spate, către mama și către sora mea. V-ați riscat viețile pentru a mă salva pe mine?

Mama îmi mai dă încă o îmbrățișare prea strânsă de-a ei. Surorii mele îi zvâcnesc colțurile gurii în ceea ce vrea să fie un zâmbet, în ciuda durerii pe care probabil o resimte când își mișcă copcile din obraji.

Simt înțepături în ochi la gândul că au înfruntat un asemenea pericol pentru a mă salva.

— Paige are trei ditamai animalele de companie cu ace de scorpion, care pot să o ducă în zbor oricând, spune mama. Le-am spus că vor intra în belele dacă ea pățește ceva.

— Oh, mă uit la Raffe cu un zâmbet apos. Până și lăcustele se tem de mama.

— Înțeleg și de ce, spune Josiah. A venit cu un grup de oameni rași în cap care cereau să primească pe frunte însemnul protecției.

— Amnistie? întreabă Raffe. Uriel le oferă unora dintre oameni amnistie?

— Doar celor care au trădat-o pe ea, arată Josiah către mine.

Mușchii din maxilarul lui Raffe mai că dansează în timp ce el își încleștează dinții.

Josiah ridică din umeri.

— Cumva, mama ta a reușit să îi convingă pe oamenii aceia să hoinărească prin cuib, după ce și-au căpătat însemnele de amnistie. Uriel a trebuit să îi scoată afară ca pe șobolani. Și sora ta i-a distras pe îngeri, dând târcoale în zbor împreună cu cele trei lăcuste ale ei. Cu toții am continuat să căutăm restul roiului. În vreme ce toată lumea era distrasă, mama ta a incendiat locul. E o femeie feroce.

— Incendiat?

— Ce crezi că a cauzat explozia? dă din cap Josiah în semn de apreciere. Niciodată nu aș fi reușit să îl scot afară pe Beliel dacă nu ar fi provocat familia ta toate acele diversiuni.

Josiah arată către camion.

— Odată ce am convins-o pe mama ta că ești înăuntrul lui Beliel, ea m-a convins că trebuie să mergem cu acest vehicul. Ne-o fi scos de acolo, dar n-am de gând să mai merg vreodată într-un coșciug dintr-ăsta de metal.

— Amin, spune Thermo, care încă pare să se simtă rău.

Mama are o pată pe frunte. Arată ca funinginea, dar știu că e semnul amnistiei. Arată exact precum petele pe care soldații lui Uriel le-au făcut membrilor de cult care m-au trădat.

— Nu ești într-un cult, așa-i, mamă?

— Desigur că nu. Se uită la mine ca și cum tocmai aș fi insultat-o. Oamenii ăia sunt complet nebuni. Vor regreta că te-au trădat. M-am asigurat eu de asta. Dacă va fi ca Paige să mănânce pe cineva, acela nu va fi din cultul lor. E cea mai groaznică pedeapsă pe care și-ar putea-o închipui.

45.

Auzim un geamăt de pe locul din dreapta al camionului. Mergem înapoi la Beliel și deschidem ușa pasagerului.

Nu e într-o formă prea bună. E sânge peste tot.

Deschide ochii lent și mă privește. E o ușurare să îi pot vedea ochii în orbite. Mă întreb cât a durat să îi crească la loc.

— Știam eu că îți cunosc vocea de undeva, tușește el, lăsând să-i iasă din gură salivă amestecată cu sânge. A trecut multă vreme. Atât de multă, încât am crezut că e un coșmar chinuitor.

Cât timp a petrecut în Gheenă, fiind pedepsit pentru întreaga ceată de proaspăt Căzuți?

— Chiar am crezut... chiar am crezut, odată, că ar putea exista speranță, spune Beliel. Că te-ai putea întoarce să găsești o modalitate să mă iei cu tine.

Păzitorii se adună în spatele meu.

Beliel ridică ochii să-i privească.

— Sunteți toți așa cum îmi amintesc. Nu v-ați schimbat deloc. Ca și cum toate s-ar fi petrecut azi dimineață. Ar fi trebuit să vă fac pe toți să așteptați împreună cu mine în Gheenă.

Tușește din nou, iar fața i se schimonosește de durere. Ochii i se închid instantaneu.

Inspiră înfiorat și expiră. Apoi, nu mai respiră.

Privesc în sus spre Raffe, apoi spre Josiah.

Josiah scutură din cap către mine.

— A fost prea mult pentru el. Nu s-a descurcat prea bine după ce ați trecut voi prin el. Vindecarea i s-a încetinit, aproape că s-a oprit. Nu era în stare să se descurce cu atât de mulți care au trecut prin el. Nu cred că ființele biologice au fost făcute să servească drept portaluri.

Josiah oftează.

— Dar e bine că asta i s-a întâmplat lui Beliel, se întoarce el și pleacă de lângă trupul devastat al lui Beliel. Nimeni nu îi va duce lipsa. Nu avea niciun prieten pe lume.

46.

Păzitorii hotărăsc să îi organizeze o ceremonie adecvată lui Beliel. Conducem până când cuibul nu se mai vede în depărtare, înainte de a ne opri să îl îngropăm.

— Măcar avem lopeți? întreb.

— Nu e animal, spune Hawk. Nu îl vom îngropa.

În timp ce Păzitorii îi scot cu grijă corpul lui Beliel din mașină, se lasă o tăcere neplăcută. Nu se privesc unii pe alții, ca și cum fiecare ar insista în mod încăpățânat și tăcut pe ceva la care crede că ceilalți ar avea de obiectat.

Într-un final, vorbește Cyclone.

— Voi fi eu purtătorul.

— Și eu, spune Howler.

S-a spart gheața și toți ceilalți Păzitori se oferă să fie purtători.

Cu toții se uită la Raffe, așteptând aprobarea lui. Raffe dă din cap.

— Ce? întreabă Josiah, părând derutat. După tot ce a făcut, îl vei răsplăti cu o onorabilă…

— Știm ce a făcut pentru noi, spune Hawk. Orice altceva a făcut de atunci, aparent, și-a plătit datoria. E unul de-al nostru. Ar trebui să îi oferim funeraliile cuvenite, cele pe care nu le-am putut oferi fraților noștri din Gheenă.

Josiah se uită la ei, apoi la Raffe, care dă din cap.

— Avem ceva cu care să dăm foc? întreabă Thermo.

— Avem benzină, dar el a spus că n-o mai pot folosi, spune mama, arătând către Josiah.

— Și chiar nu poți, spune Josiah. Dar au nevoie pentru ceremonie. Merge înapoi la camion și se urcă pe pat.

— Ai adus benzină? întreb.

— Ca să dau foc cuibului de îngeri, spune mama. M-am gândit că, odată ce te scot pe tine, am putea foarte bine să îl incendiem cu totul. Dar el nu mi-a dat voie.

Josiah se întoarce cu o canistră de benzină.

— A provocat destulă pagubă. Ar fi fost prinsă dacă încerca să incendieze întregul cuib. Încă nu îmi dau seama cum a scăpat,

după toată paguba pe care a provocat-o, scutură el din cap în timp ce pune jos canistra. Și nici cum am reușit s-o conving că ești în interiorul lui Beliel. Nu sunt sigur nici măcar că eu am crezut asta.

— De ce nu? întreabă mama. Credeai că se ascunde în altă parte?

— Nu mai contează, mama, o iau eu de mână și o trag de lângă Păzitori. Lasă-i să facă funeraliile.

Josiah aruncă cu benzină peste trupul lui Beliel.

— Sunteți siguri că vreți să faceți asta?

— Și-a câștigat acest drept, spune Howler.

Josiah dă din cap și face un pas în spate.

Mama pășește înainte cu o brichetă și aprinde o fâșie de prosop.

Thermo o ia și o aruncă peste corpul umezit al lui Beliel.

Beliel ia foc.

Părul îi fâsâie asemenea artificiilor, aprinzându-se, apoi dispărând. Corpul stafidit și pantalonii se aprind pe măsură ce flăcările îi cuprind tot corpul. Valurile de căldură fac drumul să pară distorsionat în spatele lui și îmi încălzesc gâtul expus și fața. Aerul e învăluit de mirosul benzinei care arde, amestecată cu o aromă vagă de carne care începe să se carbonizeze.

Cinci dintre Păzitori pășesc în față și apucă de mâinile, picioarele și umerii lui înflăcărați.

Fac o mișcare, vrând să îi opresc, dar Raffe mă blochează cu brațul.

— Ce fac? îl întreb. Se vor arde.

— Va fi dureros. Dar se vor vindeca, răspunde el.

Toți Păzitorii își iau zborul. Aripile lor se desfac și flutură la unison, față în față cu răsăritul.

Chiar când sunt pe punctul de a crede că trupul înflăcărat dintre ei îi va incendia în totalitate, un nou grup de Păzitori îi eliberează și preia povara arzândă. Ceilalți zboară în zigzag printre ei, ca și cum ar forma un năvod mult dedesubtul corpului. Cad rămășițe cuprinse de flăcări, majoritatea fiind complet arse înainte să ajungă la ceilalți Păzitori. Bucățile care continuă să cadă sunt prinse de Păzitori, una câte una.

— Nu vor lăsa nicio bucată din el să cadă pe pământ, spune Raffe încet. Frații lui nu-l vor lăsa să cadă.

În depărtare, Păzitorii se împletesc într-un frumos dans, pe cerul răsăritului, sub baia de foc a lui Beliel.

47.

Stau lângă un copac de pe marginea drumului și cuprind cerul de deasupra cu privirea. Păzitorii și-au terminat ceremonia și zboară înapoi către noi.

— Trebuie să ne întoarcem, spune Josiah. Anunțul competiției va fi făcut în curând. Iar marea îngrămădeală pentru recrutări va începe pe bune.

Le aruncă o privire Păzitorilor și știu la ce se gândește. Va fi dificil să îi convingă pe îngeri să se alăture Păzitorilor pe jumătate jupuiți și cu jumătate din pene pe aripi.

— Trebuie să convingem câțiva să fie de partea noastră, spune Raffe. Și ne vom descurca cu ce avem. Nu putem lăsa pe toată lumea să cadă și nici nu putem permite începerea unui război civil.

Nu voi vărsa lacrimi pentru căderea îngerilor lui Uriel. După părerea mea, asta e ceea ce merită până acum.

El se uită la mine.

— Dacă are loc un război civil printre îngeri, pământul va fi terenul de luptă. Tot ce vezi în lumea asta va fi ars din temelii, indiferent cine câștigă.

Exact ca Gheena. Am fi la fel ca dracii – pe jumătate înfometați și nebuni, pitindu-ne în umbră, mereu înfricoșați de stăpânii noștri, îngerii.

Îmi dreg vocea înainte să întreb.

— Nu asta e ceea ce fac ei acum?

— Civilizația voastră a fost distrusă, dar oamenii voștri vor supraviețui, chiar și sub control permanent, prin lume. Apocalipsa nu a avut scopul de a anihila o întreagă rasă. A fost doar marele eveniment dinaintea Zilei Judecății. Dar în direcția spre care îi trage Uriel pe toți... Dacă supraviețuiește cineva chestiei ăsteia, nu ai să îl mai recunoști ca fiind om, scutură el din cap.

Oare cum au arătat dracii înainte de invazia lor?

Am încercat să nu mă gândesc prea mult la viitor, însă în scurtele momente în care mi-am dat voie s-o fac, mi-am închipuit că îngerii vor termina la un moment dat cu violența.

Lumea noastră va trebui să fie reconstruită, dar vor mai fi oameni pe undeva, nu-i așa?

Lăcustele, reînviații, micii demoni. Deja am fost împinși la limita umanității. Dacă se continuă așa, pământul va deveni noua Gheenă.

— Ar trebui să pleci, îmi spune Raffe. Ăsta nu e un loc pentru oameni.

— Și cum rămâne cu statutul meu de secund al tău în competiție?

— Nimeni nu-și va aduce aminte de asta, odată ce îi vor vedea pe Păzitori.

— Ești sigur că nu încerci doar să eviți să urci înapoi în camion cu mine și cu mama?

Aproape că zâmbește.

Mă conduce înapoi la camion.

— Unde vei merge? întreabă el.

— Nu știu, îi răspund eu, simțind fiecare pas ca pe un rămas-bun. Nu există locuri sigure. Singurul loc care se apropie de așa ceva e tabăra Rezistenței.

O încruntare subtilă îi tulbură chipul.

— Din ce mi-a arătat Obi, oamenii aceia debordează de teamă și de furie. E o combinație urâtă asta, Penryn. L-ar ucide pe oricare dintre noi, dacă ar putea – prin noi, se referă, în mod evident, la îngeri. Nu i-ar interesa dacă ne-ar ucide printr-o plagă sau pe mesele de disecție.

— Sunt cât de buni pot fi ei, îi răspund. Iar tu știi unde se află, așa că mă poți găsi acolo, să îmi spui cum au mers lucrurile. Dacă vrei.

Îmi străbate cu privirea fața și părul. Apoi dă din cap.

— Ai să câștigi judecata asta prin competiție, nu-i așa?

— În mod sigur.

Îmi strânge mâna. Strânsoarea lui e fermă și caldă.

Apoi îmi dă drumul.

— Ai face bine. Și să ții minte ce ai promis. Scoate-i pe îngeri din lumea noastră atunci când câștigi.

Fără tragere de inimă, ridic peste cap cureaua sabiei. Țin teaca pentru un moment și îi simt greutatea.

Desigur, îi revine lui, acum că și-a recăpătat aripile. Sunt surprinsă că nu a luat-o până acum. Le-a fost atât de dor unuia

de celălalt. În plus, el nu poate participa la o judecată prin competiție fără sabia lui.

Dar Ursulețul Pooky m-a făcut specială. Cu el, eram mai mult decât o simplă fată. Eram o ucigașă de îngeri…

— I-ai lipsit, îi spun.

El ezită, doar privind sabia. Nu a atins-o de când și-a recăpătat aripile.

Când o ia, mâinile îi sunt blânde. O ține pe palme o secundă. Amândoi așteptăm să vedem dacă sabia îl primește înapoi.

Când sabia nu se aruncă la pământ, el închide ochii ușurat. Expresia lui nepremeditată mă face să înțeleg că nu a făcut nicio mișcare să o recupereze pentru că nu era sigur că ea îl va accepta.

Toți acei ani în care a fost singur nu a avut nimic altceva care să îi țină companie, în afară de sabie. Nu am înțeles complet cât de greu trebuie să îi fi fost să o piardă.

E bine să îl văd fericit, dar e o bucurie amară.

— Rămas-bun, Ursule Pooky.

Netezesc teaca cu degetele. Raffe îi scoate ursulețul de pluș, cu rochia lui de nuntă cu voal.

— Sunt sigur că sabia ar vrea să ai tu asta. Zâmbește.

Îl iau și îmbrățișez ursul. Blănița îi e atât de moale, dar nu la fel de plăcută între mâinile mele fără umflătura de oțel.

Ajungem la camion, iar eu trec pe locul șoferului. Raffe mă privește pe geamul deschis, ca și cum ar mai avea ceva de spus. Fructul uscat pe care i l-a dat lordul Gheenei i se leagănă înainte și înapoi, sub acea porțiune vulnerabilă dintre clavicule, atunci când se apleacă spre mine.

Îmi dă un sărut.

E încet și catifelat și mă face să mă topesc în întregime. Îmi mângâie fața, iar eu îmi aplec capul pentru a primi atingerea lui.

Apoi se îndepărtează.

Își deschide aripile frumoase, ca de zăpadă, și își ia zborul, pentru a se întâlni în văzduh cu Păzitorii săi.

48.

Mă uit la Raffe și la soldații săi îndreptându-se spre cuib, pe cerul albastru, și mă întreb ce se va petrece acolo. O parte din mine ar vrea să vadă lupta, în vreme ce o altă parte din mine ar vrea să fugă și să se ascundă. În mod obligatoriu, va fi violentă. Și nu sunt sigură că aș fi capabilă să privesc, știind că echipa lui Raffe e cea defavorizată.

Dau să plec cu mașina, încă îngrijorată. Înainte să pornesc motorul, mama se ghemuiește pe scaun ca o fetiță și își așază capul în poala mea. Îmi freacă piciorul, ca și cum s-ar asigura că sunt cu adevărat aici.

Respirația îi devine adâncă și ritmică pe măsură ce adoarme. Oare de cât timp nu a mai dormit? Îngrijorându-se ba pentru Paige, ba pentru mine, nu prea a avut mult timp pentru odihnă. Am fost atât de obsedată de a o găsi pe Paige și de a o ține în siguranță, încât nu prea mi-am făcut timp pentru mama.

Îi ating părul aspru și îl mângâi. Îi îngân cântecul ei de iertăciune. E bântuitor, iar în el e vorba despre tot felul de sentimente complicate, dar e singurul cântec de leagăn pe care îl știu.

Mama nu mi-a pus întrebarea pe care orice om normal ar pune-o și sunt recunoscătoare pentru asta. E ca și cum lumea a luat-o razna atât de tare, încât acum are logică pentru ea.

Pornesc motorul și plecăm.

— Mulțumesc, mama. Că ai venit să mă salvezi. Vocea îmi sună strident și tremură. Îmi dreg vocea. Nu orice mamă ar face așa ceva într-o lume ca asta.

Nu știu dacă mă aude sau nu.

M-a văzut în brațele unui demon, sau în brațele a ceea ce crede ea că e un demon. M-a văzut ieșind din Beliel, călărind o creatură din iad. M-a văzut în compania unor Căzuți jupuiți și torturați. Și tocmai m-a văzut sărutând un înger.

Nu aș putea blama nici măcar o persoană rațională dacă ar crede că sunt băgată în înțelegeri cu diavolul său, cel puțin, cu inamicul. Nu pot nici să-mi imaginez ce se petrece în mintea ei.

Ăsta e un scenariu de care s-a temut întotdeauna și cu privire la care mereu m-a avertizat. Și fix la el am ajuns.

— Mulțumesc, mamă, îi spun din nou.

Nu mai e nimic altceva de spus. Într-o relație sănătoasă de mamă-fiică, probabil că ar fi. Dar nu știu cum să încep. Așadar, continui să îngân acel cântec de leagăn bântuitor, pe care obișnuia să ni-l cânte atunci când trecea printr-o perioadă mai dificilă.

49.

Drumul e lipsit de viață. În timp ce conducem, nu văd nimic altceva decât o lume pustiită, cu mașini abandonate, peisaje distruse de cutremure și clădiri devastate de focuri.

Asemănările dintre peisajele noastre și cele ale Gheenei devin macabre.

Suntem la jumătate de drum distanță de tabăra Rezistenței, când văd o pată pe cer care crește tot mai mult. Un singur înger.

Mă gândesc dacă să măresc viteza sau să mă opresc. Trag pe dreapta și o ascund între mașinile moarte de pe drum. Mama și cu mine ne lăsăm jos în scaune. Paige s-a mișcat deja înaintea noastră.

Privesc prin oglinda retrovizoare la îngerul care se apropie. Are aripi albe, luminoase, cu un corp pe măsură. E Josiah.

Mă asigur că e singur înainte să ies și să-i fac cu mâna:

— Raphael m-a trimis să îți spun să nu mergi la tabăra Rezistenței, spune Josiah în timp ce aterizează. Pare cu sufletul la gură.

— De ce? Ce se întâmplă?

— Trebuie să stai la distanță de orice grup concentrat de oameni. Judecata prin competiție se va transforma într-o vânătoare de sânge.

— Ce e o vânătoare de sânge?

Simpla rostire a cuvintelor mă face să fug și să mă ascund.

— Două echipe vânează cât mai multă pradă posibilă, spune Josiah. Începe la răsărit și se termină la apus. La sfârșit, echipa cu cele mai multe omoruri câștigă.

Buzele îmi amorțesc, iar eu sunt vag surprinsă că mai pot rosti cuvinte.

— Ce fel de pradă?

Are decența să pară că-l incomodează întrebarea.

— Uriel insistă că e doar un singur fel de pradă care merită vânată. Singura care poate ataca înapoi.

— Nu, îmi scutur capul. Raffe n-ar face una ca asta.

— Nu are de ales. Nimeni nu se dă înapoi de la o vânătoare de sânge.

Trebuie să mă sprijin de camionetă.

— Așadar, Raffe va ucide cât de mulți oameni va reuși? Și tu la fel?

— Cine câștigă competiția câștigă judecata. Dacă Raphael izbândește, el va fi la conducere, iar oricine va supraviețui vânătorii de sânge va scăpa de tot.

Îmi simt stomacul un vulcan de acid, iar eu înghit puternic ca să îl potolesc.

— Dar e un zbor lung către victorie, spune el. O vânătoare bună de sânge include pe oricine vrea să participe. Toți îngerii lui Uriel i se vor alătura. Un Păzitor poate omorî de trei ori mai mult vânat decât un soldat normal, dar tot vom avea nevoie să mergem în cea mai populată zonă dacă vrem să avem vreo șansă să batem echipa lui Uriel.

— Știi că vorbești despre omorârea propriei mele specii, nu? Nu suntem pradă și nu suntem vânat.

Nu pot scăpa de gândul că l-am ajutat pe Raffe să pună echipa asta pe picioare.

Privirea lui Josiah se îmblânzește.

— Ordinul tău e să supraviețuiești. Fugi cât de departe poți de zonele populate. Apoi adăpostește-te în cel mai ascuns, cel mai sigur loc pe care îl poți găsi. Va trebui să faci asta până apune soarele.

Există o singură zonă care e dens populată acum. Tabăra Rezistenței.

Iar Raffe știe unde e.

Pentru că eu i-am arătat unde e.

Acidul din stomacul meu fierbe și face bulbuci până în gâtlej. Nu reușesc să adun destul aer în plămâni și vorbesc cu o voce gâtuită și răgușită.

— N-ar face asta. El nu e așa.

Josiah îmi aruncă o privire plină de milă.

— Raphael vrea ca tu să fugi cât de departe poți. Tu și familia ta. Mergeți. Supraviețuiți.

Apoi face un salt și zboară înapoi la cuib.

Trag o gură sănătoasă de aer în piept și încerc să mă calmez.

Raffe n-ar face asta.

N-o să vâneze oameni. Să îi omoare ca pe niște porci sălbatici. N-ar face asta.

Dar indiferent de ceea ce îmi spun, nu pot alunga imaginea lui privind niște îngeri zburând în formațiune fără el. Tot ce aud în capul meu e cineva care spune că îngerii nu sunt făcuți să fie singuri. Motivul principal pentru care și-a dorit cu atâta disperare aripile înapoi a fost ca să se întoarcă la îngeri, nu? Să fie unul dintre ei. Să își ocupe locul binemeritat în rangurile lor, în calitate de arhanghel.

Vrea să fie acceptat înapoi în lumea îngerilor la fel de mult cum vreau eu să îmi mențin familia în siguranță. Dacă ar trebui să omor câțiva îngeri ca să îmi păstrez familia în siguranță, n-aș face asta?

Normal c-aș face-o. Nu-ncape vorbă.

Apoi îmi amintesc privirea dezgustată de pe fața lui când vorbea de mesele de disecție de la tabăra Rezistenței. N-ar *vrea* să radă tabăra sau să omoare pe cineva. Sunt sigură de asta. Dar dacă *trebuie* să facă asta? Dacă e singurul mod prin care să își recâștige poziția ca arhanghel și să își salveze îngerii de la cădere?

Alunec pe marginea camionetei și îmi iau genunchii în brațe.

Eu am fost cea care l-a dus pe Raffe la tabăra Rezistenței. Știind că e un înger, i-am arătat unde se ascunde cel mai mare grup supraviețuitor de oameni.

O amintire a ruinelor Gheenei îmi revine în minte. Oare și dracii originali au avut parte de o adolescentă îndrăgostită lulea care i-a trădat? Gândul la un fost înger sculptat perfect îndrăgostindu-se de un drac provoacă râsul. Dar pun pariu că dracului adolescent nu i s-a părut amuzant.

Închid ochii.

Mi se face rău.

Cuvintele lui Beliel, după ce mi-a arătat ce s-a întâmplat cu soția lui răzbat în mintea mea. „Și eu îl credeam prietenul meu… Acum știi ce se întâmplă cu cei care au încredere în el”.

Urc înapoi în camionetă și rămân acolo, cu mâinile ținând strâns volanul. Iau o gură sănătoasă de aer și încerc să mă gândesc.

Mama mă privește cu ochi încrezători. Nu știu cât a auzit din conversație, dar n-ar fi crezut nimic din ce zicea, oricum. Chiar

dacă a lucrat cu el ca să mă salveze pe mine, nu ar fi avut niciodată încredere în el. Poate ar trebui să fiu mai mult ca ea.

Înaintea noastră, pe drum în jos, sora mea e cocoțată pe o creangă de copac, gata să mă urmeze.

Familia mea e cu mine, și tot ce trebuie să facem e să conducem cât mai departe. Nord sau sud – indiferent, putem fi departe de luptă dacă vom conduce toată ziua. Suntem la fel de în siguranță în acest moment pe cât se poate aștepta cineva să fie în timpul Sfârșitului Lumii.

Să ne îndreptăm în direcția opusă îngerilor are sens în totalitate.

Are sens în totalitate.

Pornesc motorul. Ne îndreptăm spre est. Către tabăra Rezistenței.

50.

Vedem fum în depărtare cu mult înainte să ajungem la Palo Alto. Paige zboară în față cu lăcustele ei, în timp ce noi continuăm să mergem în zigzag prin traficul mort.

Îngerii nu ar trebui să înceapă atacul până la apus. Oamenii ar trebui să fie încă în siguranță. Pe când ajungem la tabăra Rezistenței, știu că tot ce fac e să îmi spun povești.

Parchez camioneta pe El Camino și ies din mașină. Clădirile sunt intacte, cu excepția uneia, care e în flăcări.

Sunt cadavre împrăștiate de-a lungul străzii. Mașinile și zidurile școlii sunt stropite cu sânge. Sper că nu e sânge uman, dar nu am încredere în asta.

— Rămâi aici, mamă. Mă duc să văd ce se petrece.

Verific cerul îndată ce ies din camionetă ca să mă asigur că Paige s-a ascuns printre copaci, așa cum i-am spus. Ea și lăcustele ei sunt de nevăzut. Rezistența ar fi văzut-o, probabil, venind, dacă nu era atât de preocupată.

O iau la pas spre școală, privind în jur pentru a vedea dacă mai e cineva în viață. Fac doar câțiva pași în direcția măcelului până să mă opresc. Mi-e teamă că aș putea vedea pe cineva cunoscut printre trupurile lipsite de suflare.

Vântul suflă frunze și bucăți de gunoi. Părul oamenilor flutură în vânt, din fericire acoperindu-le câtorva fețele. O bucată de hârtie se rostogolește în apropiere și aterizează pe un cadavru cu privirea îndreptată spre cerul acoperit de fum.

Bucata de hârtie se lipește de umărul cadavrului, chiar lângă fața palidă și fără viață care se holbează la cer. E un afiș cu spectacolul de talente al lui Dee și Dum.

Veniți cu mic, cu mare

La cel mai mare spectacol dintre toate!

Un spectacol de talente. Tipii ăștia chiar credeau că putem avea ceva atât de prostesc și de frivol precum un spectacol de talente.

Scrutez fețele corpurilor care drapează capotele mașinilor, strada, curtea școlii, sperând că n-o să-i găsesc pe Dee sau pe

Dum. Pășesc încet prin parcare. Câțiva oameni se vaită, încovoiați și plânși pe asfalt.

În școală, geamurile sunt sparte, ușile sunt scoase din țâțâni și rupte, băncile și scaunele sunt aruncate peste tot pe iarba galbenă. E, însă, mai multă viață și mai multă mișcare aici. Oamenii plâng lângă cadavre, se îmbrățișează, umblă năuciți și în stare de șoc.

Mă opresc să ajut o fată care încearcă să oprească sângerarea unui om cu brațul smuls.

— Ce s-a întâmplat? întreb, pregătindu-mă să aud o poveste de groază despre îngeri și monștri.

— Oameni morți, îmi spune plângând. Au venit să ne înfrunte după ce un grup de luptători de-ai noștri a plecat într-o misiune. Am avut doar o mică patrulă care să ne apere. Toată lumea a luat-o razna. A fost o baie de sânge. Credeam că s-a terminat. Dar probabil că s-a dus vorba că am fost atacați și am rămas fără apărare, pentru că apoi au venit bandele.

Oamenii au făcut asta? Nu monștri, nu îngeri, nu lorzi ai Gheenei. Oameni atacând oameni.

Închid ochii. Aș putea să dau vina pe îngeri că ne-au transformat în asta, dar făceam chestii dintr-astea cu mult înainte ca ei să vină, nu?

— Ce voiau găștile? întreb, deschizându-mi ochii fără nicio tragere de inimă să văd din nou lumea.

— Tot ce pot lua, zice ea înfășurând brațul smuls la bărbatului cu un tricou zdrențuit. Câțiva dintre ei strigau că își vor mâncarea înapoi. Lucrurile pe care le-am luat de la ei când le-am asediat magazinul.

Amintirea urmei de mână însângerate mânjite pe ușa magazinului alimentar din apropiere îmi revine. Am bănuit bine că Rezistența îl preluase de la o bandă.

Când un tip mai în vârstă vine în ajutor, mă îndrept spre un alt grup, care duce răniți în clădirea principală.

Am venit aici ca să le transmit o avertizare scurtă și apoi să mă îndrept spre nord sau sud cu familia mea. Dar am rămas să îi ajutăm în timp ce eu îl caut pe Obi. Nimeni nu știe pe unde e.

Mama gonește spre fosta noastră sală de clasă după stocul ei de ouă stricate. Deloc surprinzător, le găsește încă acolo. Cred că nimeni nu voia să curețe dezordinea aceea. Împarte cofraje

în caz că vin dracii. Oamenii se adună în jurul ei pentru a le prelua.

— Se întorc! strigă cineva.

Din marginea dumbrăvii se apropie lent umbre.

Toți cei capabili să se miște fug panicați către cea mai apropiată clădire. Câțiva rămân în urmă cu răniții, îndreptând arme sau luând în mână lopeți sau cuțite, pregătindu-se să-și apere apropiații.

E valul de victime ale lăcustelor care au fost înviate și trimise de Uriel. Corpurile lor ofilite se târăsc în direcția noastră într-o mișcare stranie, ca de zombi. E ca și cum ar fi atât de convinși că sunt morți și reînviați încât își joacă rolurile. Ca și cum faptul că au fost tratați precum niște monștri i-au convins că trebuie să se poarte ca atare.

Dar înainte de a ajunge îndeajuns de aproape de noi încât să înceapă să lupte, sora mea îi încercuiește cu lăcustele ei. Sunt doar trei, dar dacă există ceva pe lumea asta de care să se teamă victimele lăcustelor, acela îl reprezintă lăcustele.

De îndată ce victimele le văd, se împrăștie înapoi în dumbravă, de-a lungul drumului, și dispar, încetând să se târâie ca niște zombi.

Oamenii Rezistenței se holbează la atacatorii fugăriți, apoi la Paige și la animalele ei de companie care zboară jos, deasupra capetelor noastre. Câțiva dintre oameni îi părăsesc pe răniți și se ascund, aparent mai speriați de lăcuste decât de reînviați.

Restul, însă, rămân fermi pe poziții și își îndreaptă armele spre Paige.

Unul dintre ei e tipul din camera de consiliu, care era cu Obi ultima dată când am fost aici. Cel care a legat-o fedeleș pe Paige ca un sătean furios, gonindu-l pe Frankenstein. Cred că Obi îi spunea Martin.

— E aici ca să vă ajute, îmi ridic eu brațele, încercând să liniștesc mulțimea. E în regulă. E de partea voastră. Uite, i-a speriat pe atacatori.

Nimeni nu își coboară arma, dar niciunul nu trage. Asta e probabil de teamă să nu-i atragă pe îngeri cu zgomotul, și nu că m-ar crede pe mine.

— Martin, spun. Ții minte ce a spus Obi? Că sora mea poate fi speranța umanității? arăt eu spre Paige. Ea e. O ții minte?

— Da, o țin minte, spune Martin.

Arma lui rămâne ferm îndreptată spre Paige. Mai sunt doi lângă el care îmi par cunoscuți. Făceau parte din grupul care au ținut-o pe Paige la pământ atunci când au capturat-o.

— Țin minte că are gust pentru oameni, adaugă el.

— E de partea noastră, îi spun. A ieșit la iveală pentru a vă proteja. Obi crede în ea. L-ai auzit, doar.

Toată lumea îl privește pe Martin pentru a vedea ce are de gând să facă. Dacă trage, vor trage toți cu el.

Își menține ținta pe Paige ca și cum ar avea fantezii cu împușcarea ei.

— Hei! strigă el către Paige și își flutură pușca în direcția nord, pe drumul El Camino Real. Găștile care ne-au atacat au luat-o într-acolo. Am împușcat câțiva. Sunt pradă ușoară pentru tine și bestiile tale.

Își lasă jos pușca și o așază pe tricoul lui rupt.

— Să nu zică nimeni că nu ne hrănim oaspeții de onoare.

Pentru un moment, cu toții îl privesc pe Martin. Apoi, unul câte unul, oamenii Rezistenței coboară armele.

Paige mă privește de sus în timp ce lăcustele ei zboară în cercuri joase în jurul nostru, ca niște vulturi. Arată deopotrivă pofticioasă și derutată, de parcă nu ar fi sigură ce să facă.

Mă privește ca să-i dau răspunsuri, dar eu nu știu ce să fac.

— Da! spune mama în timp ce aleargă spre Paige, făcându-i cu mâna spre direcția arătată de Martin. Du-te, fetiță. E ora mesei!

E tot ce aveau nevoie să audă. Lăcustele o iau la zbor spre nord de-a lungul drumului împreună cu sora mea.

— Ai grijă! îi strig.

Sunt îngrozită. Ușurată. Speriată. Derutată.

Nimic nu e așa cum ar trebui să fie.

51.

Mă tot aștept să îl văd pe Obi întorcându-se și preluând frâiele, dar nu e nicăieri. Neștiind ce altceva să fac, continui să îi ajut pe ceilalți să îi mute pe cei răniți în timp ce mă uit după Obi.

Pe măsură ce îi ducem în clădirea principală, unii răniți urlă, alții sunt prea tăcuți. Habar nu am dacă e măcar un doctor aici, dar noi mutăm răniți înăuntru de parcă ar fi un spital întreg acolo.

Ne comportăm ca și cum clădirea aceasta de liceu, în stil spaniol, ar fi plină de doctori și de echipamente specializate. Le spunem pacienților că vor fi bine, că doctorul va veni imediat să-i vadă. Suspectez că unii dintre ei mor așteptând, dar nu mă opresc ca să-mi confirm temerile în timp ce îi lăsăm pe răniți înăuntru și ne îndreptăm către alții.

E un anume ritm în asta, în a căra oameni răniți. Ne oferă ceva de făcut, ceva care pare organizat și ca la carte. Îmi opresc mintea și mă mișc robotic, un rănit după altul.

Surprinzător, toți se comportă de parcă ar exista ordine. Unii aduc apă celor care au nevoie, alții adună copii care plâng și îi liniștesc, în timp ce alții sting focurile care au mai rămas într-una dintre clădiri. Mai sunt încă oameni care stau de pază cu puștile îndreptate spre cer, protejându-ne.

Fiecare își asumă câte-un rol fără să i se zică ce are de făcut.

Acel simț al ordinii se destramă, însă, imediat ce îl găsim pe Obi.

E într-o stare deplorabilă. Respirația îi e superficială, iar mâinile înghețate. Are o rană în piept care i-a îmbibat tot tricoul cu sânge.

Alerg spre el și pun presiune pe rană.

— Suntem aici, Obi. O să fii bine.

Nu arată deloc ca cineva care va fi bine. Ochii lui îmi spun că știe că îl mint.

Tușește și se străduiește să respire.

A zăcut acolo, privind întreaga poveste cu sora mea, așteptând răbdător ca cineva să îl găsească în timp ce noi căram oameni răniți.

— Ajută-i, îmi spune, privindu-mă în ochi.

— Fac tot ce pot, Obi.

Nu pot apăsa destul de tare pe rană încât să opresc sângerarea.

— Îi știi pe îngeri mai bine ca oricine, spune el, apoi ia o gură chinuită de aer. Le știi puterile, slăbiciunile. Știi cum să-i omori.

— Vorbim mai târziu. Odihnește-te.

Oricât de tare aș apăsa, sângele își face loc între degetele mele și pe lângă palme.

— Pune-o pe sora ta să ne ajute cu monștrii ei. Închide ochii și îi deschide încet. Ea ascultă de tine. (Respiră.) Oamenii te vor urma. (Respiră.) Condu-i.

Scutur din cap.

— Nu pot. Familia mea are nevoie de mine…

— Și noi suntem familia ta. (Respirația lui devine mai rară. Pleoapele i se lasă jos.) Avem nevoie de tine. (Aruncă cuvintele între pauzele de respirație.) Umanitatea. Are. Nevoie. De. Tine. (Cuvintele i se transformă în șoapte.) Nu-i lăsa să moară. (Respiră.) Te rog… (Respiră.) Te rog nu-i lăsa să moară…

Rămâne inert, cu ochii ațintiți în ochii mei.

— Obi?

Încerc să-i ascult respirația, dar nu mai dă niciun semn de viață.

Îmi retrag mâinile tremurânde. Sunt acoperite de sânge.

Nici măcar n-a fost prietenul meu, dar ochii mi se umplu de lacrimi oricum.

Simt că ultima speranță a umanității a dispărut.

Mă uit în jur și observ, pentru prima oară, că toată lumea din jurul meu s-a oprit pentru a-l privi pe Obi. Toată lumea e înlăcrimată. Nu l-or fi plăcut toți, dar toți l-au respectat.

Nimeni nu l-a descoperit zăcând între ceilalți răniți până nu l-am găsit eu. Acum, oamenii care duceau răniți, cei care dădeau apă celor însetați, cei care împărțeau grămezi de pături – toți stau înmărmuriți, holbându-se la Obi, care zace pe iarba însângerată cu ochi goi îndreptați spre cer.

O femeie își scapă grămada de pături pe jos. Se întoarce, cu fața schimonosită, și se îndepărtează, îndoită și târându-se ca o persoană distrusă.

Un bărbat așază cu blândețe o femeie rănită pe jos, pe treptele clădirii. Se întoarce și pășește amețit, îndepărtându-se de scena luptei.

Un băiat de vârsta mea ia sticla de apă de la un bărbat rănit și sprijinit pe un zid al clădirii. Pune capacul pe sticlă în timp ce privește contemplativ la următorul rănit. Se îndepărtează de ei pe când al doilea rănit întinde mâna să-i ceară ajutorul.

Îndată ce primii oameni încetează să-i mai ajute pe răniți, îi urmează și restul și se opresc din muncile lor, pornindu-se să plece. Câțiva plâng, alții privesc înfricoșați și singuri în timp ce se îndepărtează de curtea școlii.

Tabăra se destramă.

Țin minte ce mi-a spus Obi când l-am întâlnit pentru prima oară. A spus că atacul asupra îngerilor nu a fost ca să-i învingem. A fost ca să câștigăm inimile și spiritele oamenilor. A fost ca să le arătăm că mai există speranță.

Acum, că a murit, e ca și cum speranța ar fi murit împreună cu el.

52.

Nu mă simt deloc mai bine să le zic tuturor să evacueze locul. Credeam că îi voi putea spune lui Obi și el le-ar fi zis lor. Dar acum treaba asta e pe umerii mei.

Îi adun pe toți în curtea școlii cu ajutorul câtorva oameni. Pentru prima dată, nu îmi fac griji că stăm în câmp deschis și că facem gălăgie, pentru că știu că vânătoarea nu va începe până la apus. În ciuda numărului de oameni care au părăsit tabăra, acoperim aproape toată curtea. Am prins mulți oameni chiar în timp ce se pregăteau să plece.

Aș putea să spun doar câtorva oameni și să las să se împrăștie vorba, dar nu vreau să risc să produc panică în masă în legătură cu ce are să se întâmple. Pare să merite încercarea de a avea o ultimă conversație civilizată în care să îi înștiințez, pentru douăzeci de minute, ce se întâmplă.

Urc cu lentoare pe o masă, chiar dacă știu că toată lumea se grăbește. Simt că îmi înțepenesc mușchii la gândul că trebuie să le spun oamenilor că urmează să moară. Jumătate, poate chiar majoritatea celor de aici nu vor mai fi în viață până dimineață.

Faptul că încă mai sunt trupuri moarte în curte înrăutățește lucrurile. Dar nu mă aștept să îmi ia mult timp, și nu are rost să mă prefac că o grămadă de oameni nu sunt morți.

Îmi dreg glasul, încercând să mă gândesc la ce să le zic.

Înainte să pot începe, un grup nou de oameni se îndreaptă spre noi din parcare. Sunt Dee, Dum și vreo doisprezece luptători pentru libertate, acoperiți cu funingine și privind în jur la cadavrele împrăștiate pe jos.

— Ce se întâmplă aici? întreabă Dee și fruntea i se încrețește. Ce s-a întâmplat? Unde e Obi? Trebuie să îl vedem.

Nimeni nu spune nimic. Cred că toți se așteaptă să le răspund eu.

— Tabăra a fost atacată în timp ce ați fost plecați. Obi…

Încerc să mă gândesc cum să le zic de Obi. Îmi ling buzele. Gâtlejul mi se usucă.

— Ce-i cu el? întreabă Dum suspicios, de parcă ar ști ce urmează să-i spun.

— N-a scăpat, îi răspund.

— Ce? întreabă Dee.

Luptătorii privesc în jur de parcă ar aștepta confirmarea mulțimii.

Dee își scutură capul în semn de negare.

— Nu, spune un alt luptător și face un pas înapoi. Nu.

— Nu Obi, spune un alt luptător, acoperindu-și fața cu mâinile murdare de funingine. Nu el.

Cu toții arată uluiți și copleșiți.

— Urma să ne scoată din dezastrul ăsta, spune primul luptător. Nemernicul nu poate fi mort. Pur și simplu nu poate.

Pare furios, dar fața i se schimonosește ca cea a unui băiețel. Reacțiile lor mă zdruncină.

— Calmați-vă, le spun. Nu puteți să ajutați pe nimeni dacă…

— Atât a fost, spune. Nu putem să ajutăm pe nimeni, nici măcar pe noi înșine. Nu suntem în stare să conducem umanitatea. Fără Obi, s-a terminat.

Repetă cuvintele pe care mi le-am spus în cap. Mă înfurie când aud înfrângerea din vocea lui.

— Avem o ierarhie, spune Martin. Cine e următorul după Obi ne va conduce.

— Obi a spus că Penryn ar trebui să ne conducă, spune o femeie care m-a ajutat să car răniți. L-am auzit. A spus-o cu ultima suflare.

— Dar al doilea în ierarhie e…

— Nu avem timp pentru asta, le spun. Vin îngerii. Când apune soarele, vor organiza o vânătoare care e o competiție pentru cel mai mare număr de oameni uciși.

Aștept un răspuns, dar nimeni nu pare surprins. Au fost bătuți, abuzați și traumatizați. Stau aici în zdrențe, slăbiți și malnutriți, murdari și loviți, așteptând de la mine să le ofer informații și direcții.

Imaginea creează un contrast izbitor cu amintirea corpurilor perfecte și a strălucirii și aurului din congregațiile îngerilor. Mulți dintre oamenii de aici sunt răniți, bandajați, șchiopi și terifiați. Ochii lor largi sunt o fereastră către disperarea lor.

Un val de furie mă năpădește. Îngerii perfecți cu locul lor perfect în univers. De ce nu ne pot lăsa în pace? Doar pentru că sunt mai arătoși și cu auz mai bun, văz mai bun, totul mai bun decât noi nu înseamnă că valorează mai mult decât noi.

— O vânătoare? întreabă Dee, apoi se uită la fratele lui acoperit cu funingine. Deci de-asta au făcut-o.

— Ce au făcut? întreb.

— Au trasat o graniță de foc în capătul sudic al peninsulei. Singura cale de plecare e peste golf sau prin aer.

— Am văzut-o prin camerele de supraveghere, spune Dum. Am mers acolo ca să încercăm să stingem focul, dar am irosit jumătate din timp încercând să-i evităm pe îngeri. A scăpat complet de sub control. Am venit să-l anunțăm pe Obi.

Implicațiile acestor lucruri mă lovesc.

Podurile sunt bucățele din cauza cutremurelor. Chiar dacă reușim să adunăm toate bărcile și avioanele, doar o parte infimă dintre oameni ar fi în stare să scape de pe peninsulă înainte de apus.

Am presupus că, dacă vânătoarea nu începe până diseară, suntem liberi să încercăm să fugim până atunci.

— Focul se îndreaptă spre nord, spune Dee. E ca și cum ar încerca să ne încolțească.

— Asta fac, spun eu. Ne izolează pentru vânătoare.

— Deci suntem ținte sigure, spune cineva din mulțime. Atât a fost?

— Tot ce putem să facem e să fugim și să ne ascundem și să sperăm că nu ne vor găsi?

Un început de furie se ivește în vocile lor. Toată lumea începe să vorbească deodată.

O voce anxioasă se aude deasupra celorlalte.

— Poate s-o ia cineva pe fata asta?

Privim cu toții la bărbatul din mulțime care a strigat întrebarea. E un om slab și bandajat de-a lungul umărului și brațului. Două fete de vreo zece ani stau lângă el.

Trage una dintre fete în spatele lui, iar pe cealaltă o împinge în față.

— Nu o pot hrăni și proteja dacă trebuie să pornim iar la drum.

Ambele fete încep să plângă. Fata din spatele bărbatului arată la fel de speriată ca cea împinsă în față.

Unii dintre noi privim cu simpatie tăcută, în timp ce alții privesc îngroziți. Dar chiar și cei mai compătimitori ezită să se ofere să ia asupra lui responsabilitatea de a hrăni și proteja un copil neputincios când toată lumea e fie prădător, fie pradă.

Nu toată lumea arată de parcă ar avea inima sfâșiată, însă. Câțiva o privesc pe fată cu ochi reci și vicleni. În orice moment, unul dintre ei o va revendica.

— Îți dai fiica? îl întreb, înmărmurită.

Scutură din cap.

— N-aș face asta niciodată. A fost fiica unui prieten, a venit cu noi în vacanță în California chiar înainte ca îngerii să ne invadeze.

— Atunci, face parte din familie, îi spun, scrâșnind din dinți.

Bărbatul privește în jur, la fețele celor de lângă el.

— Nu știu ce altceva să fac. Nu pot s-o protejez. Nu pot s-o hrănesc. Îi va fi mai bine cu altcineva. Alternativă ar fi să o abandonez, pur și simplu. Nu pot să îmi țin familia în viață, darămite și pe ea.

Își înfășoară brațul sănătos în jurul fetei din spatele lui ca și cum ar fi dorit să o ascundă înainte să atragă atenția asupra sa.

— Și ea e din familia ta, îi spun.

Sunt atât de furioasă încât tremur.

— Uite, am ținut-o în viață în tot acest timp, strigă tatăl. Dar nu mai pot s-o fac. Nici măcar nu știu cum o să reușesc să mă țin pe mine și fiica mea în viață. Sunt doar disperat și fac ce e nevoie să fac ca să mă apăr pe mine și ce e al meu.

Pe mine și ce e al meu.

Mă gândesc la bărbatul pe moarte pe care eu și Paige l-am găsit în magazinul universal. Ce s-a întâmplat cu oamenii lui? Dacă ne împrăștiem acum, ne vom trezi cu toții murind singuri într-un loc întunecat cu nimeni căruia să-i pese dacă suntem mâncați de vii sau nu?

Singurul lucru care i-a rămas acelui om a fost un desen în creion făcut de copilul pe care-l iubea. Mi-am dat seama, în acel moment, că acel copil, Paige și omul muribund făceau parte dintr-o rețea complexă care se numea familie. Asta l-a salvat pe om de la a fi mâncat de viu. Asta i-a amintit lui Paige să lupte pentru umanitate.

Înțeleg, în sfârșit, ce încerca Obi să îmi spună. Toți acești oameni – acești oameni vulnerabili, amărâți și defecți – sunt familia mea. Vreau să-l blestem pe Obi că m-a făcut să mă simt în felul ăsta. A fost și așa destul de dificil pentru mine să încerc să-mi protejez sora și mama. Dar acum, nu îmi pot lăsa familia să se risipească și să moară și poate chiar să se sfâșie între ei.

— Cu toții suntem familia ta, repet cuvintele lui Obi. Nu ești singur. Și nici ea nu e.

Îmi îndrept privirea către fata care tremură în mijlocul curții fără nimeni aproape de ea.

„Respiră adânc”, îmi spun, încercând să vorbesc cum o făcea tatăl meu atunci când îi era teamă de ceva. „Calmează-te. Vom trece peste asta”.

Oamenii se uită la mine, apoi la rămășițele Rezistenței. O mare de sentimente se învolburează în mulțime.

— Da? întreabă unul dintre luptători. Și cine ne va salva? Cine e îndeajuns de nebun și îndeajuns de puternic ca să îi țină pe toți aproape în timp ce ne izbim de un inamic imposibil?

Vântul fâlfâie jachetele morților din jurul nostru.

— Eu.

Până să spun asta, nu o credeam cu adevărat.

Ei, cel puțin, nu râd. Dar se holbează la mine pentru o perioadă incomodă de timp.

Ridic umerii. E ciudat să vorbești despre tine însăți.

— Știu mai multe despre îngeri decât oricine. Am o..., încep eu, dar îmi amintesc că nu îl mai am pe Ursul Pooky. M-am împrietenit cu... Cu cine? Cu Raffe? Cu Păzitorii? Ne vor vâna ca pe niște animale. În tot cazul, am o familie dată naibii.

— Ai minte și o familie? întreabă un bărbat cu o tăietură adâncă pe cap. Asta e superputerea ta?

— Putem să pornim fiecare pe cont propriu și să murim singuri, răspund eu cu o voce pe care încerc să mi-o întăresc. Sau putem să rămânem împreună și să ne ținem pe poziție.

Fie că vreau sau nu, voi conduce rămășițele Rezistenței lui Obi.

— În loc să ne împrăștiem și să ne ascundem, vom lucra împreună. Cei sănătoși și puternici îi vor ajuta pe toți cei care au nevoie de ajutor. Vom aduna cât mai multe vase și avioane posibil și vom duce populația dincolo de golf cât de repede cu putință. Avem nevoie de voluntari care să conducă bărcile și să-i ajute pe toți să treacă.

Mă îndoiesc că au mai rămas avioane disponibile, și dacă da, să fie cineva destul de curajos încât să își ia zborul câtă vreme sunt îngeri în zonă. Dar câțiva dintre oamenii ăștia s-ar putea să fie în stare să piloteze o barcă.

— Nu putem să trecem golful cu toți oamenii până la apus, spune cineva din mulțime.

— Ai dreptate, îi spun. O să transportăm cât de mulți putem, în timp ce unii dintre noi vor crea o diversiune care să-i țină pe îngeri ocupați.

— Cine o să facă asta?

Mă gândesc timp de un minut înainte să răspund.

— Eroii.

53.

Nu trece mult timp până când oamenii se decid dacă să rămână cu mine sau să plece fiecare pe cont propriu. O treime din oameni părăsesc grupul după ce mă ascultă. Dar restul rămân, printre care și câțiva oameni abili care ar fi putut pleca.

Cei sănătoși care rămân cu noi îi ajută pe cei răniți să urce în mașini. Chiar dacă nu pot fi mutați pe distanțe foarte mari, trebuie să îi mutăm din locul ăsta, pentru că va fi primul loc la care vor veni îngerii diseară.

Va trebui să-i lăsăm pe cei morți în urmă. Asta mă tulbură mai mult decât pot spune. Chiar și Căzuții au avut ocazia să îi facă funeraliile lui Beliel.

— Cât de departe e granița de foc? îi întreb pe gemeni pe măsură ce intrăm în clădirea din chirpici în care își amplasase Obi sediul central.

— Capătul sudic al lui Mountain View[3] a început să fumege pe când am pornit noi, spune Dee. Putem să verificăm camerele de supraveghere ca să vedem cât de departe a ajuns.

Camerele de supraveghere.

— Putem să dăm un anunț prin sistemul de supraveghere?

Gemenii ridică din umeri.

— Am putea să facem probabil un anunț prin laptopurile și telefoanele pe care le folosim pe post de camere. Va trebui să vorbim cu inginerii ca să ne asigurăm, însă.

— A mai rămas vreunul pe aici?

— N-au părăsit camera computerelor, spune Dee.

— Poți să îi pui la treabă? Haideți să împrăștiem vestea, le spun în timp ce traversăm holul către camera computerelor. Oamenii trebuie să afle ce se petrece.

Camera computerelor e plină de grămezi de panouri solare portabile, cabluri, telefoane, tablete, laptopuri și acumulatoare de toate mărimile și formele. Coșurile de gunoi dau pe afară de pachete de supă la plic și ambalaje de batoane energizante. Șase ingineri ridică privirea în timp ce Dee-Dum încep să le explice ce s-a întâmplat în curtea școlii.

---

[3] Oraș din California. (*N. trad.*).

— Știm, spune un tip cu ochii încețoșați care poartă un tricou cu imaginea lui Godzilla strivind Tokyo-ul. Am văzut totul prin camerele împrăștiate prin curte. Vreo doi tipi au plecat, dar cei care am rămas vrem să vă ajutăm. Ce putem face?

— Sunteți cei mai tari, spune Dee.

Nu ia mult timp până când inginerii sunt pregătiți ca eu să fac anunțul. În timp ce ultimii din tabără părăsesc liceul Paly, înregistrăm discursul ca să poată fi transmis în buclă.

— Îngerii vin peste noi în seara aceasta, la apus, spun în microfon. Vor să vâneze cât de mulți oameni pot. Capătul sudic al peninsulei e în flăcări. Repet, capătul sudic al peninsulei e în flăcări. Îndreptați-vă către podul Golden Gate – trimitem oameni ca să vă ajute să treceți. Dacă sunteți dispuși și în putere, veniți la podul East Bay pentru a le distrage atenția îngerilor și pentru a le oferi celorlalți ocazia să supraviețuiască. Avem nevoie de toți luptătorii de care putem face rost.

Respir adânc.

— Mă adresez acum găștilor de pretutindeni. Cât credeți că veți rezista pe cont propriu? Ne-ar folosi niște soldați de stradă buni. Îmi dau seama că sun ca Obi. Suntem cu toții de aceeași parte a baricadei. Ce rost are să supraviețuiți azi, când mâine vor veni și vă vor rade de pe fața pământului? De ce să nu ne strângem împreună și să avem o șansă reală? În cel mai rău caz, nu ne retragem fără un spectacol pe cinste și le arătăm de ce suntem în stare. Alăturați-vă cauzei noastre și veniți la podul Bay și luptați cu noi.

Îmi îngroș vocea.

— Îngeri, dacă ascultați asta, cu toții vor ști ce lași rușinoși sunteți dacă mergeți după cei neajutorați. Nu ar fi nicio glorie în asta, și tot ce veți reuși va fi să vă faceți de rușine în timpul vânătorii de sânge. Adevărata luptă va fi la podul East Bay. Toți cei demni de luptă vor fi acolo, iar eu vă promit că vom face un spectacol pe cinste pentru voi. Vă provoc să ne căutați.

Fac o pauză, nefiind sigură cum să termin.

— Eu sunt Penryn Young, Fiică a Omului, Ucigașă a Îngerilor.

Acea sintagmă, Fiică a Omului, îmi va aminti mereu de timpul meu cu Raffe. Raffe, care ne va vâna pe toți în noaptea aceasta împreună cu amicii despre care credeam că mi-ar putea fi prieteni. Dar asta a fost ca și cum un copil ar fi așteptat de la un leu înfometat să fie primit ca puiul lui pufos în loc să fie ucis.

Cred că am sunat destul de încrezătoare, dar îmi simt mâinile înghețate și respirația tremurătoare.

— Oh, îmi place titlul ăla cu ucigașa de îngeri, spune Dum, aprobând din cap.

— Sunteți siguri că va funcționa? întreabă Dee încruntat. Dacă se îndreaptă spre Golden Gate…

— N-o să facă asta, le spun. Îi cunosc. Se vor îndrepta încotro se poate lupta.

— Îi cunoaște, omule, spune Dum. E totul bine. Vor veni după noi la podul Bay, aprobă el, apoi se încruntă, dându-și seama ce înseamnă asta. Stai puțin…

— Ești sigură că oamenii vor asculta? întreb.

— Oh, vor asculta, spune Dee. Dacă e ceva la care ne pricepem noi oamenii, aia e bârfa. Vorba circulă. Și toată lumea a auzit de tine.

— Au auzit și de mama și sora ta, spune Dum. Dar asta e altă poveste.

— Vor veni, spune Dee. Ești singurul lider pe care îl mai au.

54.

Intru într-un SUV destul de încăpător încât să aibă două banchete în spate. Mă strecor în spate și observ scaunele de piele moale, geamurile fumurii, sistemul stereo de primă clasă. Lucruri pe care le-am luat de bune și pe care nu le vom mai avea niciodată.

Paige zboară în brațele uneia dintre cele trei lăcuste ale ei, în timp ce mama circulă cu un autobuz plin de membri de cult care jură că n-au avut nimic de-a face e, răpirea mea. Nu știu ce să cred despre ei, dar dacă e să-mi fac griji de siguranța cuiva, aceea e a lor, nu a mamei mele.

Anunțul meu înregistrat le-a spus oamenilor că avem un plan. Dar nu avem, nu cu adevărat. Tot ce știm e că o parte dintre noi îi vom distrage pe îngeri la podul Bay în timp ce restul vor traversa canalul de sub podul Golden Gate.

Mă înghesui pe bancheta din spate cu ultimii membri ai vechiului consiliu pe care l-a pus laolaltă Obi. Unul dintre aceștia e o femeie care era responsabilă cu distribuția globală la Apple, iar celălalt e un fost militar care își spune Colonelul.

Colonelul îmi aruncă priviri suspicioase. A spus foarte clar că nu crede o iotă din toate poveștile acelea nebunești care circulă în legătură cu mine. Și chiar dacă ar fi adevărate, tot ar crede că sunt o „halucinație pentru mase care prăduiește speranțele disperate ale oamenilor”.

Dar e aici ca să mă ajute cât poate el de mult, iar asta e tot ce pot să-i cer. Mi-aș dori doar să înceteze să-mi arunce privirile acelea care-mi tot amintesc că s-ar putea să aibă dreptate.

Doc și Sanjay se bagă pe bancheta din spatele nostru. Nu e nimic surprinzător în faptul că se înțeleg atât de bine, de vreme ce amândoi sunt cercetători. Sanjay pare să nu aibă nicio grijă să nu fie văzut cu Doc.

Cei doi membri ai consiliului protestează împotriva prezenței lui Doc între noi, dar nimeni altcineva nu are cunoașterea lui Doc asupra îngerilor și a monștrilor. Vânătăile lui Doc arată la fel de rău ca ultima dată când l-am văzut, dar nu are niciuna

proaspătă. Oamenii sunt prea preocupați să supraviețuiască, încât să-i mai facă ceva acum.

Gemenii se așază în locurile șoferului și al pasagerului din fața noastră. Și-au vopsit părul albastru. Nu e complet albastru, dar cu șuvițe și pete împrăștiate pe părul blond, ca și cum n-ar fi avut destul timp să o facă cum trebuie.

— Ce e cu părul vostru? întreb. Nu vă faceți griji că o să fiți văzuți de îngerii care vor zbura pe sus, cu tot acel albastru pe cap?

— E vopsea de război, spune Dee, punându-și centura.

— Doar că e în păr, nu pe fețele noastre, spune Dum, pornind motorul. Pentru că suntem originali în felul nostru.

— Broaștele otrăvitoare își fac oare griji pentru păsările răpitoare? întreabă Dee. Sau șerpii veninoși? Cu toții au însemne țipătoare.

— Ești o broască otrăvitoare acum? întreb.

— Oac-oac.

Se întoarce și își scoate limba la mine. E albastră.

Casc ochii.

— Ți-ai vopsit și limba?

— Ntz. E doar Gatorade, ridică el o sticlă plină pe jumătate cu lichid albastru. Te-am prins.

Îmi face cu ochiul.

— „Hidratează-te sau mori”, omule, spune Dum în timp ce demarăm pe El Camino Real.

— Aia nu e de la campania Gatorade, spune Dee. E pentru alt brand.

— Nu credeam c-o să zic niciodată asta, spune Dum, dar chiar mi-e dor de reclame. Știi tu, ca „Just Do It” de la Nike. Nu mi-am dat seama niciodată cât de multe din sfaturile bune de viață vin din reclame. Ce ne trebuie cu adevărat acum e un om cu spirit antreprenorial care să scoată un produs și să ne dea și un slogan excelent pe lângă. Gen „Ucide-i pe toți și lasă-L pe Dumnezeu să-i rezolve”.

— Asta nu poate fi o reclamă, îi spun.

— Doar pentru că n-a fost un sfat bun înainte, spune Dum. Dar acum poate fi. Îl pui pe un produs și ne putem îmbogăți.

Se întoarce și își arcuiește o sprânceană către fratele lui, care se întoarce și-și arcuiește și el una la schimb.

— Deci are cineva o strategie de supraviețuire bună, sau chiar nu e nicio speranță să ieșim din coșmarul ăsta? întreabă Colonelul.

— Nu am găsit nimic până acum. Habar n-am cum o să supraviețuim vânătorii de sânge, spune Dee.

— Nu ăsta e coșmarul la care mă refer, spune Colonelul. Mă gândeam la moartea prin comentarii stupide.

Gemenii se privesc unul pe celălalt și fac o figură mirată cu gura, ca doi băieței care își spun că au fost prinși cu fapta.

Rânjesc în ciuda a tot ceea ce se petrece. E bine de știut că mai pot zâmbi, chiar dacă puțin.

Apoi trecem la afaceri serioase.

— Ce se întâmplă cu plaga aceea pentru îngeri la care ai lucrat, Doc? E vreo șansă să îi căsăpim? întreabă Dee.

Doc scutură din cap.

— Ne va lua cel puțin un an, presupunând că ne putem apuca de treabă. Nu știm nimic despre fiziologia lor și nu avem pe cine să testăm asta. Dar dacă suntem norocoși, vom omorî în curând pe câțiva dintre ei.

— Cum? întreabă Colonelul.

— Îngerii au creat o altă bestie pentru apocalipsă, spune Doc. Instrucțiunile au fost foarte clare. Trebuia să aibă șapte capete care erau hibridizate cu animale.

— Șesarul? întreb. Da, l-am văzut.

— Dacă are șapte capete, de ce îi spui șesar? întreabă Sanjay.

— Are numărul șase-șase-șase tatuat pe frunțile lui.

Dum mă privește cu o expresie îngrozită.

— Îngerii o numesc Bestia, spune Doc. Dar îmi place mai mult denumirea ta de șesar.

— Al șaptelea cap era uman și era mort, le spun.

— Era viu șesarul? întreabă Doc. A fost vreun înger în apropierea lui care să pară bolnav?

— Oh, cu siguranță era viu. Nu am observat pe nimeni să pară bolnav. Pe de altă parte, nu m-am uitat la ei. De ce?

— Am avut trei dintre ei.

— Sunt trei?

— Fiecare e o variație a celuilalt. Cu atâtea animale amestecate într-un singur corp, lucrurile n-au cum să iasă bine. În același timp cu crearea lor, Laylah, fizicianul șef, lucra la o plagă apocaliptică. Trebuia să fie pentru noi, oamenii, dar au

fost făcute multe experimente pentru a o face cât mai înfiorătoare posibil. Cumva, una dintre tulpini a fost transmisă șesarilor.

Țin minte discuția dintre Uriel și Laylah în camera lui dinainte de ultima petrecere de la cuib. Punea presiuni mari pe ea să grăbească procesul în așa fel încât să poată începe apocalipsa mai repede. Presupun că l-a grăbit din toate punctele de vedere.

— Șesarii i-au infectat pe îngerii doctori. S-au îmbolnăvit, apoi o zi sau două mai târziu au fost expuși șesarilor din nou, iar asta le-a accelerat masiv boala. Au sângerat în cel mai oribil mod posibil. Arăta și îngrozitor de dureros. Era tot ce încercau să facă cu o maladie pentru oameni, doar că omora îngeri și lăcuste în schimb. Laboranții umani erau teferi, la fel și șesarii. Ei erau doar purtătorii maladiei.

— E vreunul închis într-o cușcă pe undeva? întreb.

— Șesarii infectați au fost omorâți cu toții. Mi s-a ordonat să scap de cadavre. Îngerii nu se ocupă cu treburile de jos. Înainte să îi ard, însă, am reușit să recoltez două fiole de sânge. Am folosit o fiolă pentru a infecta noua tură de șesari pe care i-au creat. Speram să provoc câteva daune.

— Și ai reușit? întreb, gândindu-mă la Raffe.

— Nu știu. După accident, au izolat toate proiectele pentru a evita alte contaminări, așa că le-am pierdut urma.

— Ce ai făcut cu a doua fiolă de sânge?

— Am păstrat-o pentru cercetare. Asta foloseam ca să încercăm să creăm o plagă pentru îngeri.

— Și ați avut noroc? întreb.

— Încă nu, spune Doc. Și va mai dura mult timp.

— Timp pe care nu-l avem, spune Colonelul. Următoarea idee.

Scopul nostru e ușor de identificat – trebuie să găsim un mod să supraviețuim măcelului din această seară. Dar tot ce facem e să vorbim în cerc, încercând să dibuim cum să facem asta. Din câte știm, s-ar putea să fim singurii luptători pentru libertate care se vor înfățișa la podul Bay.

Pe măsură ce urcăm de-a lungul peninsulei, vorbim.

Și vorbim.

Și mai vorbim.

Încerc să nu casc, dar nu mi-e ușor. Mă simt de parcă ar fi trecut o săptămână de când am dormit ultima dată.

— Îngerii s-ar putea să nu știe care pod e East Bay, spune Colonelul. Avem nevoie de o momeală sau ceva care să-i atragă de la Golden Gate.

— Ce fel de momeală? întreabă Dee.

— Să atârnăm bebeluși pe pod? întreabă Dum.

— Nu e amuzant, spune Doc.

Îmi frec fruntea. Nu sunt predispusă de obicei la migrene, dar toată această vorbărie disperată în căutarea unui plan mă omoară. Nu sunt genul care să plănuiască.

Ochii îmi fug pe geam și devin hipnotizată de vuietul vocilor adulte din mașină și de propria mea somnolență.

Conducem de-a lungul golfului în vreme ce ne îndreptăm spre nord către San Francisco. Apa strălucește precum un câmp de diamante așteptând să fie culese, trebuie doar să întinzi mâini magice și să le apuci.

Vântul se întețește, zburând frunze și gunoi pe marginea drumului. Nu țin minte să mai fi văzut gunoaie pe marginea autostrăzii în Lumea de Dinainte, dar multe s-au schimbat de atunci.

Ochii urmează leneși o bucată de hârtie în timp ce fâlfâie de-a lungul drumului. Dansează în bătaia brizei, plutind sus și jos, apoi făcând piruete în vânt. Aterizează în apă, provocând unde strălucitoare în jurul ei.

În starea mea semiconștientă, pare că e unul dintre afișele cu spectacolul de talente al gemenilor.

— Veniți, cu mic, cu mare, la cel mai mare spectacol dintre toate. Nu asta spunea afișul?

Pot să-i văd pe gemeni cocoțați pe o ladă de mere, purtând costume dungate și jobenuri precum crainicii de la un carnaval. Le strigă refugiaților în zdrențe.

— Veniți în față, lume, lume. Aici va avea loc cel mai mare spectacol de artificii din istorie. Vor fi explozii, vor fi urlete, va fi popcorn! E ultima voastră șansă! Ultima șansă să vă dovediți abilitățile.

Apoi mi se leagă totul în minte.

Îmi îndrept spatele, alertă ca și cum aș fi fost curentată de bastonul cu electroșocuri al mamei. Clipesc de două ori, încercând să reintru în conversație. Sanjay vorbește despre cum și-ar dori el să știe mai mult despre fiziologia îngerilor.

— Spectacolul de talente, zic eu uitându-mă la gemeni cu ochii bulbucați. Cine ar putea să reziste unui spectacol de talente?

Toți mă privesc de parcă aș fi înnebunit. Asta îmi așterne un zâmbet lent pe față.

55.

Când ajungem la Golden Gate, e miezul zilei. Mai sunt șase ore până la apus.

Podul faimos e în ruine ca toate celelalte poduri din zona golfului. Câteva cabluri de suspendare se leagănă în aer, agățate doar la vârf. Podul e fracturat în patru secțiuni, cu o bucată imensă care lipsește chiar în mijloc. Una dintre secțiuni se clatină precar și mă întreb cât îi mai ia până să cadă cu totul.

Ultima dată când am fost la Golden Gate, zburam în brațele lui Raffe.

Vântul mă îngheață în timp ce cobor din SUV, iar aerul sărat are gust de lacrimi.

Grupul restrâns de oameni freamătă pe lângă marginea apei sub pod, așteptând ordine. Nu mă așteptam la mii de oameni, dar speram să vină mai mulți.

— Noi suntem cei care i-au salvat pe oamenii de pe Alcatraz, strigă Dee, care se poartă de parcă ar fi sute de oameni aici. Ați auzit de asta, nu? Exact aceleași bărci se îndreaptă aici. Când ajung, faceți ce puteți ca să ajutați. E lucrul cel mai bun.

— Dacă nu sunteți genul care să facă lucruri bune, spune Dum, atunci veniți cu noi la Podul Bay. Haideți să le arătăm îngerilor de ce suntem în stare.

Privesc în jur și văd că sunt mai mulți oameni decât mi-am dat seama. Mișcări discrete de haine, căciuli, sacoșe și arme se ivesc dintre copaci, mașini și rămășițele vaselor aduse la mal.

Oamenii dimprejur se ascund, ascultă, privesc, pregătiți să dispară la cel mai mic semn. Câțiva strigă întrebări în direcția noastră din ascunzișurile lor.

— E adevărat că s-au sculat morții?

— Sunt cu adevărat monștri demoni cei care vin după noi?

Răspund la întrebări cât de bine pot.

— Tu ești Penryn? strigă cineva din spatele unor copaci. Ești cu adevărat o ucigașă de îngeri?

— Sigur că da! spune Dum. Haide să vezi în seara asta. Și tu poți deveni ucigaș de îngeri.

Dum aprobă din cap în direcția mașinii.

— Mergeți înainte, ne spune. Voi împrăștia vestea despre spectacolul de talente aici și apoi vă voi urma.

Dee rânjește.

— Ai vreo idee care va fi potul cel mare?

— Va fi epic, spune Dum în timp ce pășește țanțoș prin mulțime.

Îl urmez pe Dee înapoi la mașină. Femeia de la Apple și Colonelul rămân să supravegheze evacuarea în timp ce noi, ceilalți, ne îndreptăm spre podul Bay pentru a ne pregăti de luptă.

— Care sunt șansele ca oamenii noștri să ia pur și simplu bărcile și s-o taie? întreb.

Stomacul mi se strânge la gândul acesta în timp ce traversăm orașul.

— Cred că cel puțin jumătate o să ne asculte. Am adunat oameni care aveau familie în rândul mulțimii.

Arată dând din cap către mulțimea de lângă apă prin care Dum se plimbă și împrăștie vorba despre spectacolul de talente.

— Dintr-un noroc chior, spune Dee în timp ce conduce pe lângă un stâlp electric căzut, am ascuns premiul cel mare pe cealaltă parte a Podului Golden Gate.

— Care premiu cel mare?

— Pentru spectacolul de talente.

— Ce altceva, spune Sanjay imitându-l surprinzător de bine pe Dum.

— Voiam să îl ținem departe de oamenii care știau de el, spune Dee. Dar la urma urmei, n-am fi putut plănui asta mai bine nici dacă am fi avut habar de ce urmează să se petreacă.

— Care e premiul cel mare?

— Nu ai auzit? întreabă Dee.

— E o autorulotă, spune Sanjay plictisit.

— Ce? îl fixează cu Dee privirea pe Sanjay prin oglinda retrovizoare. Nu e doar o autorulotă. E un vehicul de recreație făcut la comandă, blindat și de lux. Și asta nici măcar nu descrie totul.

Îmi ridic sprâncenele și încerc să par interesată.

— Nu te teme, micule padawan. Vei înțelege cât de grozavi sunt gemenii Tweedle când va veni timpul.

— Orice ar fi, sunt sigură că cel puțin va fi distractiv.

De data asta, în loc să sun ca Obi, sun ca o mamă răbdătoare. Îmi trag nasul la gândul ăsta.

Dee ține un mănunchi de chei în mână.

— Desigur, câștigătorul trebuie să supraviețuiască spectacolului de talente și apoi să smulgă cheile din mâinile mele reci și moarte, strânge el cheile în palmă, făcându-le să dispară.

— Dar nu încape îndoială că va merita, spun eu.

— Vezi? întreabă Dee. De-asta ea e cea care ne conduce. Fata știe despre ce vorbește.

Dar nu știu. Când ajungem la podul East Bay, nu e nimeni acolo.

Umerii mi se prăbușesc în timp ce privesc la străzile abandonate și la apele părăsite. Anunțul meu se transmite în buclă pe toată peninsula și toți cei din tabăra Rezistenței știu unde ar trebui să vină dacă vor să lupte. Nu mă așteptam la un grup mare, dar sunt zdruncinată că n-a venit chiar nimeni.

— Nu avem timp să stăm aiurea, spune Dee în timp ce iese din mașină. Băieții au început deja să transporte bunurile.

Privesc în direcția în care îndreaptă degetul. E o grămadă de lemne ce zace lângă apă.

— Asta ar trebui să fie barca noastră.

Dee arată spre un feribot care se îndreaptă spre noi. Era alb, odată, dar acum arată de parcă cineva a aruncat vopsea de culoare închisă pe toată suprafața pentru a-l camufla.

— Ei, măcar vor fi patru în luptă, spun eu, încercând să mimez entuziasmul.

— Trei, spune Sanjay. Eu sunt aici în calitate de expert. Băieții ca mine iubesc, nu luptă.

— Vei lupta acum, îi spun, trăgându-l în apă.

•

Pe la ora două, Dum se întoarce cu un zâmbet arogant, defilând de parcă ar fi realizat ceva măreț. De asemenea, acum sunt destui oameni care au ieșit din cutia de lemn încât să avem o echipă funcțională. Lemne, ciocane și cuie, echipamente stereo și de iluminare sunt aduse și asamblate pe porțiunea de insulă a podului Bay pe care ani ales-o ca loc al luptei finale.

Pe la ora trei, primele găști ajung la mal. Din momentul acesta, deja avem un număr respectabil de refugiați și luptători

pentru libertate. Am adunat câțiva foști soldați ai lui Obi care au auzit anunțul.

— Mai bine să mori ca un bărbat decât să fugi ca un gândac, spune un tip cu barbă care conduce un grup de oameni tatuați în timp ce intră țanțoș în rândurile grupului.

Dacă ceilalți supraviețuitori nu au fost speriați deja, vor fi măcar puțin acum. Ăștia sunt tipii pe care noi îi evitam pe străzi.

Deși tipii noi au decis să ni se alăture în lupta cea bună, îndată ce au ajuns au devenit mult mai interesați în a stabili cine e șeful. Oamenii sunt îmbrânciți, li se spune să plece din umbră pentru a lăsa loc găștilor, suportă să li se ia mâncarea de la gură.

Toată lumea e extenuată și înfricoșată, și nu par să vrea decât să se lupte unul cu celălalt. Sincer, nu știu cum a putut gestiona Obi totul. Îmi doresc să fiu în stare să găsesc o cale de a fugi și de a ne ascunde, dar nu putem face asta cu atâția oameni în atâtea condiții. Așa că, încă o dată, rămân la planul inițial, să rămânem pentru lupta finală.

Nu îmi place cum sună sintagma asta, luptă finală. Am moștenit Rezistența doar ca să o văd prăbușindu-se sub ochii mei?

În timp ce noi și noi găști se strâng în zona noastră, încep să se ciocnească între ele. Dacă nu e din cauza culorii tricourilor sau a tatuajelor, găsesc ei un motiv aleatoriu să se certe în timp ce populația găștilor crește simțitor. Câțiva sunt împărțiți pe grupe rasiale, în timp ce alții pe grupe regionale – găștile Tenderloin versus găștile East Palo Alto, ceva de genul.

— E o combinație explozivă. Știi asta, nu? întreabă Doc.

Doc s-a oferit voluntar să fie medicul de teren în ciuda faptului că are un braț legat. Cu toții știm că ar fi fost respins la Golden Gate dacă ar fi rămas acolo. Sunt prea mulți refugiați de la Alcatraz ca să poată fi lăsat în pace.

— Nu trebuie să menținem coeziunea pentru prea mult timp, îi spun. Sunt luptători sănătoși și vom avea nevoie de ei diseară.

— Când Obi ți-a cerut să preiei comanda, cred că s-a referit la o perioadă mai lungă decât cea la care te gândești tu. Doc sună ca unul dintre profesorii mei bătrâni, chiar dacă arată mai mult ca un student.

— Obi știa exact ce face, îi spun. M-a rugat să țin oamenii în viață. Dacă ei se rănesc între ei în timp ce încerc să-i mențin în viață, asta este!

Gemenii aprobă, impresionați de atitudinea mea dură, dar iubitoare.

— Ne ocupăm noi, spune Dee.

— Ce o să faceți?

— Ce facem întotdeauna, spune Dum.

— Le oferim maselor ceea ce vor, spune Dee în timp ce pășesc înspre două mulțimi care stau față în față.

Gemenii intră direct în mijlocul mulțimilor cu mâinile în aer. Vorbesc. Mulțimile îi ascultă.

Doi bărbați impunători pășesc în față, fiecare din câte-o latură diferită a mulțimii. Unul dintre gemeni vorbește cu cei doi bărbați, în timp ce al doilea notează pariurile pe care le strigă mulțimea. Apoi toată lumea pășește înapoi și formează un cerc, lăsându-i pe cei doi bărbați uriași în mijloc.

Ca la comandă, mulțimea combinată începe să strige și să sară căutând un unghi mai bun. Au închis cercul, așa că nu pot vedea ce se petrece în interior, dar pot ghici. Gemenii au început o luptă *oficială* și acum iau pariuri. Toată lumea e fericită.

Nici nu e de mirare că Obi i-a păstrat pe gemeni în preajmă și le-a suportat figurile.

•

Pe la ora patru avem la fel de mulți participanți la spectacol și membri ai audienței pe cât avem luptători. Sunt atât de ocupată, încât abia am timp să mă gândesc la Raffe. Dar, desigur, e mereu în spatele minții mele.

O va face? Va omorî oameni pentru a fi primit înapoi în societatea îngerilor? Dacă trebuie să ne luptăm unul cu celălalt, mă va vâna ca pe un animal?

Sfârșitul lumii nu a scos la iveală chiar cele mai bune calități ale omenirii. Raffe a văzut oameni făcându-și unii altora cele mai oribile lucruri. Mi-aș fi dorit să-i arăt și partea cealaltă a lucrurilor – binele care poate exista. Dar ăsta e doar un gând naiv, nu-i așa?

Între luptătorii voluntari sunt și câteva fețe familiare. Tattoo și Alpha din Alcatraz sunt aici. Numele lor reale sunt Dwaine și Randall, dar m-am obișnuit cu ei ca Tattoo și Alpha, așa că au

rămas așa. Și restul au început să le prindă poreclele din mers, așa că dacă nu se vor opri, vor rămâne cu ele permanent.

Se pare că jumătate din grup au porecle. E ca și cum toată lumea simte că sunt diferiți acum și că nu ar trebui să aibă aceleași nume pe care le aveau în Lumea de Dinainte.

Privesc în sus când oamenii se dau la o parte pentru a lăsa un bărbat în costum și șapcă de șofer de limuzină să se apropie de mine. Toată lumea se holbează la dinții lui descoperiți și la carnea crudă care a rămas acolo unde pielea ar fi trebuit să acopere jumătatea de jos a feței.

— Ți-am auzit anunțul, spune el chinuit. Mă bucur că ai scăpat cu viață din cuib. Sunt aici ca să te ajut.

Îi arunc un zâmbet abia schițat.

— Mulțumesc. Ne putem folosi de ajutorul tău.

— Da, chiar acum, spune Sanjay, lipăind pe lângă noi, încercând să țină de capătul unei grămezi de plăci de lemn. Fostul șofer se grăbește să-l ajute.

— Mulțumesc, îi spune Sanjay cu ușurare.

Îi privesc cum încarcă plăcile de lemn pe o barcă în mod camaraderesc.

Mă simt de parcă aș avea un submarin de plumb în stomac când mă gândesc la toți acești oameni care probabil vor muri pentru că m-au crezut atunci când le-am spus că merită să lupți pentru toate astea.

56.

Soarele strălucește în apa întunecată a golfului din spatele nostru. Chiar dacă e amiază, cerul are o nuanță de foc, cu tentacule întunecate întinzându-se peste el. În depărtare, focul din sudul peninsulei lasă fum în aer.

Nu e chiar de strălucirea roșiatică a Gheenei, dar îmi amintește de ea. În loc să fie de un roșu sufocant, însă, civilizația noastră pe cale să ardă e ironic de frumoasă. Cerul e viu și în mișcare datorită reflexiilor de maro, portocaliu, galben și roșu. Coloane de fum întunecat se mișcă prin aer, dar în loc să estompeze culorile, cerul le absoarbe, înnegrind unele și contrastând altele.

Aici, pe insula de beton care a fost cândva parte a frumosului pod Bay, entuziasmul e palpabil. Reverberează din toate direcțiile în mulțime – și e o mulțime acum – în timp ce oamenii se frământă în jur pe conexiunea fracturată dintre San Francisco și East Bay.

Cu toții sar în ajutor în câte ceva. Membri de gașcă fără tricouri își arată mușchii tatuați în timp ce se urcă pe cele mai înalte puncte ale podului suspendat. Diferitele facțiuni se grăbesc să monteze un set enorm de difuzoare și reflectoare. Câștigătorul concursului va obține victoria în fața celorlalți și un premiu pe care Dee și Dum l-au făcut de dorit.

O scenă ad-hoc e construită în timp ce oamenii își exersează numerele de spectacol în jurul ei. Câteva cutii au fost stivuite și bătute stângaci în cuie pentru a face rapid un set de trepte.

Bărbați în camuflaj gri trec pe lână mine cu puștile în mână. Poartă căști uriașe în jurul gâtului și ochelari cu vedere de noapte pe cap. Și eu am căști în jurul gâtului, dar nu și ochelari. Și în loc de pușcă, port o pereche de cuțite. Sunt destule arme în jur, dar gloanțele sunt rezervate experților.

Câțiva dintre ei poartă un camuflaj elaborat, din bucăți de lucruri culese la întâmplare și legate de ei, care îi fac să pară niște monștri de mlaștină.

— Ce poartă? întreb.

— Costume Ghillie[4], spun Dee-Dum, trecând prin preajmă, ca și cum asta ar explica totul.

— Da, sigur, aprob din cap de parcă aș avea habar ce înseamnă.

Privesc în jur să văd dacă pot face ceva util și văd că fiecare are ceva de lucru și e ocupat cu asta. Dee se ocupă de detaliile spectacolului în timp ce Dum organizează publicul, ceea ce înseamnă că le face instructajul de salvare. Colonelul și cealaltă membră a consiliului, pe care am început să o numesc „doamna cu logistica" se plimbă prin grămadă, ghidând proiecte și punând lumea la treabă.

Doc se ocupă de cortul de prim ajutor improvizat, pe care oamenii îl evită, cu excepția cazurilor în care s-au rănit cu adevărat. Recunosc, până și eu sunt puțin impresionată de grija pe care o arată Doc pentru oameni, chiar dacă îl voi privi mereu ca pe un monstru pentru lucrurile pe care le-a făcut.

La marginea ruptă a podului, unde armătura iese la iveală, sora mea stă cocoțată, cu picioarele atârnate peste margine. Două dintre lăcustele ei scorpion stau încovoiate în jurul ei, iar a treia zboară în cercuri în fața ei. Poate că prind pește. Sunt singurii cu spațiu în jurul lor, deoarece toți le lasă loc liber.

Mi se face rău știind-o aici, unde va fi în pericol. Dar oricât de mult m-am străduit, atât mama, cât și Paige au refuzat să mă părăsească. Mi se strânge stomacul când le știu implicate în luptă, dar pe de altă parte, am învățat că, atunci când te desparți de oamenii pe care îi iubești, nu ai nicio garanție că îi vei mai vedea vreodată.

Chipul lui Raffe îmi vine în minte, cum mi-a venit de vreo mie de ori astăzi. De data asta, are expresia aia de tachinare în ochi când râde de hainele mele de la casa de pe plajă. Îmi alung amintirea. Mă îndoiesc că mă va mai tachina atunci când îmi va omorî oamenii.

Mama e aproape, cu un grup de membri de cult îmbrăcați în cearșafuri. Cu toții au semne pe frunte primite de la îngeri.

Mama îmi spune că s-au dedicat cauzei de a se revanșa în fața mea pentru păcatul trădării, dar mi-aș fi dorit să nu fie aici defel. Totuși, dacă vor să își arate loialitatea, e de ajuns să rămână alături de mama mea. Asta îi ține departe de mine, iar

---

[4] Costume militare de camuflaj, din materiale ornate cu frunze, crengi și alte elemente care să le facă asemănătoare cu mediul natural înconjurător. (*N. red.*).

eu sunt sigură că mama îi face să plătească scump pentru păcatele lor.

Se pare că singurul grup care s-ar putea bucura de ajutorul meu e cel care lucrează la scenă. Iau în mână un ciocan și mă pun în genunchi pentru a-i ajuta să ridice scena.

Tipul de lângă mine îmi aruncă un zâmbet jalnic și îmi dă niște cuie. Atât a fost cu gloria șefiei.

Nu știu la ce se gândesc toți acei oameni avizi de putere, precum Uriel. Din câte îmi pot da seama, un conducător nu numai că are pe cap toate grijile, dar mai și trebuie să pună osul la treabă și să facă și munca de jos.

Ciocănesc, încercând să îmi liniștesc mintea și să mă abțin de la a nu intra în panică.

Soarele începe să apună, dând apei o lucire aurie. Fâșii de ceață încep să se scurgă prin tot golful. Ar trebui să fie o priveliște pașnică, doar sângele meu simte că e pe cale să înghețe.

Îmi simt mâinile reci și neîndemânatice și mă aștept să văd aburi ieșindu-mi din gură. Mă simt de parcă nu am destul sânge în corp și îmi pot simți fața devenind palidă.

Mi-e teamă.

Până acum, chiar credeam că putem s-o scoatem la capăt. Suna bine în capul meu. Dar acum, că soarele se lasă și lucrurile încep să se adune laolaltă, mă îngrozesc toți oamenii ăștia care m-au crezut când le-am spus că asta a fost o idee bună. De ce m-ar fi ascultat cineva? Nu știu ei că nu pot face un plan de doi bani?

Sunt mult mai mulți oameni aici decât ar trebui să fie, iar ei continuă să se înmulțească în timp ce tot mai multe vase continuă să-i aducă pe podul nostru frânt. Nu avem nevoie de toți, ci doar de destui astfel încât îngerii să creadă că merită să vină aici mai mult decât la Golden Gate. Dar am dat anunțul, iar acum tot mai mulți oameni vin aici. Nu ne-a trecut nicio clipă prin cap să punem o limită la numărul populației, pentru că am crezut că ar fi un miracol să vină și trei oameni.

Știu că îngerii vin. Știu că asta e lupta noastră finală. Știu că cel mai probabil vor fi masacrați.

Și totuși continuă să vină. În puhoaie.

Nu doar cei sănătoși și abili – cei răniți, copiii, bătrânii, bolnavii – toți sunt aici, înghesuiți pe mica noastră insulă din beton demolat și oțel. Sunt prea mulți.

E o capcană a morții. Simt în oase asta. Zgomotul, luminile, un *spectacol de talente,* pentru numele lui Dumnezeu, la Sfârșitul apocaliptic al Lumii. La ce mi-a stat capul?

În ciuda condițiilor de înghesuială, mulțimea își păstrează o distanță respectuoasă față de despărțitoarele și perdelele folosite ca improvizație pentru cabine de probă în afara stadionului.

Dee se aruncă pe scenă și începe să sară pe ea.

— Bună treabă, băieți. Cred că o să țină câteva ore. Numai bine.

Își duce mâinile la gură și strigă în mulțime:

— Spectacolul începe în zece, oameni buni!

E puțin ciudat că nu strigă către zona în care sunt amplasate cabinele de probă, ci către mulțime. Dar presupun că au dreptate – cu toții vor performa în această seară.

Îmi fac drum către scena improvizată, simțind panica. Ultima dată când am fost pe o scenă, îngerii au înnebunit și s-au hotărât să omoare pe toată lumea și să se simtă îndreptățiți pentru asta.

Acum, stau în fața unei mulțimi de oameni, la fel de încărcată. Dar emoțiile cu care este aceasta încărcată sunt frica și panica abia controlată, nu setea de sânge, ca în cazul îngerilor.

În fața mea e o mulțime care stă în picioare și abia are loc să se miște. Singurul lucru care limitează numărul de oameni e dimensiunea insulei de beton pe care am ales-o.

Oamenii sunt prea aproape de marginea podului rupt, unde armătura atârnă ca niște brațe moarte îndreptate spre apa întunecată. Au copii care le stau pe umeri. Adolescenți și membri de găști atârnă de pe cablurile de suspendare care se ridică la cer și dispar în ceața care se adună deasupra.

Mă îngrijorează ceața care se îngroașă tot mai tare. Mă îngrijorează mult. Dacă nu îi putem vedea, cum o să luptăm cu ei?

57.

Sunt, probabil, o mie de oameni aici. Pot să îmi dau seama după expresia gemenilor că nici ei nu s-au așteptat la un număr atât de mare. Frații sunt pe scenă, îmbrăcați identic, în haine peticite de vagabond, cu fețe de clovni și păr zburlit în mod exagerat. Ambii țin în mână microfoane care-mi amintesc de cornete de înghețată uriașe.

— Nu înțeleg, spun eu în timp ce mă apropii de gemeni. De ce sunt atât de mulți oameni aici? Credeam că le-am arătat clar care e pericolul. Nu au niciun dram de prezență de spirit?

Dee verifică microfonul ca să se asigure că e închis.

— Nu e vorba de prezență de spirit aici, scrutează Dee mulțimea cu mândrie.

Dum verifică și el microfonul, apoi schițează un zâmbet larg.

— Nu e vorba de logică sau pragmatism sau orice altceva care ar putea să aibă vreun sens.

— Asta e toată ideea unui spectacol de talente, spune Dee, făcând o piruetă și dând din cap către Dum. E ilogic, haotic, stupid și al naibii de distractiv. E ceea ce ne deosebește de maimuțe. Ce altă specie mai organizează spectacole de talente?

— Da, bine, dar cum rămâne cu pericolul? întreb.

— La asta nu prea îți pot răspunde, spune Dum.

— Știu și ei că e periculos, flutură Dee mâna către mulțime. Știu că vor avea doar douăzeci și cinci de secunde să evacueze. Toată lumea știe în ce se bagă.

Dee își scoate limba la copiii care stau cocoțați pe umerii adulților.

— Poate că sunt sătui să alerge de colo-colo și să cotrobăiască prin gunoaie precum șobolanii. Poate că sunt pregătiți să redevină oameni, chiar dacă numai pentru o oră.

Mă gândesc la asta. Ne-am străduit să supraviețuim de când au apărut îngerii. Toți, chiar și găștile, s-au temut. S-au îngrijorat constant în privința mâncării și adăpostului și a nevoilor umane elementare. S-au îngrijorat în privința monștrilor care ar putea apărea în mijlocul nopții să îi mănânce de vii.

Și acum au asta. Un spectacol de talente. Stupid și fără sens. Stupid și distractiv. Împreună. Râzând. Făcând parte din rasa umană. Știind toate ororile care s-au petrecut și se vor petrece, dar alegând să *trăiască,* în ciuda a toate. Poate că e ceva artă în a fi uman.

Uneori mă simt ca un marțian în mijlocul acestei umanități.

— Sau, spune Dum, poate sunt aici pentru că toți salivează după – își pornește microfonul – uimitorul, magicul vehicul recreațional!

Face un semn cu mâna către fundalul scenei. E încă prea multă lumină naturală, astfel încât proiecția din spatele lui e destul de slabă, dar se vede o poză cu o autorulotă zgâriată.

— Da, puteți să vă credeți ochilor, doamnelor și domnilor, spune Dee. Acesta e un vehicul recreațional incredibil de avansat. În zilele din urmă, o frumusețe din asta ar fi costat… cât? Vreo sută de mii de dolari?

— Sau un milion, spune Dum.

— Sau zece milioane, depinde de ce vrei să faci cu ea, spune Dee.

— Frumusețea asta e complet blindată, spune Dum.

Mulțimea amuțește.

— Da, ați auzit bine, spune Dee.

— Blindată, spune Dum.

— Rezistentă la șocuri, spune Dee.

— Și geamuri rezistente la zombi binecuvântează această frumusețe de casă mobilă, spune Dum.

— Vine la pachet cu sistem de avertizare, supraveghere video la trei sute șaizeci de grade, ca să vă păziți mereu spatele, senzori de mișcare mobili astfel încât să vedeți dacă cineva sau ceva e aproape. Și cel mai bun lucru…

Poza proiectată în spatele lor se schimbă la interiorul autorulotei.

— Luxul absolut al Lumii de Dinainte, spune Dee.

— Scaune de piele, paturi de lux, masă de cină, televizor, mașină de spălat și propria toaletă cu duș, spune Dum.

— Pentru cei care se întreabă la ce folosește televizorul, vă anunțăm că ne-am asigurat să aibă și propria colecție enormă de filme. Cine are nevoie de televiziune prin cablu când ai propriul generator de filme încorporat?

— Ne-a luat cam o săptămână ca să facem mașina să arate cât mai murdară și mai devastată posibil. Și credeți-mă, mi s-a frânt inima să murdăresc această frumusețe, dar e un avantaj enorm în a nu arăta ca un bogătan pe roți.

— Vorbind de roți, spune Dee. Poate să meargă treizeci de kilometri cu toate roțile în pană. Poate să urce dealurile și peste alte mașini dacă e nevoie. E un vehicul pentru toate formele de relief, visul umed al oricărui om, doamnelor și domnilor. Dacă am mai iubit pe cineva mai mult decât mașina asta, atunci probabil că i-am spus «mamă».

— Țineți bine de biletele voastre de tombolă, spune Dum. Vor valora mai mult decât viețile voastre.

Acum are mult mai mult sens totul. Sunt sigură că oamenii au venit ca să fie alături de alți oameni în lupta finală pentru supraviețuire, dar sunt la fel de sigură că mulți au venit pentru șansa de a câștiga autorulota Lumii de Apoi.

Proiecția rulotei s-a oprit. Câteva reflectoare uriașe se aprind în locul ei pentru a face scena să strălucească. Fac o grimasă la vederea luminilor prea evidente, dar apoi îmi amintesc că ăsta era și scopul, să fie spectaculos.

Difuzoarele încep să amplifice un sunet ascuțit care se transformă apoi într-o microfonie stridentă, împrăștiindu-se prin toată zona.

Scrutez cerul întunecos și nu văd decât apusul superb colorând ceața fină. Cerul, pe alocuri gol, devine un fundal magic pentru spectacol, ceea ce face totul să pară miraculos.

Dee și Dum încep un număr scurt de dans pe scenă, apoi fac o plecăciune de parcă s-ar aștepta la o receptare demnă de Broadway. La început, aplauzele sunt înfundate și răsfirate, timide și temătoare.

— Uhuuu! strigă Dee în microfon și sunetul reverberează prin toată mulțimea. La naiba, ce bine e să faci niște zgomot. Hai să uităm de griji, oameni buni.

— Dacă tot ne răzvrătim, măcar s-o facem cu zgomot și vervă! spune Dum.

— Haideți să ne bucurăm pentru o clipă strigând tot ce v-a supărat în toate aceste săptămâni. Gata? Start!

Gemenii încep să răcnească prin microfoane, eliberând tot soiul de energii, de la entuziasm la furie, de la agresiune la bucurie.

La început, doar unul sau doi se iau după gemeni. Apoi tot mai mulți oameni li se alătură. Apoi și mai mulți. Până când întreaga mulțime urlă și răcnește din fundul plămânilor.

Asta s-ar putea să fie prima dată când cineva devine atât de vocal de la Marele Atac încoace. Un val de teamă și bucurie deopotrivă e eliberat în mulțime. Unii încep să plângă. Unii încep să râdă.

— Uau, spune Dum. Uite-acolo o masă sănătoasă de umanitate.

— Respect! își bate Dum cu pumnul în piept și face o plecăciune către mulțime.

Zgomotul continuă pentru un timp, apoi se liniștește. Oamenii sunt agitați și anxioși, dar și entuziasmați. Unii au zâmbete pe față, alții stau încruntați. Dar sunt cu toții acolo – alerți și vii.

Mă postez în locul meu de la colțul stadionului și privesc în jur. Sunt în echipajul de sol, ceea ce înseamnă că eu sunt unul dintre observatorii din seara aceasta până când începe distracția de jos. Scrutez orizontul. E tot mai greu să văd prin ceața groasă, dar nu observ nicio hoardă de îngeri.

Pe apă, două bărci aruncă găleți de pește tăiat și vânat în apele de pe lângă bucata noastră de pod. O baltă de sânge se întinde în spatele bărcilor.

Pe scenă, gemenii stau înalți și cu zâmbete tâmpe pe față.

— Doamnelor și domnilor, și toți ceilalți care nu vă potriviți în niciuna din aceste categorii. Eu sunt maestrul vostru de ceremonii, Tweedledee. Și acesta e co-maestrul meu de ceremonii, fratele și urgia mea, Tweedledum!

Mulțimea strigă și clamează. Fie că gemenii sunt extrem de populari sau oamenii pur și simplu se bucură că pot face zgomot din nou. Gemenii fac plecăciuni adânci cu gesticulații identice de mâini.

— În seara aceasta v-am pregătit spectacolul vieții voastre. Fără cenzură, fără regie și fără doar și poate nemaipomenit!

— Nu ne luăm nicio răspundere pentru lucrurile rele care ar putea să se întâmple diseară, spune Dum.

— Și ne vom asuma răspunderea pentru toate lucrurile fabuloase, fantastice și fenomenale care se vor întâmpla în această seară, spune Dee.

— Și acum, ca să n-o mai lungim, spune Dum, vă prezentăm primul concurent al Primului Spectacol Anual de Talente din Lumea de Apoi. Baletul San Francisco!

Se așterne o tăcere înmărmurită în timp ce toată lumea se asigură că a auzit bine.

— Dap, ați auzit bine, spune Dee. Baletul San Francisco e aici pentru voi, norocoșilor.

— V-am spus eu că avem talent pe străzi, spune Dum.

Trei femei în tutuuri și patru bărbați în colanți identici, de culoare roz, ajung pe scenă. Pășesc cu grația dansatorilor profesioniști de balet. Una dintre balerine se îndreaptă către Dee în timp ce celelalte se așază în pozițiile lor. Balerina ia microfonul în mână și rămâne în centrul scenei, așteptând ca mulțimea să se liniștească.

— Noi suntem supraviețuitorii Baletului San Francisco. Acum două luni, eram șaptezeci. Când lumea s-a prăbușit, mulți dintre noi nu știam ce să facem. La fel ca voi, am rămas cu familiile noastre și am încercat să-i căutăm pe cei iubiți.

— Dar pentru noi, dansatorii, compania de balet e familia noastră, așa că i-am căutat pe ai noștri în ruinele vechiului nostru teatru și al studioului de dans. La sfârșit, doar doisprezece ne-am găsit, dar nu toți au supraviețuit până acum.

— Acesta este numărul pe care îl exersam în ziua în care lumea s-a sfârșit. Îl dedicăm membrilor familiei noastre care nu mai sunt printre noi.

Vocea îi e clară și puternică. Trece prin mulțime ca vântul care ne mângâie gâturile.

Balerina îi returnează microfonul lui Dee și ia poziție. Dansatorii se așază aleatoriu într-o linie. Aproape că pot să umplu restul liniei cu dansatorii care nu sunt aici în această seară.

Muzica începe, iar reflectoarele urmăresc dansatorii în timp ce fac salturi și piruete de-a lungul scenei. E un dans ciudat, dar grațios și postmodern în felul în care lipsește majoritatea interpreților.

E o mișcare în care o pereche de dansatori – un bărbat și o femeie – se mută în centrul scenei și dansează împreună în timp ce restul rămân în spate și plutesc pe degete. Mișcările lor sunt grațioase și romantice.

Apoi, un dansator pășește în față și înlocuiește perechea. După spațiul lipsă dintre brațele dansatorului și linia tristă a trupului e clar că partenerul îi lipsește. Își continuă duetul cu brațele goale.

După el, dansatorii rămași își continuă numărul – unul câte unul, dansând cu câte-un partener fantomă.

Mângâie aerul cu mâna acolo unde ar fi fost fețele partenerilor. Se învârt și aterizează pe podea cu brațele întinse de dor.

Singuri într-o lume mizerabilă.

Privesc numărul deosebit de frumos cu o durere în piept.

Apoi, chiar când abia mai puteam face față tristeții, un dansator plutește din afara scenei. Un dansator în haine zdrențuite, murdar și înfometat. Nici măcar nu poartă pantofi de balet. Alunecă desculț și își ocupă locul între ceilalți dansatori.

Ceilalți dansatori se întorc către el și e clar că e unul dintre ei. Unul dintre cei pierduți. După expresiile fețelor, nu s-au așteptat să îl reîntâlnească. Nu face parte din număr. Probabil i-a văzut pe scenă și li s-a alăturat.

În mod uimitor, dansul continuă fără oprire. Noul venit alunecă în locul lui obișnuit, iar dansatoarea din urmă, care ar fi trebuit să își facă numărul singură cu partenerul lipsă dansează cu noul venit.

E un dans plin de bucurie, iar balerina râde. Vocea îi e clară și răsunătoare și ne înalță pe toți.

58.

Când numărul e pe terminate, mulțimea înnebunește de entuziasm. Se lasă pradă vuietului aplauzelor, fluierelor și chiotelor de admirație.

E uimitor.

Niciodată nu am fost mișcată în felul acesta de un spectacol. Nu e ca și cum am fost la multe numere de balet, sau la orice altă prestație în direct. Dar simțul camaraderiei din această seară mă lasă fără aer.

Precum niște reali profesioniști, trupa de dans face o plecăciune înainte de a se năpusti asupra noului venit. E minunat să vezi îmbrățișările, lacrimile, plânsetele lor de fericire.

Apoi se așază în linie, se țin de mână și fac încă o plecăciune. Toată lumea e în picioare și niciunul dintre noi nu se îngrijorează de zgomotul pe care îl facem sau de ce ar putea să provoace el.

Gemenii au dreptate. Aici e *viața.*

•

Nimeni nu poate să bată numărul acela de balet și presupun că nimeni nu va încerca. Toată lumea pare mulțumită să fi luat parte la el.

Gemenii urcă pe scenă și se maimuțăresc pentru divertismentul oamenilor. Mă gândesc că le oferă acestora puțin timp să absoarbă spectacolul balerinilor, așa încât următorul concurent să își facă curaj să se arate. Fac un număr de magie care pare aproape profesionist. Se încurcă de câteva ori, dar știu că îl fac pentru efect umoristic, pentru că le-am mai văzut trucurile și sunt uimitoare, la fel ca orice numere magice profesioniste.

După aceea, un tip tânăr urcă pe scenă cărând o chitară ponosită. Arată de parcă n-a făcut un duș de câteva zile, fața îi e acoperită cu păr neîngrijit, iar tricoul are o pată de sânge uscat.

— Piesa aceasta a fost scrisă de marele Jeff Buckley și se numește „Hallelujah”.

Începe să zdrăngăne chitara și se transformă încet în cineva care în mod sigur ar fi putut fi o celebritate în orice alt timp.

Acordurile dulci-amare răsună prin golf, iar vocea i se amplifică gradual. Oamenii încep să fredoneze alături de el. Unora dintre noi ni se usucă lacrimile pe față de la vântul rece în timp ce cântăm „Hallelujah” cu voci sparte.

Când piesa se sfârșește, urmează un moment de liniște. Rămânem suspendați, gândindu-ne la viață și iubire și alte lucruri care sunt date peste cap și sfărâmate, dar cumva încă triumfătoare.

Aplauzele sunt la început reținute, dar se intensifică rapid.

După aceea, cântărețul zdrăngăne chitara fără țintă până când nimerește un ton familiar. Începe o piesă pop ușoară și ritmată și optimistă. Toată lumea se leagănă și sare și izbucnește în cântec.

Nu suntem nici pe aproape la fel de buni ca îngerii pe care i-am auzit cântând la cuib. Sunt destui printre noi care cântă atât de fals încât n-am putea fi considerați niciodată buni, darămite perfecți precum îngerii. Însă noi toți cântând împreună – cultele cu urmele lor unsuroase pe frunte, găștile rivale pe cablurile de suspendare, luptătorii pentru libertate mânioși, părinții cu copiii pe umerii lor – acesta e un sentiment pe care nu îl voi uita cât voi trăi.

Mă țin cât pot de senzația asta și încerc să o capturez în subsolul minții, unde știu că va rămâne în siguranță și cu mine pentru totdeauna. Nu am pus niciodată ceva bun acolo, dar vreau să mă asigur că nu se va pierde. În caz că ăsta e ultimul mare spectacol uman de orice fel, din toate timpurile.

Apoi, îl aud.

Lucrul de care mă temeam. Lucrul pe care îl așteptam.

Mult prea aproape de noi, ceața clocotește.

Vin.

Cerul se înnegrește cu corpurile lor, iar ceața se învolburează de la bătaia a o mie de aripi. Fie nimeni nu i-a văzut venind din ceață, fie am rămas hipnotizați de spectacol.

O voce din difuzor începe o numărătoare inversă. Acela e semnalul pentru ca publicul să o ia la fugă și ca toți ceilalți să intre pe poziție.

— Cinci…

Cinci? Trebuia să înceapă de la douăzeci și cinci.

Toți irosesc o secundă prețioasă dându-și seama că au rămas deja fără timp.

— Patru…

Cu toții se împrăștie. Oamenii se împing și fug panicați. Mulțimea supraaglomerată formată din public și concurenți mai are doar patru secunde să evacueze și să se retragă în zona zăbrelită de sub pod, destinată ascunzătorii.

Cântărețul continuă să cânte ca și cum nici iadul, nici apele, nici îngerii apocaliptici pogorând din ceruri nu ar putea să-l oprească de la a oferi cel mai bun spectacol al vieții lui. A terminat piesa pop cantabilă și acum începe un cântec de dragoste.

— Trei…

Trebuie să rezist instinctului de a fugi ca toți ceilalți. Rămân pe poziție și îmi pun dopurile de urechi, lăsând căștile pentru eliminarea zgomotului în jurul gâtului. Îi văd pe alții făcând același lucru la marginea scenei, lângă plute și lângă cablurile de suspendare.

— Doi…

Prea mulți oameni gonesc în aceeași direcție. Ascunzătorile cu zăbrele pe care le-am construit nu pot face față decât unui număr limitat de oameni. E haos total, cu toată lumea alergând și urlând.

— Unu…

În timp ce mulțimea se retrage, oamenii înarmați și îmbrăcați în camuflaj ies la iveală și se mută pe pozițiile lor.

Un nor de lăcuste năvălește din ceață mai rapid decât m-aș putea aștepta într-o rafală de cozi înțepătoare și colți.

Lăcuste?

Unde sunt îngerii?

59.

Focurile de armă lovesc în roiul de lăcuste, dar la fel de bine ai putea să tragi în nori. Lăcustele au fost probabil atrase de luminile și sunetele destinate îngerilor.

Aterizează pe patru labe în jurul nostru. Peste tot izbucnesc focuri de armă în timp ce echipajul de sol intră în acțiune.

Îmi scot cuțitele chiar în timp ce o lăcustă aterizează în fața mea. Acul îi rămâne suspendat deasupra capului și îl îndreaptă spre mine.

Brațele mi se ridică instinctiv. Tai și înjunghii. Aș da orice pentru Ursul Pooky acum.

Gândul mă face și mai fioroasă. I-am înapoiat voluntar sabia lui Raffe.

Tai din nou.

Își șfichiuiește coada, ferindu-se din calea lamelor mele.

Scorpionul din fața mea își dă toată silința să mă omoare. Își mișcă coada cu o viteză atât de mare, încât mă întreb dacă nu cumva era dansator de step în viața anterioară.

Sunt leoarcă de transpirație după câteva secunde de mișcări evazive și încercări de contraatac. Cuțitele astea mici n-o să facă altceva decât să o enerveze.

Mă răsucesc într-o parte și lovesc bestia cu piciorul. Piciorul îi atinge genunchiul cu un sunet scârțâit.

Lăcusta țipă strident și se lasă pe o parte, de parcă i s-ar fi rupt piciorul.

Mă las în jos și îi secer celălalt picior. Monstrul se prăbușește la pământ.

— Opriți-vă!

Sora mea aleargă în mijlocul podului, flancată de lăcustele ei de companie, strigând la toți cei din jurul ei.

E un front de luptă, cu gloanțe zburând care încotro, iar ea aleargă în mijlocul haosului cu brațele ridicate. Aproape că mă părăsesc picioarele când o văd.

— Opriți-vă!

Nu sunt sigură cine se oprește prima dată – luptătorii noștri sau lăcustele – dar ambele tabere se opresc și o privesc. Rămân

uimită și cu speranțele recâștigate când o văd pe sora mea oprind o bătălie sângeroasă doar cu simpla ei convingere.

Nu știu care ar fi fost următorul lucru pe care l-ar fi făcut, pentru că o lăcustă uriașă aterizează lângă Paige.

Dunga albă din părul ei e inconfundabilă, la fel și furia ei dementă. De data aceasta, Raffe nu e aici ca să o intimideze. Apucă una dintre lăcustele lui Paige și o ridică în aer deasupra lui ca pe un bebeluș plângăcios.

— Nu!

Mâinile lui Paige se ridică precum ale unui copil mic care încearcă să-și recupereze mingea de la un bătăuș.

Dungă Albă trântește lăcusta mai mică de genunchiul ei, rupând spatele bestiei cu un pocnet.

— Nu! urlă Paige.

Fața ei schimonosită devine roșie, iar fibrele gâtului ies în evidență.

Dungă Albă aruncă lăcusta cu spatele rupt pe asfalt. Ignorând-o pe sora mea, îi dă târcoale bestiei invalide.

Lăcusta rănită începe să se târască înainte cu mâinile, încearcă să scape de Dungă Albă trăgându-și picioarele din spate în urma ei.

Dungă Albă face spectacol din asta, umflându-se și înălțându-se astfel încât să poată fi văzută de fiecare monstru cu coadă de scorpion din jur. În mod clar plănuiește să le arate că ea este regina lăcustelor și că nimeni nu o poate provoca.

Asta înseamnă că va trebui să o omoare pe Paige.

Alerg către sora mea, trecând în zigzag prin toți spectatorii. Deși cerul fierbe de lăcuste, nimeni nu mai luptă pe pod. Doc i-a avertizat că unele lăcuste s-ar putea să fie de partea noastră. Acum nimeni nu pare să fie sigur de ce are de făcut. Toată lumea de pe pod – și lăcustă, și om – se uită la cum se desfășoară acțiunea.

Fața lui Paige se schimonosește în timp ce își privește lăcusta târându-se neputincioasă pe asfalt, incapabilă să-și miște picioarele sau coada. Începe să suspine.

Asta pare să o înfurie pe Dungă Albă. Își șfichiuiește coada către ea.

Țip. De fiecare dată când am văzut-o pe sora mea câștigând o luptă, are elementul surprizei de partea ei. Dar de data aceasta, Dungă Albă știe că e o amenințare și vrea să o ucidă.

Apoi cineva strigă la difuzor:

— Vin!

Masa întunecoasă de lăcuste freamătă și clocotește deasupra podului, blocând cerul. Între cozi înțepătoare și aripi irizate, prind licăriri de aripi de păsări răpitoare.

Vânătoarea de sânge a început.

60.

Încerc să îmi alung frica și anxietatea în subsolul minții, dar mă acaparează.

Când cobor privirea înapoi din cer, Paige smulge cu dinții din brațul lui Dungă Albă. E vie și se luptă.

Alerg înspre ea, încercând să mă feresc cât pot de mult de vreun glonte rătăcitor.

În centrul podului, Dungă Albă o lovește și o aruncă la pământ pe Paige ca un câine turbat, apoi o calcă pe piept cu piciorul, țintuind-o și rămânând deasupra ei.

Sora mea e irepresibil de furioasă și se zbate sub ea. Faptul că și-a văzut animalul de companie schilodit și târându-se neputincios a declanșat probabil ceva în ea, ceva atât de violent și de intens încât ar putea-o sufoca.

În vreme ce mă apropii de sora mea, celelalte două lăcuste ale ei zboară către Dungă Albă. Nu au nicio șansă împotriva monstrului, iar acesta le aruncă la o parte cu ușurință.

Restul lăcustelor cu cozi de scorpion zboară în cercuri agitate deasupra și prin fața mea, mișcându-se în toate direcțiile, și abia evitându-se între ele. Par derutate și deranjate.

Nu pot să trec de ele și trebuie să mă retrag din calea barierei lor mișcătoare.

Dungă Albă își ridică acul enorm, pregătindu-se să o atace pe sora mea, care în continuare se agită sub piciorul ei.

Încerc să trec prin roiul de lăcuste aflate în picaj, dar cozile lor sunt peste tot și nu pot pătrunde. De cealaltă parte a luptei, o văd pe mama zbătându-se cu aceeași problemă.

Acul lui Dungă Albă coboară în direcția surorii mele.

Scot un țipăt și fac un pas înspre ea. O lăcustă zboară direct în mine, trântindu-mă pe asfalt.

În mod uimitor, Paige reacționează mai rapid decât acul. Își răsucește corpul și se dă la o parte. Acul se înfige direct în asfalt, fixându-și vârful în pod.

Înainte ca Dungă Albă să apuce să își scoată acul din asfalt, o mușcă de coadă. Sângele țâșnește în jurul gurii ei de parcă ar fi

mușcat într-o arteră. Smulge o bucată din coadă înainte ca aceasta să apuce să o lovească.

Acum, când o lovește, e disperare în mișcările ei. Acum, când o lovește, o lăcustă plonjează din cer și o înțeapă în gât.

Dungă Albă se răsucește și îl apucă orbește pe trădător. Îi sucește gâtul și îi aruncă hoitul pe stradă.

O altă lăcustă o lovește cu corpul în zbor rapid. Dungă Albă se clatină, luându-și pentru o secundă piciorul de pe Paige. Suficient timp pentru ca Paige să scape de sub el.

De deasupra noastră, două lăcuste plonjează ca să o atace pe Paige.

Ea se apleacă, ferindu-se de una, și se aruncă cu capul înainte în cealaltă. Sângele îmi îngheață în timp ce lăcusta lui Dungă Albă își lansează acul în direcția surorii mele.

Un foc de armă îl lovește pe atacatorul lui Paige.

Lăcusta cade zvârcolindu-se la pământ. Trăgătorul stă aproape, pare familiar.

Martin îi face semn cu capul lui Paige, cu pușca ațintită spre lăcusta sângerândă. Dacă o mai ține așa, s-ar putea să-l iert pentru că mi-a legat sora.

Paige se întoarce și sare la gâtul lui Dungă Albă.

Lăcustele încep să mișune de partea lui Paige, învârtindu-se deasupra ei în timp ce ea se dezlănțuie. Sunt atrase de urletele ei furioase în ciuda influenței lui Dungă Albă asupra lor.

Un alt grup de lăcuste vuiește de partea lui Dungă Albă. Mă întreb dacă se va declanșa un război între ele.

Cele care sunt de partea lui Paige sar la Dungă Albă. Cele care sunt de partea lui Dungă Albă o atacă pe Paige.

Martin trage în direcția celor care o atacă pe Paige.

Lăcustele se ciocnesc în aer, prăbușindu-se și ințepându-se până când se adună o hoardă întreagă în jurul lui Paige și al lui Dungă Albă.

Nu văd ce se întâmplă deoarece sunt îngropate într-o masă densă de aripi și ace.

Cred că mă opresc din respirat pentru un minut. Nu văd nimic în afară de roiul gigantic și clocotitor.

Norul de lăcuste se ridică de pe pod în aer în timp ce toată lumea privește. Vântul generat de aripile lor ne vântură părul și hainele, biciuindu-ne. Se ridică la cer până când sunt înghițite de ceață, făcând să pară că cerul clocotește.

Dispar dincolo de golf, iar eu nu îi văd nici pe Paige, nici pe Dungă Albă nicăieri.

Nu pot să fac nimic pentru ea.

Trebuie să accept că sora mea trebuie să treacă prin propria ei luptă. Trebuie doar să supraviețuiesc și să fiu aici când se întoarce.

Nu te gândi la posibilitatea că s-ar putea să nu se întoarcă!

61.

Îndată ce lăcustele au plecat, pot vedea cerul umplându-se cu luptători angelici.

Mă surprind căutându-l în cer, în mod automat, pe Raffe, dar nu îl văd în masa de corpuri.

Îmi pun căștile de eliminare a sunetului pe urechi și îmi închid ochii, pregătindu-mă pentru ce urmează.

Deși am pleoapele închise, pot vedea reflectoarele orbitor de intense aprinzându-se peste tot. Lumina îmi împunge ochii în timp ce încerc să-i deschid.

Trebuie să-mi mijesc ochii și să clipesc de câteva ori ca să mă adaptez la luminozitate.

Îngerii își acoperă ochii cu mâinile și se opresc în zbor. Câțiva dintre ei se ciocnesc unul în celălalt. Mulți se întorc pentru a se îndepărta de lumina orbitoare și zboară direct în camarazii lor.

Lumina îmi lovește ochii mei simpli de om. Nu îmi pot imagina cât de dureros poate fi pentru îngeri.

Apoi difuzoarele uriașe își declanșează microfonia – cel mai puternic și mai strident sunet pe care l-am auzit vreodată, chiar și prin căștile protectoare. Tot acel zgomot intens lovind urechile hipersensibile ale îngerilor.

Îngerii își lipesc palmele de urechi. Cu urechile și ochii asaltați, rămân suspendați în aer, nefăcând nimic.

Văzul nocturn excepțional și auzul ascuțit al îngerilor lucrează în avantajul nostru. Abilitățile lor superioare sunt acum slăbiciunile lor. Nu și le pot dezactiva. Luminile intense le omoară probabil ochii. Iar zgomotul acela – până și mie îmi face urechile să sângereze.

Ajută să ai câteva genii de la Silicon Valley în echipa ta.

Luptătorii pentru libertate apar peste tot înarmați cu puști – pe lângă scenă, de-a lungul pietonalei podului și în spatele stâlpilor de susținere. Deși nu pot să-i văd, ar trebui să fie lunetiști amplasați lângă fiecare reflector și pe platformele ascunse sub pod.

Focurile de armă răsună în noapte.

În timp ce îngerii se clatină suspendați în aer, încercând să vadă și să se concentreze destul cât să se îndepărteze de sunetul îngrozitor, luptătorii noștri îi doboară în apă. După câte am văzut când ne-am luptat deunăzi cu îngerii pe mare, e un pariu sigur că majoritatea nu pot înota.

Până acum, rechinii albi din California de Nord ar fi trebuit să ajungă, ademeniți de momeala pe care am lansat-o în timpul spectacolului. Veniți, rechinuților…

Microfonia din difuzoare se schimbă, iar boxele bubuie în ceruri o muzică *death metal* atât de zgomotoasă încât pot să jur că văd vibrând cablurile de suspendare.

Gemenii s-au ocupat de selecția muzicii.

Îi văd cu coada ochiului pe marginea podului, fiecare cu câte-un braț ridicat, făcând semnul metaliștilor cu degetul arătător și cel mic ridicate, dând din cap pe ritmul piesei. Gurile li se mișcă după vocile distorsionate și grohăite care urlă peste sunetele intense de chitară electrică și tobe din difuzoare. Ar fi arătat bestial dacă nu erau îmbrăcați în clovni vagabonzi.

E cea mai zgomotoasă petrecere pe care Bay Area a avut-o vreodată.

62.

Aceia dintre noi care fac parte din echipa de sol ajutăm cu reîncarnarea armelor. Scopul e să doborâm inamicii din cer în apele infestate de rechini, dar dacă câțiva ajung să cadă pe pod, vom fi pregătiți pentru ei.

Sper.

Luminile reflectoarelor se sting deodată, aruncându-ne pe toți în întuneric. Doc și Sanjay au insistat ca luminile să fie activate cu intermitențe astfel încât îngerii să nu apuce să se adapteze condițiilor de lumină și să poată fi păstrați orbi. Așa că reflectoarele sunt reglate să se stingă și să se aprindă după cum au presupus ei că ar fi timpul de adaptare al îngerilor.

Lunetiștii noștri au ochelari cu infraroșu pentru a putea vedea în întuneric, dar n-au fost destule perechi pentru întregul echipaj. Cu toată muzica *death metal* care bubuie prin aer și cu căștile mele protectoare, nici eu nu pot auzi nimic.

Suntem în mijlocul bătăliei vieții noastre – orbi și surzi. Îngheț, încercând cu disperare să simt ceva. Pare că stăm în întuneric, vulnerabili pentru totdeauna.

Apoi luminile se aprind din nou, izbindu-ne ochii cu intensitatea lor. Mijesc iar ochii, încercând să disting ceva prin strălucirea orbitoare.

Îngerii încep să cadă pe podul nostru. Lucrăm în grupuri pentru a-i împinge în apă cât timp sunt încă debilitați. Să se ocupe rechinii de ei în timp ce se zbat în ape.

Pregătesc o plasă cu o echipă de băieți, gata să o aruncăm peste un înger, când o văd pe mama plimbându-se în mijlocul vacarmului, strigând de una singură. Arunc plasa, lăsându-i pe ceilalți trei să se ocupe de ea, și alerg frenetic ca să o duc la adăpost.

E prea ocupată ca să mă asculte. După câteva secunde, îmi dau seama că strigă comenzi către membrii de cult rași în cap.

Membrii de cult se luptă cu îngerii nou aterizați și îi împing de pe pod. Robele lor flutură în aer în timp ce se luptă și cad peste margine împreună cu ei.

Unii dintre ei plonjează de pe pod pentru a prinde îngerii care zboară mai jos în aer. Se apucă de îngeri în zbor ca niște proiectile umane. Îngerii, neașteptându-se la greutatea suplimentară, plonjează în apă ca niște roți cu aripi și mână și picioare. Sper că oamenii aceia chei pot înota.

Mama mea strigă comenzi precum un general în mijlocul bătăliei, chiar dacă nimeni n-o poate auzi. Totuși, mesajul pare receptat, pentru că brațele ei se mișcă în ritm cu comenzile vocale, ghidându-și oamenii în salturile lor de pe pod.

Pentru cei care plonjează, e o motivație bună să prindă îngeri în zbor, pentru că le amortizează căderea și au o șansă de supraviețuire. Cei care își ratează ținta sunt în misiune sinucigașă.

Îmi fac griji ca mama să nu încerce și ea să plonjeze, dar pare să nu ducă lipsă de voluntari la comanda ei. Femeia are o treabă de făcut în mijlocul luptei și nu pare să fie dispusă să o abandoneze.

Sper că treaba pe care o are de făcut îi va distrage atenția de la a se gândi obsesiv la ce s-a întâmplat cu Paige. Pe cât de îngrijorată sunt eu, știu că, dacă sora mea nu s-ar lupta pentru a câștiga loialitatea lăcustelor, acum ne-ar ataca împreună cu îngerii.

O ducem mult mai bine decât mi-am închipuit, și încep să cred că s-ar putea să avem o șansă de a câștiga lupta aceasta. Aproape că-i pot auzi pe oameni bucurându-se în imaginația mea, când văd cerul întunecându-se cu și mai mulți îngeri.

E un nou val. Și e mult mai mare decât cel care e deja aici.

În drum spre noi, câțiva dintre ei zboară puțin deasupra apei, răsturnând bărcile și ajutându-și camarazii din apă. Luptătorii înaripați din golf se urcă în bărcile răsturnate în timp ce oamenii înoată frenetic. Îngerii se agață ca niște șoimi înecați, scuturându-și aripile udate cu apă însângerată.

Artileriștii urmăresc îngerii nou-veniți cu valuri de gloanțe. Îngerii continuă să fie doborâți din cer în apele infestate de rechini, dar noul grup rămâne la distanță, ca niște spectatori. Văd ce se întâmplă cu camarazii lor și rămân în urmă.

Mă întreb ce urmează să facă, apoi observ că îngerii sunt împărțiți în trei grupuri. Primul grup a fost cel care a venit în urma lăcustelor. Îl văd pe Uriel strigând la acel grup. Cel de-al doilea e masa uriașă de aripi care se păstrează la o altitudine

mai mare decât a grupului lui Uriel. Aproape că le simt ochii glaciali țintindu-ne, privindu-ne și judecându-ne.

Apoi e grupul mai mic. Aripile lor sunt întunecoase și ferfenițite. Abia pot fi considerați îngeri. Un Adonis cu aripi albe apare între ei.

E Raffe cu Păzitorii lui.

Dacă un grup e cel al lui Uriel, iar celălalt e grupul lui Raffe, atunci cine sunt ceilalți? Sunt doar spectatori veniți să vadă vânătoarea de sânge?

Îmi dau seama că adevărata bătălie abia acum începe.

Chiar dacă Uriel ar fi vrut să se retragă și să încerce să atace altcândva, nu mai poate, nu fără ca spectatorii să vadă că s-a retras. Ce fel de vânător de sânge ar mai fi el?

Uriel și îngerii lui probabil că își dau seama de asta deodată cu mine, căci plonjează vertiginos și subit.

Muzica continuă să bubuie. Cu cât se apropie mai mult, cu atât e mai tare pentru ei, dar se dedică atacului.

Luminile se sting, aruncându-ne din nou în întuneric.

Simt cum scena improvizată se zgâlțâie de la greutatea corpurilor care aterizează în jurul meu.

Luminile se aprind din nou.

Lângă mine sunt trei îngeri luptători. Sar, dând cu pumnul orbește în timp ce se învârt într-un loc cu ochii închiși. Nu pot vedea, iar zgomotul probabil că îi înnebunește, dar sunt pregătiți pentru luptă.

Îngerii aterizează pe tot podul. Unii se prăbușesc, zăcând zdrobiți pe asfalt. Destui dintre ei supraviețuiesc, însă – destul de teferi încât să omoare orice om din apropiere chiar dacă se adaptează luminii și încearcă să își revină după impact.

O luptă sângeroasă începe pe pod. Peste tot, oamenii fug sau luptă. Artileriștii nu sunt siguri ce au de făcut și se poticnesc. Nu pot deschide focul pe pod fără să își lovească propriii oameni, iar îngerii de deasupra sunt prea departe pentru a putea fi loviți.

Îngerii nici măcar nu își scot săbiile din teacă. Ori se îngrijorează de micul meu truc cu sabia pe care nu o mai am, ori sunt atât de încrezători încât nici nu se deranjează să-și folosească armele.

Nu putem să-i batem pe îngeri corp la corp. Am anticipat că echipa de la sol va avea de luptat cu câțiva îngeri care au aterizat sau au căzut pe pod, dar nu cu întreaga gloată. Asta ne

depășește cu mult planurile pe care ni le-am putut face într-un timp atât de scurt.

Oamenii sunt măcelăriți de îngerii care ne lovesc cu pumnii luptătorii, aruncându-i de pe pod, sau le rup spatele, sau îi izbesc până la inconștiență. Oamenii își folosesc pistoalele și puștile pentru a trage în îngeri, în ciuda faptului că riscă să-și nimerească semenii.

Ridic cuțitul la un înger care se îndreaptă spre mine. Cuțitul pare slab în comparație cu sabia pe care obișnuiam s-o am. Nu știu dacă poate să mă vadă sau nu, dar în ochii lui citesc pofta de a ucide. Știe că o va face. E doar o chestiune de cine va fi omorât.

Dacă sunt foarte norocoasă, aș putea să reușesc să mă lupt cu el, apoi cu următorul, dar nu e o strategie de supraviețuire pe termen lung. Și când zic pe termen lung, mă refer la următoarele zece minute.

Ne-a luat dracul.

63.

Nu ne ajută cu nimic să ne amintim că singuri ne-am băgat în chestia asta, chiar dacă știam că șansele noastre de supraviețuire sunt aproape infime. Să dai ochii cu moartea e total diferit.

Mâinile îmi tremură și le simt stângace atunci când mă pregătesc de luptă. Încerc să mă calmez, pentru a putea lupta eficient, dar adrenalina îmi urlă prin vene, provocându-mi nervozitate.

În timp ce calculez care-mi sunt cele mai bune variante, surprind mișcare cu privirea periferică. Încă un înger care s-a furișat pe lângă mine. Aripile îi sunt aurii, chipul îi e bine conturat, dar mă privește cu ochii reci ai unui ucigaș.

Înainte să-mi pot da seama ce ar trebui să fac, e scos din schemă de niște aripi albe.

E Raffe.

Și e apărat de doi Păzitori.

Inima începe să îmi bubuie, deși eram convinsă că bătea deja la viteza sa maximă. E cu spatele la mine, ca și cum ar fi totalmente încrezător că nu-l voi ataca, în ciuda faptului că suntem dușmani.

Îi dă un pumn atacatorului, apoi îl apucă și îl înlătură cât ai zice pește de pe câmpul de luptă.

Expir îndelung. Mâinile îmi tremură ușurate. Raffe se luptă cu un alt înger, și nu cu oameni.

Își scoate sabia, gata să lovească. Pășesc spate în spate cu el, tăind într-un alt înger care vine spre noi. Păzitorii lui ne flanchează, creând un perimetru de apărare în jurul nostru.

Îngerul cu care mă lupt se apleacă pe spate, în încercarea de a-mi evita spintecătura. Îi pun piedică, iar el cade, aterizând urât. Probabil nu e obișnuit să lupte din picioare.

Adversarul meu face stânga-mprejur, căutându-și orbește un nou loc în care să lupte.

Raffe se întoarce către mine.

E prima dată când îi văd chipul arătând mai puțin perfect. Strânge din ochi de durere și clipește iute.

A venit să mă ajute.

Printre toate urletele și luminile orbitoare, a venit.

Scormonesc în buzunar și scot un pumn plin cu dopuri de urechi. Se uită la dopurile portocalii din mâna mea, apoi din nou la mine. Iau unul și i-l bag în ureche.

El înțelege despre ce e vorba și îl pune și pe celălalt. Știu că nu ajută mult, dar un pic tot trebuie că sunt de ajutor, pentru ca fața i se relaxează puțin. Le atrage atenția celor doi păzitori de lângă noi, care își pun și ei dopuri de urechi luate din mâna mea.

Îl îmbrățișez scurt pe Raffe. Nu îmi mai pasă cine mă vede în momentul ăsta. Totuși, poate că lui Raffe îi pasă.

Ca și cum ar vrea să demonstreze asta, aruncă o privire către cer. Ceilalți Păzitori ai săi și dracii plutesc în aer, deasupra luptei, acolo unde zgomotul e mai redus. Iar dincolo de ei e norul de spectatori înaripați. Sunt sigură că e doar imaginația mea, dar simt aerul glacial de dezaprobare venind înspre noi de la spectatorii de deasupra.

El a coborât să ne ajute pe noi, în loc să ne vâneze, chiar dacă întreaga armată de îngeri putea să-l vadă.

Face un gest de rotire spre cei doi Păzitori ai săi. Ei dau din cap.

Cei doi Păzitori își iau avânt în aer și fac același gest spre restul Păzitorilor, care plutesc deasupra.

Întreaga gașcă a lui Raffe coboară în zgomotul infernal și în luminile orbitoare și aterizează pe pod.

Când un înger se întâlnește cu un Păzitor, sunt precum două pisici sălbatice, dând nas în nas pe o alee. Li se ridică penele, făcându-și aripile să pară țepoase și mai mari decât înainte.

La început, luptătorii noștri pentru libertate cred că sunt mai mulți dușmani cu care trebuie să luptăm și se retrag într-o poziție mai defensivă din fața lor. Dar atunci când îi văd pe Păzitori atacându-i pe îngerii lui Uriel, rămân cu gurile căscate de mirare pentru un moment, urmărind scena în desfășurare.

Ridic mâinile și strig de bucurie, chiar dacă nimeni nu mă poate auzi. Nu mă pot abține. Acum, cu grupul lui Raffe, avem o șansă reală de a ne apăra de atacul lui Uriel.

Probabil că și ceilalți simt același lucru, fiindcă peste tot în jurul meu oamenii strigă și ridică mâinile, într-un strigăt de luptă.

Luminile se sting din nou, aruncând lumea într-o întunecime desăvârșită.

Rămân nemișcată, neavând unde să mă ascund din moment ce îngerii pot vedea, iar noi nu. Cineva trece pe lângă mine în întuneric. Îmi vine să mă pitesc și să-mi acopăr capul, dar trebuie pur și simplu să am încredere că Raffe și Păzitorii mă vor ține în viață.

Când luminile se aprind din nou, Raffe luptă în dreptul meu. El și cei doi adversari înaripați ai săi tresar atunci când îi lovește lumina.

Sunt mai mulți oameni în viață decât aș fi sperat. Păzitorii au luptat în locul nostru cât timp noi am fost orbi. Acum, ei sunt cei orbiți, așa că e rândul nostru.

Îl ating ușor pe Raffe pe braț să știe că eu sunt și îi iau sabia din mână. În timpul celor câteva secunde de dezorientare în care îngerii își acoperă ochii, încercând să se obișnuiască la loc cu lumina, noi, oamenii, atacăm.

Tai și spintec îngerii care sunt cel mai aproape de noi, în timp ce alți oameni atacă câte un singur înger, în grupuri suficient de mari, pentru a fi siguri că îl nimicesc. Păzitorii lui Raffe au luptat cât timp noi am fost neajutorați. Acum, câtă vreme ei sunt lipsiți de putere, luptăm noi.

Grupul lui Raffe și oamenii mei lucrează împreună, ca o echipă. Noi trecem peste slăbiciunile lor, iar ei, peste ale noastre. Noi suntem un grup ciudat, zdrențăros, discordant, în comparație cu frumoșii îngeri puternici și perfect formați, dar tot îi batem.

Adrenalina îmi pompează în sânge și mă simt ca și cum aș putea lupta cu zece îngeri de-ai lui Uriel. Urlând din toți rărunchii un strigăt de luptă, fug spre următorul înger cu privirea încrucișată, care încearcă să-și protejeze ochii.

Raffe cade la pământ, luptându-se orbește cu doi îngeri care colaborează pentru a-l ține jos. Îl înjunghii cu spada în spate pe unul dintre ei, iar Raffe îi dă un picior celuilalt.

Simt că avem o șansă reală să învingem dacă lucrăm cu toții împreună.

Dar exaltarea glorioasă se termină mult prea curând.

Norul de îngeri spectatori începe să coboare spre noi tare și repede.

64.

Nu e o surpriză faptul că îngerii spectatori se bagă în luptă acum, că Raffe și Păzitorii lui îi apără pe oameni de alți îngeri.

Când spectatorii încep să coboare, ceața din jurul lor devine tot mai învolburată. Îngerii șovăie în zborul lor și se uită împrejur.

Un nor de lăcuste dă buzna din ceața care îi înconjoară pe îngeri.

Mă uit prin tot haosul în speranța că aș putea-o zări pe sora mea, dar nu o văd în roiul de aripi și ace.

Un corp însângerat cade din mijlocul norului de lăcuste.

Pentru un moment, inima îmi stă în loc, fiindcă nu pot vedea niciun detaliu. Vreau să închid ochii în caz că e Paige. Dar ochii îmi sunt lipiți de trupul în cădere.

Nu pot vedea nimic până când corpul nu se apropie suficient. Când o face, am suficient timp pentru a vedea cine este.

Aripi irizate fluturând în aer. O coadă de scorpion. O dungă albă în părul răsfirat.

Apoi, se sfărâmă pe asfalt.

Îmi recapăt respirația.

Paige. Unde o fi ea?

Pe cer, roiul de lăcuste se apropie de îngeri. Paige stă regește în brațele unei lăcuste, urmată de restul roiului.

Cu toții ne holbăm. Paige e acoperită de sânge. Sper că e mai mult sângele lui Dungă Albă. Îi curge sânge din gură. Mestecă ceva.

Nu vreau să mă gândesc la asta. Am grijă să nu mă uit prea de aproape la Dungă Albă, care zace distrusă pe pod.

Vechiul lider a murit.

Nu pot procesa asta până la capăt. Surioara mea – regina lăcustelor.

Paige atacă cu o voce furioasă și ținându-și mâna într-un fel care îmi amintește de mama. Nu pot auzi ce strigă, dar flutură din mâini, iar norul de lăcuste o urmează.

Se ciocnesc de îngerii spectatori, într-o amestecătură de perfecțiune și monstruozitate. Sângele începe să picure

asemenea unei ploi pe deasupra noastră. Doc și Obi aveau dreptate în privința ei.

Mă cuprinde un val de mândrie și de frică, în același timp. Surioara mea e o salvatoare.

Apoi, luminile se sting din nou și suntem cufundați în beznă.

Simt o mână apucându-l pe Ursul Pooky din strânsoarea mea și știu că sabia e din nou la Raffe. Mă pitesc jos, pentru a nu le sta în cale, și îmi acopăr capul. Trebuie pur și simplu să am încredere că el mă va ține în viață cât timp sunt oarbă și surdă.

Dincolo de ochii închiși, mi se pare că o văd pe sora mea călărind o lăcustă în luptă.

65.

Când luminile se aprind din nou, văd cum cineva încearcă să urce de jos pe marginea distrusă a podului. Are gura deschisă într-un urlet delirant. Indiferent de ce ar încerca să scape, e mult mai rău decât ce se petrece pe pod.

Fug spre el să îl ajut. Mâna îi e transpirată și tremură. Nu pot auzi niciun cuvânt din ce spune, așa că mă întind pe burtă la marginea năruită a podului și privesc în jos. Acum pot vedea adâncimea capcanei ascunse, legate sub pod.

Plasa e ruptă. Oamenii se agață de ea cu grămada, ca și cum ar încerca să scape de ceva. Toți se uită cu ochii cât cepele la apa agitată de dedesubt.

Apa se învolburează și explodează atunci când o bestie cu șase capete iese din ea, izbucnind ca într-o cascadă. Cele șase capete vii ale sale au gurile deschise, precum niște pești deformați, sărind după insecte.

Unul dintre capete mă zărește și își pocnește maxilarul.

Monstrul apocaliptic apucă și mușcă din câțiva oameni cu toate cele șase capete vii ale sale. Apoi, dispare înapoi în golf, cu victimele însângerate care se zbat ca să scape.

Apa întunecată se ciocnește și face vârtejuri atunci când mâna ultimei victime dispare în vâltoare. Toată lumea de sub pod e cuprinsă de panică. Se târăsc unii spre alții, încercând să se îndepărteze de locul din care a ieșit șesarul.

De cât timp se întâmplă asta?

Sar în picioare și mă grăbesc spre scara care a fost ridicată în încercarea de a ascunde sub pod publicul de la spectacolul de talente. În minte, îmi răsare un gând – dacă Doc s-a înșelat și oamenii nu mai sunt imuni la plaga șesarului?

Nu îi pot lăsa pe toți acei oameni să moară doar pentru că e posibil ca ceva să nu fie în regulă. Desfac scara și o arunc pe lângă pod. Trebuie să scape de acolo. Acum, ei sunt aproape la propriu momeala din acest război.

Oamenii noștri se încaieră la marginile sforii, unii dintre ei urcând peste ceilalți. În apă, cad la fel de mulți oameni ce încearcă să scape, câți au fost luați de monstru.

Apa se învolburează din nou, iar un alt șesar sare la suprafață. Distanța la care poate sări e uluitoare. Apucă lacom oameni cu cele șase guri ale sale deschise și îi trage în adâncuri, în timp ce aceștia urlă și se zbat.

— Haideți! Urcați aici!

Le fac din mână oamenilor de pe sforile din apropiere. S-ar putea să fie mai în siguranță pe câmpul de luptă decât în locul în care se află acum.

Când oamenii încep să urce, alerg prin haosul acela către celelalte căi de scăpare ce înconjoară podul și las jos scările. Oamenii încep să tragă în sus scările, odată ajunși pe pod.

Muzica se oprește.

Privim cu toții în sus. Până și îngerii și lăcustele se opresc în toiul bătăliei să se uite. Ce mai e acum? Când se va termina cu toate astea, nu-mi voi mai dori să am parte de niciun moment incitant pentru tot restul vieții mele.

Cineva îmbrăcat într-un costum alb zboară pe deasupra scenei. E Uriel. Aripile îi arată de culoarea untului în lumina artificială puternică, cu o țesătură de umbre țepene.

Îmi țiuie urechile de la liniștea asta. Îmi scot dopurile din urechi.

— Judecata prin competiție s-a sfârșit, vorbește el pe un ton normal, dar care în toată liniștea asta sună ca și cum ar striga. Raphael s-a dovedit a fi un trădător. Acum, eu sunt Mesagerul de necontestat.

Imediat ce spune asta, cineva țipă. Un șesar urcă pe marginea podului. Oamenii se dau înapoi de îndată ce văd cele șase capete și pe al șaptelea, zăcându-i vlăguit pe umăr.

Un înger din apropierea șesarului se prăbușește în genunchi. Fața îi devine roșie și începe să transpire. Sângele îi iese cu bulbuci din gură.

Încă un șesar urcă de pe o altă margine a podului.

Și mai mulți oameni urcă, ca și cum ar încerca frenetic să scape de șesari, însă nu putem fugi prea departe pe insula asta de pod. Ne strângem cât mai aproape unii de alții, ca animalele înfricoșate.

Două lăcuste de lângă șesar încep să tușească. Apoi să se înece. Încearcă să dea din aripi, dar se prăbușesc pe ciment.

Sângele începe să le șiroiască din guri, din nasuri, din ochi. Scot sunete scâncite și înecăcioase, demne de milă, zvârcolindu-se pe pod.

E molima apocaliptică.

66.

— Raffe! încerc să îi atrag atenția. Coboară de pe pod! Monștrii ăștia au plaga angelică!

Un înger care zboară jos cade din văzduh, gemând, ca și cum i-ar clocoti măruntaiele. Sângele îi inundă gura, urechile, nasul și ochii, în timp ce se zbate pe ciment.

Îngerii își iau avânt spre cer, evitându-l pe șesar. Cuvintele *plaga angelică* sunt șoptite în aer, împreună cu zumzetul aripilor.

Toate creaturile înaripate zboară de pe pod, departe de îngerii și lăcustele infectate. Dar numai cei înaripați pot să fugă de șesari.

Dacă Doc are dreptate, noi, oamenii, suntem imuni la plaga asta. Dar cu siguranță nu suntem imuni la moartea pe care forța unui șesar ne-o poate provoca.

— Penryn! mă strigă Raffe de deasupra, plutind pe aripile sale albe. Sari de pe pod. Te prind eu.

Fug spre marginea podului, unde se află mama mea. Poate Păzitorii o vor putea prinde și pe ea și pe oricine altcineva e dispus să sară. Din fericire, sora mea e în aer, suficient de departe încât să fie în siguranță.

Un înger care planează prea aproape de pod țipă. Începe să aibă convulsii în aer, plângând cu lacrimi de sânge.

Un alt șesar urcă pe marginea podului, în apropiere de mama. Ea fuge spre mijlocul podului, precum toți ceilalți. Câți monștri dintr-ăștia există? Mă precipit spre laterala podului, urlând la mama să se îndrepte într-o altă direcție.

— Iar numărul său este șase sute șaizeci și șase, spune Uriel din aer.

Vocea sa bubuie prin toată panica. Dacă e surprins de plagă, cu siguranță nu o arată.

Pe măsură ce mă apropii de marginea podului, văd o porțiune mai mare din golf. Apa sângerie e presărată cu șesari care înoată spre noi.

Încă doi urcă pe pod. De peste tot din jurul nostru, și mai mulți șesari sar și urcă unii pe ceilalți, să ajungă la pod.

Șase sute șaizeci și șase. Ăsta nu e doar numărul tatuat pe frunțile lor. Probabil atâția sunt.

Privesc în sus.

Raffe plutește deasupra mea.

Îngerul care e chiar sub el începe să se chircească de durere. Nasul începe să îi sângereze.

Îi fac semn lui Raffe să plece.

— Du-te!

Raffe ezită. Doi dintre Păzitorii săi îl apucă de brațe și îl trag în sus.

— Îi voi păstra capul Fiicei Omului a ta pentru a i-l transplanta pe una dintre bestii, îi spune Uriel lui Raffe, apoi zboară liniștit deasupra noastră, într-un loc din care poate vedea bine măcelul.

Șesarii năvălesc din toate colțurile podului.

Noi, oamenii, ne dăm înapoi către centru, în timp ce ei se mișcă greoi în direcția noastră. Mi-am scos cuțitele, dar e ca și cum ai îndrepta niște scobitori împotriva unor urși grizzly.

— Penryn!

Mă uit în sus și îl văd pe Raffe privindu-mă chinuit, în timp ce Păzitorii săi îl țin la o distanță sigură de noi.

Raffe apucă fructul uscat care îi atârnă la gât și îl duce la buze.

Mușcă din el.

Îi explodează între dinți, pe buze prelingându-i-se ceva ce arată a sânge gros.

67.

Fructul mușcat fumegă.

Fumul ia forma lordului Gheenei cu care ne-am luptat în iad.

Arată mai rău decât îmi aminteam. Cu toate că porțiunile pe care i le-am spintecat i-au crescut la loc, aripile încă îi arată ca o piele veche și carbonizată, fiindu-i acum acoperite de un strat de cicatrici. O nouă bucată îi lipsește dintr-o aripă și are o tăietură strâmbă pe buze, care îl face să arate de parcă ar avea două guri.

Se apleacă spre Raffe în aer, în timp ce Păzitorii se burzuluiesc și îl flanchează pe acesta într-o linie protectoare.

După asta, nu mai reușesc să mă uit. Șesarii atacă peste tot în jurul meu.

O vreme, rătăcesc printre țipete și stropi de sânge din cauza masacrului. Gloanțele zboară în toate direcțiile, dar nu am timp să îmi fac griji că aș putea fi lovită din greșeală de unul, în timp ce spintec un șesar cu toate armele pe care le am.

Urletele devin mai puternice. La început, mă gândesc că oamenii sunt măcelăriți. Însă e ceva ce nu sună uman în zgomotul ăsta.

Șesarul cu care mă lupt e deodată pocnit de trei capete biciuite.

Clipesc ca să fiu sigură că văd cu adevărat ceea ce mi se arată. Alea sunt cumva capetele lovite ale Devoraților din Gheenă? Mă uit în jur să văd ce se întâmplă.

În luminile rampei, marea strălucitoare e acoperită de Devorați ce sunt propulsați prin golf. Ei se reunesc asupra șesarilor care se află încă în apă.

Capete răsar izbucnind din apă, urlând cu pletele tăioase fluturându-le în față.

Dinții lor se agață de șesar în fața mea și încep imediat să îl roadă.

Șesarul se chircește de durere, încercând să se elibereze de capete. Și mai multe îi aterizează pe umeri și îl scormonesc cu dinții.

Peste tot, șesarii sunt atacați de capete biciuite. Ignoră oamenii din jur, în timp ce noi ne îngrămădim spre centru.

Privesc în sus. Lordul Gheenei cu aripile carbonizate se uită în jos spre noi, cu o privire satisfăcută pe chip. Pare foarte mulțumit de el însuși.

Lângă el, Raffe mă privește. Nu îi pot descifra expresia. Ce a făcut pentru a provoca asta?

— Ești bine? urlă el.

Dau din cap că da. Sunt acoperită de sânge și ciopârțită, dar nici măcar nu pot simți durerea, cu toată adrenalina asta ce curge prin mine.

Peste tot în jur, capetele biciuite ronțăie, ieșind din șesari. Capetele vii ale șesarilor sunt mestecate și aruncate pe ciment. În locul lor, apar capete-bici, preluând controlul asupra corpurilor.

Urletele lor se transformă în râsete stridente. Nebunești. Intense. Voioase.

Șesarii posedați se mișcă cu greu de pe pod și înapoi în apă.

Îmi trece prin minte că, dacă apocalipsa adevărată va începe vreodată, acești șesari Devorați s-ar putea să se întoarcă din marea însângerată precum adevăratele bestii ale apocalipsei.

68.

— O pereche de aripi de arhanghel și o nouă armată, spune lordul Gheenei.

— Ce ai făcut? zboară Uriel lângă Raffe. Ai idee cât de greu…

Raffe lovește cu sabia în direcția lui Uriel, cu o furie intensă. Uriel abia reușește să își scoată propria lui sabie ca să-l blocheze, dar e azvârlit de lovitura puternică a lui Raffe.

Uriel cade de pe cer, prăbușindu-se pe pod. Se ridică împleticindu-se, sângerând și ținându-se de umăr. Pare a fi zdrobit. Înainte să-și poată recăpăta echilibrul, o mulțime de oameni vine în viteză spre el.

O femeie îi dă o palmă, strigând ceva despre copiii ei. Apoi, o altă femeie vine și îi trage un șut.

— Asta e pentru Nancy a mea. Asta e pentru micul Joe, îi trage ea un șut și mai puternic.

O altă persoană se năpustește și începe să bocească deasupra lui, în timp ce a patra vine alergând și începe să îi smulgă penele. După asta, Uriel dispare sub o gloată de oameni furioși.

Zboară pene. Țâșnește sânge. Cuțite retează în sus și în jos în lumina reflectoarelor, în timp ce brațele lovesc, acoperite de sânge.

Orice altceva s-a oprit – muzica s-a oprit, luminile au rămas aprinse, îngerii au încetat să se lupte, iar șesarii Devorați au tăcut.

A rămas doar lumina înfiorătoare, radiind în toate direcțiile, și urletele lui Uriel.

Îngerii par confuzi, nesiguri pe ce să facă în continuare. Poate că, dacă adepții lui Uriel i-ar fi fost cu adevărat loiali și ar fi ținut la el, în loc să îl urmeze doar de frica a ceea ce le-ar fi putut face el, acum și-ar fi riscat pielea ca să-l salveze. Dar înainte ca îngerii nesiguri să poată face vreo mișcare, mulțimea de deasupra lui Uriel începe să se împrăștie.

Câțiva oameni țin bucăți îngrozitoare din el, drept trofee. Pene însângerate, smocuri de păr, un deget și alte părți mult prea însângerate ca să le pot distinge.

Bun, poate că nu suntem cele mai civilizate făpturi din univers, dar cine oare mai e?

69.

— Eu mi-am îndeplinit întrutotul partea de târg, arhanghelule, spune lordul Gheenei, cu aripile carbonizate fluturând alene în aer. Ți-am salvat biata Fiică a Omului și pe familia ei. Acum e rândul tău.

Raffe plutește pe aripile sale frumos împănate în fața lordului Gheenei. Dă din cap cu o expresie mohorâtă.

— Nu.

Cuvântul îmi iese pe gură în timp ce privesc hipnotizată.

Doi draci cu securi negre zboară din întuneric, în lumină. Securile lor sunt pătate cu straturi de sânge învechit. Se așază în spatele aripilor lui Raffe.

Pentru un moment, cred că Raffe va reuși să scape cumva din treaba asta, în timp ce se holbează în jos, spre lordul Gheenei.

Dă din cap scurt.

Fără niciun avertisment, cei doi draci își ridică simultan securile și taie încheieturile aripilor lui Raffe.

Își ridică securile și taie încheieturile aripilor lui Raffe.

Își ridică securile și taie încheieturile aripilor lui Raffe.

Își ridică securile și taie încheieturile aripilor lui Raffe.

Își…

… aripile lui…

Nu îmi dau seama dacă Raffe urlă de durere, pentru că tot ce pot auzi e propriul meu strigăt.

Raffe cade.

Doi dintre Păzitorii lui plonjează în jos și îl prind înainte să se prăbușească pe pod.

Aripile albe ale lui Raffe aterizează pe ciment cu o bufnitură.

La o secundă după, sabia lui cade zăngănind pe pământ, crăpând asfaltul sub greutatea sa.

70.

Lumina dimineții pictează cerul de peste orizontul din San Francisco. Deși e schimbat pentru totdeauna, începe să mi se pară familiar, dacă nu chiar liniștitor.

Bărcile bântuie pe apa însângerată a golfului, adunându-i pe ultimii îngeri și oameni care se îneacă. Tipii cu bărcile au vrut să îi bage pe îngerii salvați în cuști și să îi împuște, pentru a le slăbi puterile o vreme. Sunt sigură că ar fi fost fericiți să vadă cât le-ar lua să se vindece sau dacă și-ar putea reveni fără hrană și apă. Dar, nu în mod surprinzător, Josiah și Păzitorii au insistat că cel mai bun lucru pe care îl pot face e să îi deposedeze de pături și de băuturile calde pe care le-au primit oamenii salvați.

Acum, că Uriel e mort, au un deficit de arhangheli. Raffe pare să fie din oficiu la conducere, doar că el își pierde deseori cunoștința în timp ce traversăm în viteză golful până la cel mai apropiat spital – și care să fie și în funcțiune sau, cel puțin, rămas în picioare.

Păzitorii execută ordinele lui Raffe și îi dau raportul când e conștient. Îngerii sunt atât de afectați de stresul posttraumatic, încât tot ce fac e să urmeze ordinele.

Am impresia că, atâta timp cât li se pare rezonabil, vor face orice le spune Raffe, cel puțin pentru moment. Acesta e un grup care e atât de obișnuit să asculte ordine, încât probabil nu ar ști ce să facă fără cineva care să îi conducă.

Majoritatea oamenilor au părăsit podul. Eu îi folosesc pe Josiah și pe Păzitori pentru a transmite mesaje și pentru mine, doar pentru că e ușor să fac asta acum. Sunt prea îngrijorată pentru Raffe ca să ajut cu chestii organizatorice pentru ca oamenii să ajungă la țărm. Teoretic, ei mi-ar urma ordinele, dar, practic, fac orice le spun gemenii Tweedle.

Îi arunc pentru a suta oară o privire lui Raffe, în timp ce mă strâng împreună cu Ursul Pooky sub o haină pe care mi-a dat-o cineva. Dârdâi ca și cum ar fi zero grade și, indiferent cât de mult m-aș îmbrățișa, nu pot să mă încălzesc. Abia îi pot vedea părul negru suflat de vânt, printre toți Păzitorii și îngerii care îl

înconjoară. Stă întins pe una dintre băncile bărcii cu motor pe care gemenii au găsit-o pentru noi.

Îngerii și Păzitorii se dau la o parte și se uită la mine, așteptând. Apoi, își iau cu toții avânt spre cerul albastru. Raffe e conștient și se uită la mine.

Merg spre el. Am încercat să nu fiu ca un copil mare, insistând să îl țin de mână în fața îngerilor, însă dorința îmi e puternică. Nu vreau să îl fac de râs nici măcar atunci când nu e conștient.

Dar acum, că ceilalți au plecat, stau lângă el și îl țin de mână. E caldă și o trag la piept, să mă încălzească.

— Cum te simți? îl întreb.

Privirea lui mă face să mă simt vinovată că i-am amintit pierderea aripilor sale.

— Deci? Care-i treaba? Te fac pe tine noul Mesager?

— Puțin probabil, răspunde cu duritate. Am luptat împotriva lor, apoi l-am convocat pe un lord al Gheenei. Nu prea sună a campanie electorală. Singurul lucru care mă salvează în ochii lor e că ei cred că mi-am sacrificat aripile ca să-i salvez de plaga angelică.

— Ai fi putut avea totul, Raffe. Odată ce Uriel nu-ți mai stătea în cale, ai fi putut fi înapoi cu îngerii. Și era probabil să te voteze ca rege al lor.

— Mesager.

— Aceeași mâncare de pește.

— Îngerii nu ar trebui să aibă ca Mesager pe cineva care a avut odată aripi de demon. E indecent. În plus, nu îmi doresc funcția asta, adaugă el crispat de durere și închizând ochii. Am trimis vorbă arhanghelului Mihail, să își miște fundul încăpățânat încoace. Nici el nu vrea titlul ăsta.

— Cu siguranță că s-a făcut cam multă zarvă cu privire la o funcție pe care nimeni nu și-o dorește.

— Oh, o groază de îngeri și-o doresc, dar nu dintre cei care ar trebui să o aibă. E cel mai bine ca puterea să fie în mâinile cuiva care nu și-o dorește.

— Tu de ce nu ți-o dorești?

— Am lucruri mai bune de făcut.

— Cum ar fi?

El deschide ochii și mă privește.

— Cum ar fi să conving o fată încăpățânată să recunoască că e nebunește îndrăgostită de mine.

Nu pot să nu zâmbesc.

— Deci, dacă nu vrei o fermă de porci, atunci ce vrei? întreabă el.

Înghit în sec.

— Ce zici de un loc sigur în care să trăim, unde nu ar trebui să furăm mâncarea sau să ne luptăm pentru ea?

— Asta primești.

— Asta-i tot? Tot ce trebuie să fac e să cer?

— Nu. Totul are un preț.

— Asta știam. Și care e prețul?

— Eu.

Înghit în sec.

— Trebuie să fii foarte clar în momentul ăsta. Nu am mai dormit de o veșnicie și am trăit pe bază de adrenalină, ceea ce nu e stilul de viață optim pentru oameni. Deci la ce te referi?

— Ai de gând să mă faci s-o spun?

— Da. Spune-o.

Se uită adânc în ochii mei. Mă simt jenată, dar îmi și face inima să se zbată ca a unei liceene. Oh, stai. *Sunt* o liceană. Clipesc de câteva ori, întrebându-mă dacă așa ar trebui să dau din gene.

— Ce faci?

— Ce?

Pff. Sunt varză la asta.

— Bați din gene către mine?

— Ce, eu? Nu, sigur că nu. Ce… spune-o.

Mă privește chiorâș.

— Asta e ciudat.

— Da, e.

— Nu ai de gând să îmi ușurezi munca, așa-i?

— Ți-ai pierde tot respectul pentru mine dacă aș face asta.

— Aș face o excepție pentru tine.

— Nu te mai împotmoli. Ce încerci să spui?

— Încerc să spun că eu… că eu…

— Da?

Oftează.

— Ești foarte dificilă, știai asta?

— Încerci să-mi spui că tu ce?

— Bineeuamgreșit. Acum, haide să trecem mai departe. Care crezi că ar fi cel mai potrivit loc în care să stea îngerii până pleacă?

Izbucnesc în râs.

— Oau. Tocmai ai spus că ai greșit? Care era cuvântul? Greșit? Îmi place cum sună asta din gura ta, îi zâmbesc eu. E poetic. G-r-e-ș-i-t. Greșiiit. Grrreeșit. Haide, cântă cu mine.

— Dacă nu ți-aș iubi râsetul atât de mult, ți-aș da un șut în fund de pe vehiculul ăsta zgomotos și țopăitor și te-aș lăsa să te congelezi în apa înghețată.

Îmi iubește râsul.

Îmi dreg vocea.

— Cu privire la ce ai greșit? îl întreb pe un ton foarte serios.

Îmi aruncă o privire, părând că ar putea să nu-mi răspundă.

— Cu privire la Fiicele Omului.

— Ah? Nu sunt toate niște animale respingătoare și dubioase care vă mânjesc reputația?

— Nu, cu privire la toate astea, am avut dreptate, dă el din cap. Dar, aparent, ăsta nu e întotdeauna un lucru rău.

Îi arunc o privire cu coada ochiului.

— Cine ar fi zis? spune el. Nu aveam idee că cineva poate să-ți fie așa un spin în coastă în timpul unui marș mortal și, în același timp, să fie și irezistibil de atrăgătoare într-un mod magic și neechivoc.

— Deci asta e ceea ce oamenii numesc dulcegării? Pentru că, într-un fel, m-aș fi așteptat să fii un pic mai... plin de complimente.

— Nu recunoști o declarație din inimă atunci când auzi una?

Clipesc stupid la el, cu inima bubuindu-mi.

Îmi îndepărtează cu o mângâiere o șuviță de pe față.

— Uite, știu că provenim din lumi diferite și venim din strămoși diferiți. Dar mi-am dat seama că asta nu contează.

— Nu îți mai pasă de regulile angelice?

— Păzitorii mei m-au făcut să realizez că regulile angelice sunt pentru îngeri. Fără aripi, nu putem fi acceptați pe deplin înapoi în turmă. Întotdeauna se va vorbi despre transplantarea pe noi a aripilor unui Căzut proaspăt. Îngerii sunt perfecți. Iar cu aripi transplantate, nu vom mai fi niciodată perfecți. Tu mă accepți așa cum sunt, indiferent că am sau nu aripi. Chiar și atunci când am avut aripi de demon, nu m-ai privit niciodată cu

milă. Niciodată nu ai ezitat în loialitatea ta față de mine. Asta ești tu – curajoasa, loiala, iubita mea Fiică a Omului.

Inima îmi bate atât de repede încât nici nu știu ce să spun.

— Rămâi? Cu mine?

Se mișcă să mă sărute, dar tresare de durere. Mă aplec deasupra lui și mă opresc chiar atunci când buzele noastre sunt pe cale să se atingă. Îmi place să simt căldura și furnicăturile electrizante pe buze, datorate apropierii lui.

Își apasă buzele calde peste ale mele. Mâinile mele îi cercetează pieptul puternic și alunecă în jos, peste abdomenul lui, pe spatele lui, încercând să evit tăieturile. Ne ținem în brațe. Mă simt atât de bine cu el. E atât de cald. Atât de puternic.

Aș vrea ca momentul ăsta să dureze pentru totdeauna.

— Oh, dragostea adevărată, îl aud pe Howler, care aterizează pe barcă, zgâlțâind-o. Îmi vine să vomit. Nu-ți vine și ție, Hawk?

— Eu n-am crezut din capul locului că e o idee bună, spune Hawk, aterizând lângă Howler. Damnarea eternă e ceea ce am primit pentru că te-am ascultat atât de mult.

— Cum îți sunt zgârieturile, șefu'? se dă mare Howler cu antebrațul său, pe care îi strălucesc mușchii goi, neacoperiți de piele. Vrei să comparăm și să vedem cine primește dreptul de a se lăuda?

Nu vreau să întreb, însă trebuie s-o fac.

— Cum a rămas cu îngerii?

— Îl vor găsi pe Mihail, spune Raffe. Se vor întoarce acasă și-l vor alege pe el ca nou Mesager. Trebuie să-l înduplece ei în cele din urmă. Va fi un Mesager bun, chiar dacă nu își dorește asta.

— Noi vom fi în siguranță, feriți de ei?

— Cu toții vor pleca în curând. Oamenii tăi pot începe să vă reconstruiască lumea.

— Cum rămâne cu Păzitorii?

— Ei au ales să rămână cu mine. Oricum, nu au avut niciodată prejudecăți în ceea ce le privește pe Fiicele Omului, ceea ce a fost problema lor de la bun început. Mă tem că oamenii tăi vor avea ceva de furcă cu ei.

— Dar asta doar pentru că femeile ne vor prefera pe noi, în locul bărbaților lor, spune Howler.

— Așa o fi? Ești sigur că vom dori foști îngeri în locul bărbaților obișnuiți?

Howler ridică din umeri.

— Poate că nu suntem așa perfecți cum am fost odată, spune Raffe, însă totul e relativ.

Încerc să îi arunc o privire obscenă, dar izbucnesc în râs.

— Da, râd de tine.

Raffe mă trage mai aproape și mă sărută din nou. Mă topesc pe corpul lui solid. Nu mă pot abține. Nici măcar nu știu dacă ar trebui să încerc.

Întregul meu univers se transformă în niște senzații de Raffe, în timp ce buzele noastre se explorează unele pe altele.

EPILOG

Merg pe mijlocul străzii din vechiul nostru cartier. Recunosc clădirea crăpată, cu graffiti-ul cu înger și cuvintele „Cine ne va păzi de păzitori?”

Acum, pe fiecare ușă e fixată în cuie o pană înmuiată în vopsea roșie. Presupun că una dintre bande a câștigat războiul de sector de când am plecat, iar ăsta e în totalitate teritoriul lor acum. Totuși, suspectez că încă sunt oameni obișnuiți, ascunși prin poduri și subsoluri.

Acesta e capătul sudic al peninsulei, care nu a fost ars din temelii de focul de la vânătoarea de sânge. Multe dintre ziduri sunt acoperite de funingine, însă clădirile au rămas în picioare.

Sora mea călărește în față pe una dintre lăcustele ei. Strigă la oameni că îngerii pleacă și că pot ieși din ascunzători. A vorbit mai mult de când i s-au mai vindecat cusăturile, reușind să își miște mai ușor maxilarul. Va avea mereu cicatrici, dar măcar va avea corpul complet funcțional. Bine, chiar mai mult decât complet.

A început să ia în greutate acum, reușind în sfârșit să treacă de supele cremă și să mănânce mâncare solidă. Laylah a lucrat la ea, în speranța că Raffe îi va pune o vorbă bună la Mihail, atunci când va prelua el conducerea. Nu știu ce i-a făcut lui Paige, dar se pare că funcționează. Sora mea încă preferă carnea crudă și nu suportă legumele, dar măcar nu e pretențioasă cu privire la soiul cărnii sau dacă e moartă ori vie.

Mama zăngăne în spatele meu, trăgând după ea căruciorul de cumpărături. E plin de sticle goale de suc, ziare vechi, pături, pliante și cofraje de ouă stricate. Oamenii ies din ascunzători mai mult pentru ouăle stricate pe care ea le împarte decât pentru pliante, însă Dee și Dum m-au asigurat că asta se va schimba când oamenii vor începe să se simtă mai degrabă umani și mai puțin ca niște șobolani ai apocalipsei.

Mama e convinsă că dracii și demonii vor prelua controlul în curând și, după cum arată mica gloată care o urmează peste tot zilele astea, mulți oameni o cred. O flanchează cu propriile lor cărucioare de cumpărături, pline de gunoaie și ouă stricate. Nu

au idee de ce mama duce gunoi dintr-o parte în alta, dar oamenii presupun că asta ar putea fi de folos, așa cum au fost de folos și ouăle ei putrede, așa că nu vor să-și încerce norocul.

În timp ce las un pliant sub un ștergător de parbriz, îl zăresc pe Raffe, coborând în zbor pe deasupra mea, cu vechile aripi de demon ale lui Beliel. A refuzat să participe la așa o „muncă omenească”, cum ar fi să lase pliante pe mașini și pe uși, dar tot stă cu ochii pe noi.

Pliantul e pentru un alt spectacol de-al gemenilor. De data asta, e un minicirc. Sunt convinși că un spectacol de ciudați îi va aduce pe toți împreună, și când au fost mai mulți ciudați decât la Sfârșitul Lumii?

Mama răcnește la cineva din spatele meu. Mă răsucesc, cu mâna pe Ursul Pooky, să îmi scot sabia. Dar e doar cineva care a luat o sticlă goală de suc fără să ceară voie, iar mama aruncă ouă putrede în el.

Îmi trec degetele prin blănița moale a ursului, spunându-mi să nu mai fiu atât de pripită. Războiul s-a terminat acum. E timpul să îi reunim pe supraviețuitori și să reconstruim.

Până și Ursul Pooky mai are nevoie de ceva muncă de convingere ca să aibă încredere. Sabia nu l-a lăsat încă pe Raffe să o țină de la vânătoarea de sânge încoace, dar facem progrese. El spune că, în cele din urmă, aceasta își va da seama că dacă el nu se mai încadrează în tiparul perfect al unui înger nu înseamnă că nu o merită.

Se aude un claxon pe stradă. Gemenii fac cu mâna pe geamul marelui lor premiu[5]. A existat un câștigător oficial, dar ei au reușit cumva să rămână cu rulota. Nu am cerut detalii, dar sunt sigură că au fost implicate niște jocuri de noroc, din moment ce noul lor slogan e „Casa câștigă întotdeauna!”

Mama îi dă în cap hoțului cu sticla de plastic pe care a încercat să o fure.

— Mama!

Mă reped înapoi, să văd dacă pot menține pacea.

[5] Vehicul recreațional.

Mulțumiri

Multe mulțumiri minunaților oameni care mi-au citit manuscrisul înainte ca el să fie publicat și care m-au ajutat să duc cartea la următorul nivel: Nyla Adams, Jessica Lynch Alfaro, John Turner, Aaron Emigh și Eric Shible. Și, desigur, un mare mulțumesc cititorilor seriei *Penryn și Sfârșitul lumii,* pentru entuziasmul lor nebunesc și pentru sprijin.

SUSAN EE

SFÂRȘITUL LUMII

virtual-project.eu

virtual-project.eu

